ANUL VIII. No. 2-3

10 Mai - 10 Iulie 1962

Carpații

Depósito legal: M-8.137-1958.

Director: Aron Cotrus † | REVISTA CULTURALA | Redactor: Traian Popescu

IN MEMORIA
LUI ION MOTA SI VASILE MARIN, CU PRILEJUL COMEMORARII A DOUAZECISICINCI ANI DE LA MOARTE
13 IANUARIE 1937 - 13 IANUARIE 1962

"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e oare o binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?"

Ion Mota.—22 Noembrie 1936.

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură, ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Am facut-o cu aceaș dragoste ca și cum ar fi fost vorba de Patria mea."

Vasile Marin.

EFECTUL GRANDIOS AL REVOLUTIEI NATIONALE SPANIOLE IN ROMANIA

MOTA SI MARIN CAZUTI EROIC LA MAJADAHONDA SI MARILE REPERCUSIUNI ALE MORTII LOR IN POLITICA ROMANEASCA

de PEDRO DE PRAT Y SOUTZO
Marqués de Prat de Nantouillet

La 13 Ianuarie 1962, se împlinesc douăzeci și cinci de ani de la moartea glorioasă la Majadahonda a lui Ion Mota și Vasile Marin.

Inainte de a vorbi de acești iluștrii martiri ai idealului creștin și ai concepției de Patrie, trebuie să arunc o privire înapoi în istoria acelui nobil popor român, în mijlocul căruia am trăit mai mult de zece ani din viața mea.

Către sfârșitul anului 1933 Președintele Consiliului de Miniștrii al Regatului României era unul dintre cei mai străluciți șefi ai Partidului Liberal, Dl. Ion Duca, cu care eram legat printr'o cordială prietenie. Printr'un decret disolvase "Garda de Fier", provocând câteva incidente violente între poliție și membrii ei, în cursul cărora au căzut victime vreo douăzeci de legionari —denumirea derivând din primul nume al organizației care fusese "Legiunea Arhanghelul Mihail" —și ale căror cadavre au fost găsite plutind în apele lacurilor și râurilor care înconjoară Bucureștiul.

Eram în ajunul Crăciunului în pline negocieri pentru încheerea unui important tratat comercial cu România și în ultimul moment se produsese o dificultate neașteptată care nu putea fi soluționată decât prin ordinul categoric al șefului Guvernului.

M'am dus imediat să vizitez pe Dl. Duca și acesta amabil a dat ordinele necesare. După aceia am rămas conversând despre diverse chestiuni politice interne și internaționale și l'am intrebat căror rațiuni răspundea decretul de dizolvare a "Gărzii de Fier", ale cărei idealuri nu mi-au apărut niciodată periculoase pentru siguranța statului. Președintele mi-a dat dreptate și mi-a afirmat că dela întemeiera acestei mișcări tinerești, ale cărui

(Urmează în pag. 2.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

de Blas PIÑAR

DOMNULE GENERAL, PRIETENI SI CAMARAZI ROMANI SI SPANIOLI

SOLEMNITATEA care ne reunește aici are fără îndoială un aspect profund politic.

Acei care au convocato și acei care am venit să participăm la reuniune am făcuto știind cu certitudine complectă și absolută, că nu ne strângem a asculta un pur și simplu discurs necrologic, plin de laude îndulcite și de sentimentalism pentru niște prieteni cari părăsind țări îndepărtate au venit în țara noastră pentru a lupta și oferi supremul tribut al dragostei, murind exact acuma 25 de ani pe câmpia Majadahondei.

Ne-am reunit aici pentrucă ceace are importanță pentru noi și ceace este necesar să evidențiem, este vigoarea, enorma forță vitală a acestui fapt sublim care-se actualizează încontinuu; se pare că vremea în loc să dea uitărei acest fapt plin de adâncă semnificație în loc să-l ascundă, să-i ia din strălucire cu trecerea timpului, parcă l'a frământat, parcă l'a modelat, parcă a smuls faptului, care era piatra informă, nuanțele cele mai adânci, până acolo încât să-l prezinte oamenilor de astăzi, spaniolilor din 1962, ca pe o statue care cu gestul și atitudinea să ne împingă a-i continua drumul.

Când revoluția națională spaniolă a împlinit pătrarul ei de veac, Castellana, din Madrid s'a transformat în marele bulevard al Victoriei. A avut loc o mare defilare militară în care participau noile promoții spaniole înbrăcate în uniforme militare și purtate de moderne care de luptă, părea că un nou Rubén înviase și pe ton de salut semnala cortegiul.

"Vine cortegiul,
Se aud deja limpede sunetele trompetelor!
Sabia se anunță prin vii reflexe.
Se aude, aur și mătase, cortegiul Paladinilor!"

Dar înapoia acelei defilări militare demnă de profeția lui Ruben, venea altă defilare mult mai importantă, defilarea politică a celor 50.000 de camarazi cu bascurile lor roșii și cămăși albastre sau hainele civile de astăzi acei care după douăzecișicinci de ani veneau să justifice efortul militar și politic al cruciadei noastre, nu numai al revoluției din 18 Julie, ci al întregei mișcări născută din acel 18 Julie precum și Statul politic pe care l'a consacrat.

Acel tineret deacuma douăzecișicinci de ani, pe tâmplele căruia sclipeau argintii primele fire albe continua defilând și confirmând printr'un autentic și categoric plebiscit popular, un sistem politic, care chiar dacă face și va continua să facă greșeli—cea mai mare imperfecțiune ar fi să ne speriem de propriile noastre greșeli—n'a împiedecat cu toate aceste greșeli măreția celor înfăptuite și bucuria de a fi și de a ne ști definitiv spanioli.

In acea defilare politică erau prezenți nu numai cei vii —supraviețuitorii, acei care depășind furia luptei încoronaseră cruciada, trăind—. Ca creștini credem în nemurirea sufletului, în sensul providențial al istoriei și în rolul morților salvați alături de tronul Atotputernicului. Ei bine, noi aveam certitudinea, convingerea, credința absolută, că în acea defilare militară și politică erau prezenți și morții, căzuții în luptă, acei care dăruiseră totul,

(Urmează în pag. 3.)

EFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

idealuri de cinste, spiritualitate, religiositate și patriotism admira, i-a acordat toată simpatia ba chiar în anumite momente sprijinul său material, dar că; "în ultimul Consiliu de Miniștrii Dl. Titulescu a cerut, la exigențele Franței, imediata dizolvare a partidului și dat fiind alianța noastră cu această țară n'am avut ce face și a trebuit să procedăm la această disolvare, in timp ce ziua următoare Ministrul nostru de Externe pleca spre Geneva... "mă dor mult incidentele provocate și moartea acestor tineri, căci după cum dumneatale știi, suntem un popor pașnic și în viața noastră politică rare ori a curs sânge".

Am reamintit Președintelui că, pentru a celebra semnarea Tratatului de Comerț, al cărui ultim obstacul îl înlăturase el, va avea loc la Legația Spaniei în ziua de 3 Ianuarie, un prânz oficial la care el era oaspete de

onoare. Președintele mi-a mulțumit pentru invitație, și ne-am despărțit felicitându-ne reciproc Sărbătorile Crăciului.

In noaptea de 29 Decembrie către orele 10 seara Ion Duca, care fară nicio protecție polițistă se dusese cu trenul să lucreze cu Regele, a fost asasinat în gara Sinaia de către un membru al "Gărzii de Fier".

Din motive care ar fi lung de povestit, soția mea, Dl. Serrat, secretarul Ambasadei și cu mine am fost printre primii care am ajuns în modestul apartament în care trăia Președintele și soția lui. Acolo am rămas aproape toată noaptea ba mai mult, în lipsa unicei servitoare pe care o avea familia Duca și care ieșise să caute la o farmacie de serviciu medicamente pentru Doamna Duca leșinată, am fost eu cel care am deschis ușa când au sosit membrii guvernului.

Trebuie să adaug că, în casa Președintelui Consiliului, în ziua asasinării nu se găseau mai mult de o mie cinci sute de lei, circa 700,00 pst. actuale, și că prieteni au trebuit să ajute văduva până când Parlamentul i-a fixat o pensie.

Tragica moarte a unui om, a cărei cinste era nepătată, care simpatiza cu mișcarea legionară și care a trebuit ca șef al guvernului să semneze la presiuni externe disolvarea ei, au răcit, credeam că pentru totdeauna, admirația pe care o merita doctrina curată a Legiunei Arhanghelul Mihail.

* * *

Sosi însă 18 Iulie 1936 când cu întregul personal diplomatic, comercial și consular aflat sub ordinele mele am aderat la glorioasa revoluție națională, și mi-am dat seama de efectul formidabil produs în națiunea română de gestul nostru. Guvernatorul Băncii Naționale Române, colonia Sefardită Spaniolă și prieteni personali printre care pot cita pe Dl. Max Aușnit, au pus la dispoziția mea sumele necesare pentru menținerea, serviciilor diplomatice și cele de informații militare și navale pe care a trebuit să le inprovizăm, datorită vecinătății Uniunei Sovietice, pe toată peninsula balcanică și în Turcia.

Zilnic voluntarii se prezentau cu sutele la reprezentanța noastră diplomatică, însă nu dispuneam de mijloacele necesare pentru a-i trimite în Spania. Autoritățile oficiale, inclusiv Direcțiunea Generală a Siguranței s'au pus la ordinele mele pentru a colabora cu serviciile noastre împotriva agenților roșii și a contrabandei de război, interpretând astfel sentimentul simpatiei populare.

Presa deasemenea, cu excepția celei de stânga, a fost în întregime cu Spania naționalistă. Pamfil Șeicaru dezinteresat a pus în serviciul cauzei noastre pana lui măeastră, ziarul de mare tiraj Curentul și alte două ziare mai mici, propietatea lui. Stelian Popescu deasemenea ziarul său Universul, cotidian de tiraj important.

Operațiunile militare erau urmărite de popor cu un interes extraordinar, in special eroica rezistență din Alcazarul din Toledo.

In a doua jumătate a lunei August, din motive de natură politică și sfătuit de către un înalt demnitar al Curții Regale, m'am retras din București în Bucovina impreună cu familia și parte din personalul legației, la o moșie situată numai la 50 Km. de Nistru, râul frontieră cu Uniunea Sovietică și în care de obicei petreceam vacanțele.

La două zile după sosirea noastră, am observat că pe un teren din fața grădinei casei mele se ridicase un fel de cabană, în care se instalaseră o duzină de tineri și un om mai în vârstă. Câteva nopți după aceia trebuind să ies pantru a face o vizită unor prieteni la o moșie vecină, am observat că grădina noastră era înconjurată cu sârmă ghimpată și păzită în exterior de două sau trei santinele, cabana transformându-se în post de gardă.

Am întrebat pe vecinul meu, Baronul de Flondor ce însemna asta și acesta îmi răspunse; "Cum știi sunt Șeful Provincial al Gărzii de Fier care, cu toate că este dizolvată, trăește legal sub numele partidul "Totul pentru Tară. Cabana a fost construită în mod spontan de legionarii mei, care voluntar veghează zi și noapte pentru siguranța ta și a familiei tale; seara pun sârmele ghimpate, iar dimineața le ridică pentru a evita astfel, dat fiind apropierea frontierei, un eventual raid sovietic.

O caldă îmbrățișare Baronului de Flondor și după aceia șefului echipei, a fost răspunsul meu. Mi-a trebuit mult să-i fac să accepte câteva sticle de vin de Jerez, își făceau datoria spuneau ei și nu meritau nicium fel de recompensă.

Câteva săptămâni după aceia Alcazarul a fost eliberat și am primit o scrisoare dela Generalul Principe Cantacuzino, șeful partidului "Totul pentru Tară", anunțându-mă că Legiunea a decis să ofere o sabie de onoare gloriosului General Moscardó, sabie al cărui mâner va fi lucrat de meșteri legionari și cu al cărei tăiș de oțel de Toledo el însuși luptase în timpul primului răsboi mondial.

Sosi luna Octombrie și schimbările produse in cabinetul ministerial au făcut să dispară motivele politice care ne-au îndepărtat din București și ne-am intors în capitală.

M'a vizitat Generalul comunicându-mi că partidul a cerut și Căpitanul Codreanu a acceptat, ca sabia de onoare să fie transportată în Spania de o comisie prezidată de el și complectată de Vice-Președintele Legiunei și cumnat cu Codreanu, Ion Moța, doctor în drept și distins avocat al Baroului din București; de către șeful provincial al Bucureștiului Vasile Marin, și cinci legionari aleși după activitatea fiecăruia în viața țărei; un preot Sfințitul Părinte Dumitrescu Borșa, un Diplomat, secretarul de ambasală Principele Alexandru Cantacuzino (care ca și unchiul său Generalul, erau rudele mele); un avocat Bănică Dobre; un inginer Gheorghe Clime și un agricultor de asemenea avocat Nicolae Totu. După predarea săbiei Generalului Moscardo doreau să se încadreze și să lupte în armata spaniolă ca simbol al sentimentelor unanime ale Legiunii și ale poporului român.

Am comunicat Guvernului nostru toate acestea și mi s'a răspuns din ordinul Excelenței Sale Generalisimul Franco că vor fi admiși cu gradul pe care îl aveau în armata română.

La șase spre șapte Noiembrie s'a lansat știrea că forțele naționaliste au intrat în Madrid. In ziua de șapte Noembrie avea loc în București adunarea Partidului Național Creștin (cămășile albastre) prezidat de marele poet Octavian Goga. Acesta mi-a comunicat că peste 200.000 de cămăși albastre vor defila prin fața legației Spaniei strigând "Trăiască Spania Naționalistă" și mi-a cerut steaguri spaniole și prezența câtorva dintre colaboratorii mei în tribuna de unde el va primi defilarea.

Aceștia au fost Augustin de Foxá și Luis Beneyto.

Defilarea a durat câteva ore prin fața rezidenței mele.

Moța și Marin la Casa Verde.

Generalul Cantacuzino Granicerul.

Din păcate la Madrid intrau în lupte în aceiaș zi brigăzile internaționale.

Câtva timp și mai ales pentru organizarea voiajului, am păstrat contact zilnic cu Generalul Cantacuzino și delgația lui. Infârșit data plecării sosi pe la mijlocul lui Noembrie 1936. I-am invitat la o masă frugală, dar frățească și înduioșatoare și ziua următoare au pornit prin Polonia spre Hamburg, iar dela Hamburg cu vaporul spre Lisabona și după aceia în zona Spaniei Naționale.

Trebuie să amintesc deasemenea, gestul altui legionar Principele Mihail T. Sturza în acel moment Ministrul României la Riga care și-a dat demisia din post și a plecat în Spania pentru a se înrola să lupte.

Din păcate la câteva zile după sosirea la Burgos a suferit o hemoragie care l'a obligat să stea o lună în spitatul provincial din Burgos, fiind respins apoi de către autoritățile militare din cauza sănătății șubrede. Sosind la Salamanca și prezentându-se Excelenței Sale Șeful Statului Generalisimul Franco, Generalul Cantacuzino nu a fost admis ca luptător trecând în vârstă peste 70 de ani. Ceilalți refuzară să intre cu gradele de Căpitan, Locotenent sau Sub-locotenent pe care le aveau în armata română și s'au înrolat ca simplii soldați în Tercio, Batalionul 6, Compania 21 și au plecat pe front.

Detaliile morții lui Ion Moța și Vasile Marin sunt destul de cunoscute pentru a nu mai lungi această povestire, voi adăuga numai că Alexandru Cantacuzino cu o pușcă mitralieră defectuoasă pe care izbutise s'o facă să funcționeze, a pus pe fugă tancul rusesc ale cărui granade omorâseră pe cei doi eroi, faptă pentru care a fost înaintat la gradul de Caporal.

Moartea lui Moța și Marin la 13 Ianuarie 1937 a cauzat o adevărată comoție în toată România, o furtună în care durerea se amesteca cu orgoliul că doi fii iluștrii și-au dat viața pentru Dumnezeu și pentru o cauză care dacă în acel moment era a Spaniei, Românii o considerau ca proprie, pentrucă instinctul îi făcea să simtă că războiul din Spania era o cruciadă înpotriva primului pas făcut de Moscova pentru cucerirea lumii prin comunism, în executarea testamentului lui Lenin care indica prim obiectiv peninsula noastră.

Această comoție nu era numai sentimentală și patriotică, din potrivă a provocat o mărire și a dat o forță politică de necrezut legionarismului, făcând să tremure vechile partide democratice.

Când sicriile înfășurate în cele două drapele au sosit la frontiera română, au fost purtate întrun tren special aproape prin tot teritoriul național.

In marile orașe, în sate și în cătune, trenul era obligat să se oprească din mersul lui triunfal pentru ca sicriele să fie acoperite de flori și de ramuri de brad.

(Urmează în pag. 4.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

acei care muriseră în Brunete, în Belchite, în Alcázar, în Oviedo şi bineînţeles morţii români dela Majadahonda.

Erau prezenţi Ion Moţa şi Vasile Marin, erau acolo împlinind ceace pentru veşnicie ei înşăşi profetizaseră în crezul lor legionar, ceace Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu spunea în acel prolog care prefaţează cartea lui "Pentru Legionari".

"Legionarii nu mor. Drepţi, nemişcaţi, neînvinşi şi nemuritori, privesc pururea biruitori la toate svârcolirile urii neputincioase...

Eu vreau ca voi, soldaţi ai unor alte orizonturi româneşti, citind aceste amintiri să recunoaşteţi în ele propriul vostru trecut şi să vă aduceţi aminte de luptele voastre. Să retrăiţi suferinţele îndurate şi loviturile primite pentru neam. Să vă umpleţi inimile de foc şi de hotărîre în lupta grea şi dreaptă, în care v'aţi încleştat şi din care avem cu toţii porunca de a ieşi: biruitori sau morţi.

La voi mă gândesc când scriu. La voi acei care va trebui să muriţi, primind cu seninătatea strămoşilor Traci, botezul morţii. Şi la voi acei ce veţi trebui să păşiţi peste morţi şi mormintele lor, ducând în mâinile voastre, steagurile triumfătoare ale Romaniei."

Aşadar Ion Moţa şi Vasile Marin fără adăpostul fizic al corpurilor lor, erau prezenţi cu sufletul şi cu spiritul lor în acea mulţime compactă şi pestriţă defilând alaturi de camarazii care validau pentru totdeauna sistemul politic spaniol. Spiritul şi sufletele nemuritoare ale dragilor noştrii români Ion Moţa şi Vasile Marin erau prezente acolo purtând două drapele — drapelul verde en zăbrele negre, simbol al suferinţei şi al speranţei, insignă a bătrânei voastre Mişcări Legionare şi drapelul tricolor evocând pe Mihai Viteazul şi pe Ştefan cel Mare, emblemă a României Mari.

Uneori sunt îmbrăcate în mister schemele providenţiale ale Istoriei, conţinând mari capitole pe care le vom desvălui în cursul acestei reuniuni, privind relaţiile şi prietenia dintre Spania şi România.

Prima întâlnire a Spaniei cu România s'a produs chiar în faza întemeerii.

Ramon Bastera a scris că Spania a fost unica provincie creată de Roma, care mai târziu a lărgit hotarele imperiului roman. Tocmai această Spanie provinciană este acea care într'o zi în mâinile Impăratului Traian, născut în Italica, ajunge cu trupele ei, cu legiunile Imperiului, până în Asia şi acolo cucerind poporul dac —după acel epic episod al Regelui Decebal care văzându-se învins se sinucide cu toţi răsboinicii lui într'un suprem şi patriotic gest, —întemeiază pentru totdeauna acea provincie latină pe malurile Dunării, în estul european.

Aceaş patrie spaniolă născută din Imperiu şi din Roma, trimite mândră mai târziu Traianii Occidentului—Pizarro, Almagro, Jiménez de Quesada, Hernán Cortés, pentru a da viaţă noilor state ale Americei spaniole şi aşa prin această Spanie născută din Roma s'a produs şi desvoltat o vastă comunitate umană cu aceleaşi afinităţi spirituale şi de limbă dela ţărmurile Pacificului şi până la malurile Dunării.

Această operă a Spaniei înfăptuită de acel străvechi Impărat Traian nu este uitată de Români care venind în Spania merg în pelerinaj la Italica sau la Sarmisegetuza spaniolă Numancia.

Dar acest mare şi fericit împărat Traian, trăsnet de moarte, ilustru fiu al patriei, onoare a Spaniei, în faţa căruia se cutremura mut pământul în răsărit, scrie abia primul capitol istoric al prieteniei dintre România şi Spania.

Au trecut ani, au trecut secole, şi iată că în Provensa franceză apare un curent de renaştere şi interes pentru limbile latine. Frederic Mistral convoacă într'o mare adunare scriitorii şi poeţii poporului său şi pe ai celorlalte popoare de limbi latine, reunindu-i în a doua jumătate a lunii Mai 1878, la jocurile florale din Montpellier, la care Cataluña participase anticipat prin fenomenul cunoscut ca "renacencia" catalană.

Ca în atâtea alte ocazii oferite de istorie, servind ca punte de legătură între Spania şi rasa latină, Cataluña prin poetul spaniol Quintana, oferă o cupă de argint care este dăruită ca premiu unui mare poet român, Vasile Alexandri pentru poema intitulată "Cântecul gintei latine", care începe cu versurile:

Latina gintă e regină
Intre-ale lumei ginte mari;
Ea poartă'n frunte-o stea divină
Lucind prin timpii seculari.

Şi continuă convocând în faţa tribunalului istoriei şi al judecăţii lui Dumnezeu, toate rasele din lume, terminând:

In ziua cea de judecată
Când, faţă'n cer cu Domnul sfânt,
Latina gintă ar fi întrebată
Ce a făcut pe-acest pământ,
Ea va răspunde sus şi tare:
"Oh! Doamne'n lume cât am stat,
In ochii săi plini de-admirare
Pe tine te-am reprezentat".

Această rasă latină care dispune de poeţi excepţionali ca Vasile Alexandri, era firesc să-i aibe în România, deoarece acolo conştiinta originei se identifică cu noţiunea Patriei.

Vasile Alexandri nu a fost numai un mare poet, ci şi un mare om politic, pătruns de iubirea de patrie. Participă activ la frământările unificării Principatelor, la lupta pentru independenţă şi crearea Regatului fiind con-

Domnul Blas Piñar in timpul conferintei.

vins de necesitatea întregirii naţionale care mai târziu a făcut posibilă înfăptuirea României Mari.

In acest spirit dominat de efervescenţa conştiinţei naţionale, Vasile Alexandri poetul decorat şi premiat la Montpellier de către un poet spaniol, se adresează colegilor săi de Senat spunându-le:

"Patria română este o moştenire de cultură şi onoare lăsată nouă de părinţii noştrii şi avem datoria s'o lăsăm nepătată şi întreagă fiilor şi nepoţilor noştrii.

Astăzi Istoria României se prezintă cu paginile cărţii sale desfăcute; există pagini josnice dar multe alte de măreţie şi demnitate. Ca senator român în numele patriei mele smulg pentru veşnicie foile josniciei şi încep să scriu pentru eternitate paginile măreţiei şi demnităţii naţionale."

In acest spirit al marelui poet Vasile Alexandri —José Antonio spunea că poeţii sunt acei care răscoală popoarele-a crescut acel adolescent care se numea Corneliu Zelea Codreanu, născut la Iaşi, în Capitala Moldovei.

La terminarea răsboiului din 1914/18 s'au realipit patriei mame: Basarabia, Bucovina, Transilvania şi Dobrogea, dar paralel cu această restaurare a unităţii geografice, s'au smuls poporului român sufletul şi spiritul, lăsându-l în mâinile politicienilor demagogo-democraţi, făcând ca evreii care soseau din afară, să-şi însuşească bogăţiile ţarii, supunând şi dominând autenticul neam creştin românesc.

Fiu al unui profesor de liceu, văzuse pe tatăl său mobilizat în răsboiul dela 1914-1918 şi simţise nevoia să lupte alături, cum au făcut-o ofiţerii provizorii din Cruciada noastră naţională.

In contactul intim cu poporul său el simte profund acea stare de răsvrătire revoluţionară şi natională a neamului lui si chiar din adolescenţă şi mai târziu ca tânar, începe a milita în mişcările naţionaliste şi anticomuniste, în acele mişcări care încearcă să restaureze cu unitatea geografică a tării, unitatea naţională şi politică a neamului său.

El se înscrie în micul grup politic al lui Constantin Pancu din Iaşi —Moldova, grupul acelui modest meseriaş reparator de ţevi şi robinete, care pătruns de spiritul tradiţional al patriei chemase la luptă tinerii muncitori şi studenţi din oraşul său, formând gruparea "Garda Apărării Naţionale", în care adolescentul nostru Corneliu Zelea Codreanu intră ca voluntar.

In ziua când în fabricile şi atelierele Statului dela Nicolina se declară greva generală comunistă, când 5.000 de adversari înarmaţi până în dinţi, crispaţi de ură se concentrează în fabricile deasupra cărora ridicaseră drapelul secerii şi ciocanului urlând împotriva spiritualităţii şi istoriei României, tinerii Gărzii Apărării Naţionale, curagioşi, trecând peste sfaturile celor prudenţi, se prezintă la administraţia căilor ferate, pun în mers o locomotivă şi înaintează pătrunzând în ateliere. Văzând drapelul roşu cu secera şi ciocanul fâlfâind deasupra lor —ca şi cum ar aminti un episod care mai târziu urma să se repete în Alcazarul din Toledo, Corneliu Zelea Codreanu înaintează şi se urcă pe scara de fier fixată pe zidul fabricii şi ajuns pe acoperiş smulge şi asvârlă jos drapelul comunist înălţând pentru totdeauna drapelul tricolor al României.

S'a produs un moment de stupoare. In masa comunistă vociferândă până atunci se produce o tăcere înspăimântătoare. Corneliu Zelea Codreanu, acela care va fi mai târziu Căpitanul şi fondatorul Legiunii Arhanghelul Mi-Mihail, coboară liniştit şi solemn ca un semizeu mitologic traversează cu revolverul în mână acea masă tăcută de duşmani stăpânită de ură, de frică şi de admiraţie.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, care mai târziu întemeiază Asociaţia Studenţilor Creştini şi străbate cu ei străzile Iaşului cântând acel imn de neuitat-Studenţi creştini din Romania Mare. Acesta este tânărul care intră în Liga Naţională Creştină a profesorului A. C. Cuza şi el este însfârşit acela care după ce este închis în închisoarea Văcăreşti din Bucureşti, în urma unei viziuni la icoana venerată în mânăstirea închisorii, consideră că a sosit momentul de a întemeia o mişcare politică proprie —Liga Arhanghelului Mihail— care, din icoana unde apare sfârtecând balaurul, îl inspiră şi parcă zice tinerilor studenţi ai României că numai în bătălii, în lupte şi în răsboi poate triumfa spiritul naţional asupra teribililor duşmani ai patriei.

Acesta este Corneliu Zelea Codreanu, omul care în momentul când îşi propune iniţierea acestei mişcări politice spune: un şef trebue să aibă înainte de toate o mare credinţă, imensă credinţă şi o atracţie magnetică care să fie capabilă să sugestioneze masele, cărora trebue să se dedice cu un spirit ca acel formulat de el însuşi la sfârşitul unui proces, într'o publică şi solemnă declaraţie:

"Domnilor Juraţi, onorat Tribunal, popor al patriei mele, am jurat să servesc Neamul meu şi-l voi servi până la sfârşit" şi aşa a facut-o şi-a servit Neamul până la sfârşit, atunci când a înfiinţat Legiunea Arhanghelul Mihail şi atunci când a desprins acel grup numit "Garda de Fier" şi atunci când cu tinerii văcăreşteni apare în viaţa publică a Bucureştiului şi a Romaniei cu personalitate politică definită şi atunci când plănueşte contactul cu masele, când pleacă în Transilvania şi cucereşte masele de ţărani şi oameni de munte, când restaurează sensul istoriei româneşti invitând populaţia creştină a Romaniei să rămână credincioasă tradiţiilor străbune.

Acest tânăr în cămaşă verde sau în costum naţional ţărănesc, electrizează masele pentrucă le serveşte un imens ideal şi grupul "Văcăreştenilor" creşte din ce în ce mai mult, până în acea zi de neuitat 24 Iulie 1927 când la Iaşi, în căminul studenţesc, la orele 10 noaptea se constitue Legiunea şi ceva mai târziu în Noembrie al aceluiaş an, cu prilejul sărbătorii ortodoxe a Arhanghelului Mihail, se face, tot în cămin, depunerea jurământului. S'a adus pamânt din toate colţurile României şi mai ales pământ din regiunile pe unde a trecut Mihai Viteazul, primul unificator al României. Unul câte unul apar membrii acelui restrâns grup al fondatorilor şi pronunţă jurământul, în primul rând să rupă şi să înfrâneze egoismul cărnii, să traiască în sărăcie şi să lupte până la moarte pentru cauza crucii şi cauza Neamului.

Jurământul din 1927 se încadrează într'un mare manifest adresat poporului român în anul 1930, când Garda de Fier era ameninţată de imediata disolvare.

(Urmează în pag. 6.)

Presedintele şi Comitetul de conducere al Asociatiei "Amici Majadahondei" presidând conferinta Dlui. Blas Piñar.

Aspectul salii Camerei de Comert din Madrid, cu prilejul conferintii domnului Blas Piñar.

"In acea defilare Moţa şi Marin erau prezenti!"

EFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

In fiecare gară clerul psalmodia rugăciunile morților, și când trenul s'a apropiat de București, Guvernul tremura și îi era frică că "Garda de Fier" ar putea prelua puterea numai cu aceste două coșciuge.

Situația reprezentanților glorioasei noastre Revoluții Naționale era destul de delicată, Regele și Guvernul ne ajutau în oarecare măsură, dar pe de altă parte atitudinea noastră putea să încline cu o greutate de necrezut balanța politică în favoarea Legiunei.

Pentru a evita manifestări violente și eventuale ciocniri cu poliția, am rugat pe Codreanu și pe Generalul Cantacuzino ca să nu dea înmormântării caracterul politic pe care îl temea Guvernul și amândoi mi-au dat cuvântul că ordinea publică nu va fii deranjată, adăugând că poliția nu este necesară să apară pe străzi, pentrucă se vor ocupa de menținerea ordinei, cămășile verzi.

Probabil pentru a reduce aglomerarea publicului pe străzi, Guvernul a fixat primul parcurs al cortegiului dela Gara de Nord, la Biserica Sfântul Ilie Gorgani, la ora două după amiază, oră în care în mod obișnuit populația Capitalei lua masa de prânz. Cu toate aceasta, dintr'o populație de opt sute și ceva de mii de locuitori, peste șase sute de mii de persoane acopereau până la refuz trotuarele străzilor pe unde urma să treacă cortegiul, și cari la trecerea camionului, acoperit de brad și transformat în car mortuar, tras de patruzeci de legionari în formație de cruce, acopereau zăpada cu ramuri de brad și flori.

Am prezidat înmormântarea, Corneliu Codreanu, Ge-

Onor vagonului mortuar.

Ingenunchiati pe tot parcusul trenului mortuar.

Cu noi este Dumnezeu.

Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu și Ambasadorul Spaniei, Marchizul de Prat y Nantouillet, asteptand trenul mortuar in gara de Nord.

Multimea asteptand in fata garii de Nord din București, sosirea trenului mortuar.

Ultim popas in drumul spre vesnicie.

Prin Moarte, spre inviere.

Cruce vie...

Ambasadorul Spaniei Marchiz Prat de Nantoillet, Căpitanul și Generalul in gara de Nord.

Drumul spre vecinicie

(Urmează in pag. 5)

EFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE IN ROMANIA

neralul Cantacuzino şi eu, urmat de colaboratorii mei în uniforme falangiste şi de cei cinci legionari din Tercio, supravieţuitori, printre care apărea uriaşul Nicolae Totu cu braţul în eşarfă din cauza rănilor primite în luptele dela Las Rozas.

Poliţia s'a retras după cum se convenise şi serviciul de ordine era asigurat de batalioane de "Cămăşi Verzi", fără a se înregistra nici cel mai mic incident. Liniştea era întreruptă numai de plansetele femeilor şi când poporul recunoştea grupul de falangişti şi legionari, de strigătul "Trăiască Spania".

Am observat şi îngăduiţi-mi să dau acest mărunt detaliu personal, că Alexandru Cantacuzino tremura de febră şi frig, sfârşit de oboseala voiajului; mi-am scos pelerina de uniformă şi i-am puso pe spate.

Timp de 48 de ore sicriele au rămas depuse pe catafalc în biserica Sfântul Ilie Gorgani, unde garda de onoare compusă din spanioli, români precum şi personalităţi din alte naţiuni, se schimba din oră, în oră. Inaintea acestor sicrile a defilat toată populaţia capitalei române şi multă lume sosită din provincie.

După un ultim serviciu funebru, cortegiul a pornit in drum spre Casa Verde, în inprejurimile Bucureştiului unde era sediul Legiunei.

Din nou am prezidat înmormântarea şi am mers prin zăpadă mai mult de 8 Km.; din nou mulţimea a acoperit până la refuz parcursul, exact că în ziua sosirei sicrielor. Intre delegaţiile mişcărilor politice asemănătoare îmi aduc aminte de colonelul polonez, mai târziu general şi eroic apărător al Varşoviei-Bor Komarowski.

Trebuia să traversăm cartierul muncitorilor dela căile ferate române printre ai cărui locuitori erau mulţi socialişti şi comunişti. Toţi erau pe stradă cu capetele descoperite şi nici un strigăt discordant nu a rupt tăcerea procesiunei.

Ajunşi la Casa Verde, după o scurtă slujbă religioasă, Codreanu a pronunţat un scurt discurs de despărţire preamărind fapta lui Moţa şi Marin.

La rândul meu, am rostit câteva cuvinte evidenţiând eroicul sacrificiu al acestor doi români generoşi căzuţi sub steagul nostru pentru Dumnezeu şi Spania şi am dat strigătele de rigoare la care au răspuns zeci de mii de

Cortegiul mortuar coborind Calea Victoriei spre Biserica Ilie Ghorghani.

guri. S'au cântat imnurile respective şi s'a defilat în coloană de onoare prin faţa sicrielor, deschizând defilarea falangiştii şi cei cinci legionari din Tercio.

Câteva săptămâni după ceremoniile înmormântării lui Moţa şi Marin, în mijlocul atmosferei de intensă nervozitate politică produsă de brusca demonstraţie de forţă a Legiunei şi de extraordinara simpaţie a majorităţii poporului, m'a vizitat Dl. Jean Pangal, preşedintele consiliului suprem al masoneriei de rit scoţian, bun prieten al meu, declarându-mi că dat fiind atitudinea organizaţiilor masonice spaniole şi a majorităţii celor din ţările democratice cu privire la Cruciada Spaniei, s'a gândit să propună supremului consiliu disolvarea lui. Mi'a cerut părerea, care a fost de bunăseamă afirmativă.

In Mai sau Iunie 1937, în prezenţa Regelui, a Patriarhului bisericii ortodoxe şi Arhiepiscopilor mitropoliţi, catolic latin şi catolic unit, Dl. Pangal a pronunţat solemn disolvarea masoneriei pe care o prezida şi a scos în vânzare "lojile", lucru pentru care a fost anatemizat de fraţii săi din alte ţări.

Nu s'a întâmplat acelaş lucru, bine înţeles, cu masoneria Marelui Orient, în "lojile" căruia dominau elemente de stânga şi evreieşti şi la care poate că au aderat transfugii de rit scoţian, în desacord cu disolvarea şi cari camuflaţi în ele aşteptau să le "sosească ceasul" şi sprijinul lojilor străine care nu le-a lipsit mai târziu.

Tensiunea politică era în continuă creştere, popularitatea "Gărzii de Fier", şi acţiunea de pătrundere în masa ţărănească într'o ţară 90 % agricolă, luase proporţii neaşteptate care păreau că cresc în raport cu victoriile care încoronau steagurile noastre.

Parlamentul era în plină furtună, interpelările liberalilor de stânga şi socialiştilor, împotriva prezenţei la înmormântarea lui Moţa şi Marin, a Miniştrilor Germaniei, Italiei şi al Insărcinatului de Afaceri al Portugalei, continuau violente.

Am avut onoarea ca un senator aristocrat, dar simpatizant al Frontului Popular Francez, să prezinte o moţiune de neîncredere în guvern pentrucă a autorizat defilarea pe străzile Bucureştiului a reprezentanţilor unei puteri răzvrătite purtând uniforme totalitare (al cărui şef utilizează la automobil steguleţ cu culorile rebele şi a refuzat să predea Legaţia legitimului reprezentant al guvernului republican) înconjuraţi de români deasemenea purtând uniforme străine şi rebele, şi a terminat discursul cerând expulsarea mea şi a colaboratorilor mei din România.

Guvernul Liberal prezidat de Tărărăscu terminându-şi legislatura de patru ani, a convocat noi alegeri parlamentare în luna Decembrie, în care "Garda de Fier" a câştigat multe locuri, fără a avea însă o majoritate care să-i permită a guverna şi se credea că Regele Carol II va oferi puterea lui Codreanu sau unei alianţe Goga-Codreanu. Ultimul lăsă însă să se înţeleagă şi mie mi-a mărturisito, că nu sosise momentul pentru el, Mişcarea lui nu era încă preparată pentru preluarea puterei şi cadrele ei nu erau suficient de mature.

Cu toate acestea după înpăcarea cu Naţional-Creştinii (în care am insistat energic), a oferit lui Goga sprijinul lui şi acesta a format Guvernul la inceputul lui Ianuarie 1938, cerând disolvarea Camerelor a căror alcătuire nu-i da posibilitate de guvernare.

Goga decise s'o ia înaintea celorlalte puteri balcanice cu care eu tratam recunoaşterea "de facto" a Guvernului nostru, obţinută deja din partea Yugoslaviei în Octombrie 1937 şi îmi declară, când l'am felicitat după depu-

Ion Moţa, Vasile Marin... Prezent!

Banica Dobre, Alex. Cantacuzino, Preot Dumitrescu Borsa, Ing. Clime N. Totu.

Elita Legionară.

Supravieţuitorii echipei din Spania.

nerea jurământului ca Preşedinte al Consiliului de Miniştrii, că unul din primele acte în politica externă va fi recunoaşterea "de jure" a Guvernului din Burgos şi ruperea relaţiilor cu cel din Valencia.

Cabinetul Goga dură numai o lună, fiind atacat de partidele liberal, naţional ţărănesc şi mai ales de masonerie şi de finanţa judeo-română şi internaţională, sprijinită de camarila Doamnei Lupescu, pe motivul caracterului rasist al partidului lui şi al sprijinului dat Guvernului de către Mişcarea Legionară.

La 11 Februarie când era redactat şi gata de a fi semnat promisul decret de recunoaştere, Regele a cerut demisia lui Goga.

In urma acestei neprevăzute demisiuni s'a format revoluţionarul cabinet "naţional" presidat de bătrânul Patriarch al bisericii ortodoxe, Miron Cristea, cu vice-preşedinţi fără portofoliu, toţi foştii Preşedinţi de Consiliu, mai puţin Maniu şi Goga care s'au recuzat. A fost însărcinat din nou cu Ministerul Internelor Armand Călinescu, naţional ţărănist de stânga, credincios al camarilei favoritei Regelui, chior, cu ochiul mascat de un monoclu negru; Educaţia Naţională a fost încredinţată profesorului de limbi romanice dela Universitatea din Iaşi, al cărui nume nu mi-l amintesc, socialist de extrema stângă, iar la Muncă a fost numit cripto-comunistul Ralea, care şi-a scos masca după ocupaţia sovietică şi este astăzi un proeminent al guvernului comunist.

Acest conglomerat trebuia, în principiu, să prezideze noile alegeri parlamentare, dar atacat de toate partidele, în forma lui primitivă a durat puţin; vice-preşedinţii şi câţiva miniştrii şi-au dat demisia, formându-se alt guvern mai omogen către sfârşitul lui Februarie şi prezidat tot de Patriarch.

Trebuie să mă intorc puţin înapoi şi să fac aluzie la un capitol anecdotic care este o dovadă în plus a consecinţelor Cruciadei noastre, în politica internă românească.

La puţine zile după formarea ministerului Goga au sosit decoraţiile, Crucile roşii ale Meritului Militar şi Crucile de Răsboi acordate postum lui Moţa şi Marin, medaliile Suferinţei pentru Patrie, pentru părinţii şi văduvele lor, precum şi Decoraţiile acordate legionarilor supravieţuitori.

Chemarea cea mare.

Atmosfera era atât de încărcată de violenţa propagandei electorale, încât am considerat că este mai potrivit să amân predarea lor solemnă până după alegeri, contând cum era corect cu înţelegerea Regelui Carol.

Intr'o dimineaţă, nu îmi mai aduc aminte dacă la sfârşitul lui Ianuarie sau în primele zile ale lui Februarie, Dl. Călinescu m'a rugat sa mă duc să-l vizitez la Ministerul de Interne, şi cu cea mai mare sinceritate mi-a expus gravitatea situaţii interne în ajunul alegerilor şi mi-a cerut politicos, dar hotărât, să nu fac nimic ceace ar putea da victoria "Gărzii de Fier". Am răspuns că "rugămintea sa mă surprinde deoarece ca diplomat de carieră ştiu că prima noastră datorie este de a nu ne amesteca în politica internă a ţării unde suntem acreditaţi şi că simpatia mea pentru legionarii care au luptat pentru Patria mea era naturală şi că prietenia mea cu unii dintre ei, nu poate deranja cu nimic Guvernul şi nici avea caracter politic electoral".

Mi-a replicat, "Dumneata o crezi aşa şi respect sentimentele dunmneatale naturale, dar ca Ministru de Interne pot să vă spun că un gest, sau câteva vorbe din partea dumneatale ar da o majoritate de 200 până la 400 de mii de voturi legionarilor şi Camera Deputaţilor va fi "verde".

—"Domnule Ministru, i-am răspuns surâzând, nu-mi spune că aş fi un Warvick şi că pot decide soarta alegerilor. Dunmneavoastră glumiţi.

—"Nu glumesc, niciodată n'am fost mai serios ca acum, nimeni mai bine decât dumneatale nu şi-a putut da seama că războiul din Spania a avut în ţara noastră o repercursiune extraordinară, ca şi moartea lui Moţa şi Marin şi îmi pare rău că sunt obligat să vă spun, acuma când studiem recunoaşterea Guvernului dumneavoastră, că dacă dumneavoastră nu-mi daţi cuvântul de onoare că nu veţi interveni în alegeri în favoarea Legiunei, privilegiile şi stima pe care Majestatea Sa vi le-a păstrat din August 1936, vor înceta şi ne vom vedea obligaţi să vă rugăm a abandona România, ceace cred că nu ar fi avantajos cauzei pe care o apăraţi ... şi nu fac caz de svonurile care ajung la urechile mele, că în Legaţia dumneavoastră vin legionarii pentru a primi dispoziţiile şi fondurile pe care le trimite Generalul Franco."

Am râs din nou şi i-am spus:

—"Pentru Dumnezeu, Domnule Ministru nimeni nu a venit în casa mea pentru a primi ordine şi cu atât mai puţin bani. Generalisimul Franco are alte preocupări actualmente decât politica internă românească. Cât despre fonduri, sunt câteva luni abia de când am putut primii din Spania strictul necesar pentru a trăi modest, aşa că puteţi fi liniştit. Niciodată nu am făcut şi nu voi face nimic care pote să fie considerat ca un act de inimiciţie

(Urmează în pag. 7.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

"Români, o Românie Nouă nu poate ieși din culisele partidelor, după cum România Mare n'a ieșit din calculele politicienilor, ci după câmpiile dela Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel. O Românie Nouă nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi. De aceia nu politicianismului mă adresez astăzi. Ci ție Soldat. Inalță-te. Istoria te cheamă din nou! Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. Lăsați-i pe neputincioși și imbecili să tremure. Voi dați lupta cu bărbăție.

In clipa când dușmanii ne copleșesc și politicianii ne vând, Români strigați cu înfrigurare ca pe potecile munților în ceasurile de furtună: Patria! Patria! Patria!"

Și cu acest triplu strigăt oamenii lui Codreanu se asvârlă în cea mai teribilă luptă politică pe care a cunoscut-o istoria română și sunt persecutați, închiși în închisori, ferecați și asasinați.

Acel grup de trei ori disolvat, reapare în viața publică sub diverse denumiri.

Grupul Corneliu Zelea Codreanu, care are ca steag și simbol drapelul verde cu gratiile negre și căruia după disolvare i se substitue celălalt grup politic "Totul pentru Tara" presidat de Generalul Cantacuzino. Insă Garda de Fier, Legiunea Arhanghelului Mihail, nu e numai un grup de oameni care ei înșăși se denumesc "nebuni". Este o operă serioasă bazată pe o doctrină și cu un țel bine definit de realizat, acțiunea și doctrina mișcării politice pe care Codreanu o conduce și al cărei șef suprem este.

Are la bază câteva principii fundamentale dintre care primul este credința.

"Credem cu toată tăria în Dumnezeu și în Isus Christos și cu cât dușmanii ne vor isbi mai greu, cu atât va fi mai cunoscută credința noastra nestrămutată în salvarea oamenilor. Noi suntem gata de a suferi pentru Christos și pentru Neam. Suntem gata a lupta pentru cruce. Credem că Dumnezeu este alături de noi și că luptăm pentru dreptatea României."

De acea mai târziu când Codreanu a fost închis la Jilava și scrie impresionantul Jurnal, în care zi de zi notează încercările lui, când sosește săptamâna Patimilor și noaptea Invierii, el care se găsea singur într'o hrubă întunecoasă, cu oasele pătrunse de umezeală cu șira spinării înțepenită de durere și abia putând întredeschide ochii, roagă pentru prima dată pe șeful închisorii să-i trimită o lumânare, pentrucă dorea ca în noaptea sfântă a Invierii spiritul lui să fie alături de cel al Bisericii... și așa când bărbații și femeile din România erau strânși în jurul lumânării care anunța lumii Ivierea lui Christos, la fel în întunericul închisorii, în celula umedă și neagră a ars o mică lumânare care-l unea de soarta camarazilor lui români.

Acesta era Corneliu Zelea Codreanu, omul credinței, omul care apără Biserica și altarele ei, omul care vorbind de mișcarea lui politică spune: "noi cei din Mișcarea Legionară credem că satisfacțiile pe care șefii politici trebue să le dea sprijinitorilor lor nu trebue să fie numai satisfacții pompoase și pământești, ci mai presus de toate satisfacții sufletești. Trebue să facem ca poruncile Sfântului Duh să se suprapună și să domine poftele cărnii și dacă mișcările politice din lume se mulțumesc să dea sprijinitorilor simple satisfacții pământești, Mișcarea Legionară își propune să creeze un om nou, omul unei mari și profunde vieți interioară".

Aceasta este Mișcarea Legionară pătrunsă de credință, care-și începe legămintele invocând numele și prezența Domnului Dumnezeul nostru. Insă alături de această încredere și credință în Dumnezeu și de această radicală vocație creștină, spirit de austeritate, de sacrificiu permanent, de post și înfrânare a poftelor cărnii, stă și încrederea în Neam. Mișcarea lui Codreanu are un sens teologic al noțiunei de neam; neamul nu este ca la alte mișcări naționaliste din Europa, exaltarea mândriei de rasă, de sânge, de culoarea pielii; pentru Codreanu, care are un sens teologic al materiei, rasa, neamul, descendența sunt creații ale lui Dumnezeu fiind răspunzătoare în fața Creatorului; crede în neam și prin acesta în pământul pe care s'a născut și pe care l'a moștenit". Istoria marchează data sosirii turcilor sau a bulgarilor.

"Niciodată n'a fost însă marcată în Istorie data când au venit, pe acest pământ sfânt, românii. Noi suntem de aci, este pământul nostru, moștenirea noastră sfîntă."

El simte chemarea pământului, care nu este numai aspectul fizic și vegetal al acestuia, ci pământul plămădit cu sângele tuturor acelora care au făurit grandoarea României. In pagini sublime care merg la inimă și suflet el ne destăinuește, ca în povești magice, cum adesecori în miez de noapte, în momente decisive pentru Neam, a simțit chemarea pământului care îl împingea fără întârziere la luptă. De acea prima gazetă publicată de Legiunea Arhanghelul Mihail, ca organ oficial al Mișcării, s'a numit "Pământul Strămoșesc". Dar numai credința nestrămutată în Dumnezeu, în destinul etern și supranatural al Neamului nu sunt suficiente pentru salvarea lui, trebue să ai încredere și în munca proprie depusă în acest sens. Scrie "mergând la cârciumi, cafenele sau cabarete, jucând biliard sau cărți, plimbându-vă sau în aventuri de Don Juan, Români, astfel nu veți putea salva România; ea nu poate fi salvată decât prin munca fructuoasă a fiecărei zi. Noi nu avem niciun program așa cum mai târziu cu multă clarviziune spune la fel José Antonio Primo de Rivera. Suntem sătui de programe, ceace ne lipsesc sunt oamenii care să le realizeze. Reuniunea de intemeere a Mișcării noastre a durat numai un minut, pentrucă important nu era programul, ci starea de spirit în care ne găseam, acea stare de spirit care ne învăluia ca o aripă de mister pe noi fondatorii pentrucă simțiam în acea clipă chemarea religioasă pentru o mare înfăptuire românească".

Deacea el nu vrea program ci o mare școală, școala Legiunii.

"Dacă facem un Stat Nou, nu vor servi la nimic —spune Codreanu— deoarece Statul nu e altceva decât haina națiunii și nu servește la nimic o haină nouă, luxoasă, de preț și bine facută, dacă la urma urmei trebue să îmbrace oameni cu păcate vechi sau o națiune putrezită, plină de cangrenă și de păcate morale. Avem nevoe de oameni noi, gata de sacrificiu și aceștia vor trebui să iasă din școala legionară. In ea vor intra oameni și vor eși eroi. In ziua când vom realiza autentica școală legionară, în acea zi vom putea oferi din această rasă română și latină, un nou tip de român care să despice în două istoria patriei noastre, care va fi cel mai frumos, cel mai viteaz, cel mai muncit și muncitor, omul cu sprit de cuceritor care să fie în stare să preia și să continue Istoria strălucițilior noștrii strămoși". Acesta era omul nou, românul nou pe care el a voit să-l creeze și fără de care totul era putregai.

José Antonio spunea după acea: "Nu ne interesează un partid nou, care să constitue un Guvern nou și care să guverneze în alt fel; e nevoe să reînviem tradițiile naționale și să punem virtuți eroice în oamenii care vor trebui să conducă țara și patria noastră".

Alături de credința în Dumnezeu, în Neam, în virtuțile muncii și starea de spirit pe care ți-o crează o evoluată conștiință naională Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu spune Văcăreștenilor și prin ei poporului său, că din moment ce nu au program și că totul este numai curățenie sufletească, sacrificiu, virtuți și în special o nemărginită dragoste, singura prin care se poate concepe autoritatea și libertatea, să pornească la drum cântând, așa cum au mers și au cântat Apostolii, oamenii posedați de spiritul profetic.

Căci ce altceva ar putea fi un om politic, decât un profet?

Este acel om, așa cum scrie Horia Sima care ne onorează astăzi cu prezența, care are simțul itinerarului istoric al patriei lui, îl intuește, îl adulmecă, îl precede și prin acțiunea interioară a sufletului se încălzește cu torente de energie pe care, gata de luptă le transmite poporului său în fruntea căruia se așează și îl animă.

"Cel ce poate cânta nu a comis păcate, nu a făcut fapte rele; cel ce cânta reflectă în fața lumii starea lui de curățenie și puritate sufletească, deaceia legionarii au cântat și vor cânta totdeauna: Studenți creștini din România Mare, Ștefan Vodă al Moldovei, Dealul Negru, Deșteaptă-te Române și cântecul și marșul vor deveni simbol și manifestarea spiritului apostolic de cucerire al propriei Mișcări Legionare.

Aceasta este Mișcarea Legionară care are deasemeni preocupări sociale și în aceasta coincid José Antonio și Codreanu, privind țările lor din puncte deosebite de vedere.

Aici José Antonio și acolo Codreanu invoacă patria în special în sensul național și spune lucrătorilor: "Nu vom tolera ca dreptatea ta să se facă în dauna dreptății Patriei; nu există revendicare muncitorească posibilă și dreaptă, dacă se face pe deasupra dreptății propriei patrii. Revendicările tale prin Patrie nu în contra Patriei, deaceia vom face organizații muncitorești care să fie în stare să satisfacă drepturile muncitorilor prin Stat și nu contra Statului".

In acelaș timp Codreanu spune capitaliștilor și dreptei ultraconservatoare:

"Deasemeni nu vom tolera ca voi sub devize tricolore să creați o castă oligarhică și capitalistă care să despoaie toate categoriile de muncitori. Credem că nu aveți dreptul să invocați unele principii ca, Dumnezeu pe care nu-l iubiți, Christ în care nu credeți, Biserica în care nu intrați și Armata pe care o trimiteți la răsboi fără arme. Noi vom face dreptatea socială cu dreptatea Patriei".

Deasemenea Horia Sima scrie: "Disputa socială ca și scumpirea traiului nu sunt chestiuni strict sociale, sunt mai mult decât atât, sunt probleme naționale dat fiind că sufletul și caracterul unei națiuni nu pot fi puse la îndoială sau la încercări atâta timp cât n'au fost smulse din ignoranță și mizerie clasele lipsite și muncitorimea țărilor noastre.

Cu această conștiință socială Codreanu spune muncitorilor din țara sa:

"Nu vă dăm niciun program. Vă vom da mai mult decât o pâine albă, decât o locuință mai bună, vă vom da dreptul să vă simțiți români și cu aceleași drepturi ca toate celelalte naționalități sau clase sociale din marele Stat Român".

In acest spirit Mișcarea Legionară începe lupta și nasc cuiburile, familiile de cuiburi, garnizoanele, frățiile de cruce, cetățuile de fete, apare Casa Verde, Comandanții Legionari, ora săptămânală închinată patriei și așa rândurile Mișcarii cresc necontenit animate de imensul suflu național pe care l'a creat și de încrederea oarbă în promisiunea formulată de Codreanu la terminarea unuia din procesele lui "am jurat că voi servi neamul meu până la sfârșit".

Tot el scrie: "a vorbi frumos mi se pare perfect, a scri frumos mi se pare și mai perfect, dar mai presus mi se par lupta și sacrificiul; nu poți fi legionar complect până nu te-ai pregătit de moarte, fiind dispus în orice clipă să-ți dai viața pentru apărarea Crucii și a Neamului...", și el a fost credincios acestui program și exigențelor cu el însuși.

Incarcerat de mai multe ori, la sfârșit e condamnat la 10 ani temniță grea și închis la Jilava.

Transportat la altă închisoare în noaptea de 30 Noembrie 1938-Noembrie-lună predestinată morții, căci tot în Noembrie în ziua 20 a murit impușcat în Alicante fondatorul Falangei spaniole, Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu a murit asasinat fiind strangulat de jandarmii în serviciul democrației și al libertății.

L'au scos în plină noapte cu alți treisprezece camarazi. Mergeau într'un camion fiecare având un jandarm în spate. Deodată niște ștreanguri au fost aruncate după gâtul acestor viteji luptători români... și așa strangulați au fost împușcați pe la spate, pentru a oficializa tragicomedia și asvârliți într'o groapă plină de var și vitriol, sub tone de ciment, pentru a nu fi niciodată descoperiți de camarazii lor.

Dar în anul 1940 aceștia i-au găsit și pe umeri au transportat până la Casa Verde din București unde au îngropat, temelie pentru România de mâine, resturile lui Corneliu Zelea Codreanu —Căpitanul— acel Arhanghel despre care scriitorul Aparicio spune "era înacelaș timp un Arhanghel mistic și serafic și un Arhanghel exterminator".

Cum ar fi fost oare posibil ca acest om cu această atracție magnetică, putere de sugestie, identificat cu seva vitală a neamului său, cu conștiința națională și revoluționară a României, să nu fie gata și cu sufletul agitat când a isbucnit răsboiul spaniol și pe pământul și în văile noastre se apărau aceleași principii creștine care erau în joc în România?

Cum ar fi fost oare posibil ca atunci când a isbucnit revoluția noastră națională, o enormă comoție să nu electrizeze poporul român, iar răsboiul nostru să fie urmărit ca un răsboi propriu, țărani, marinari, săteni, studenți și intelectuali fiind dispuși a se oferi pentru a veni să lupte în apărarea creștinătății, contra inamicului comun?

Când Mișcarea Legionară ca un singur om cere un post de luptă în rândurile spaniole, Căpitanul, nu are altă soluție decât de a face o selecție cât mai severă, pentru a nu lipsi Mișcarea de cadre și a respecta anumite principii internaționale și diplomatice.

Au fost aleși șase și în fruntea lor Generalul Cantacuzino și Ion Moța. Dar apare al șaptelea, un om care nu se resemnează a nu fi alături de cei șase —Vasile Marin— care se oferă pentru ultimul sicriu, plătind din sărăcia lui 5.000 de lei voiajul pe care Mișcarea Legionară nu îl poate plăti.

Sosesc pe "Monte Oliva", vapor care el însuși era parcă un mesaj de înviere și speranță. Sosesc la Lisabona într'un 3 Decembrie —zi de misionarism— ziua lui San Francisco Xavier, pornesc spre Spania unde sunt primiți de —pe atunci— Colonelul Villalba care-i însoțește la Soria, unde se întrevăd cu Moscardó, căci Căpitanul îi spusese Generalui Cantacuzino să predea o sabie acestui erou al imensei fortărețe din Alcazarul din Toledo, care prin vitejia și curajul lui a știut să înfrângă comunismul, o sabie care are lama din oțel de Toledo, iar pe mâner silueta Arhanghelului Mihail ca simbol al permanentei prietenii dintre Romania și Spania.

In discursul lui Generalul Cantacuzino spune: "Am urmărit, Domnule General, cu tot entuziasmul fapta măreață din Alcázar. Toți vroiam să venim să luptăm. Șase și la sfârșit un al șaptelea au fost selecționați pentru luptă. Sunt aci. Toți sunt ofițeri de rezervă. Se vor înrola în Legiune ca simplii soldați și dacă sunt sigur că prin sforțarea lor nu vor schimba cursul Istoriei pot să vă asigur însă că vor ști să se bată și dacă e nevoe, să moară făcându-și datoria către Cruce, Spania și Neam.

La Talavera de la Reina acești soldați sunt înrolați în compania 21 din al 6-lea regiment al Legiunii și primesc la 19 Decembrie în Boadilla del Monte, botezul focului și în Majadahonda în marș spre Madrid, cad, exact la ora 5 fără un sfert a dupăamiezei zilei de 13 Ianuarie 1937, exact acuma douăzecișicinci de ani.

Cadavrele lor sunt transportate la Toledo și apoi la Irun, unde populația acelui oraș martir s'a îngrămădit pe străzi pentru a saluta pe eroii români.

Cantacuzino emoționat spune Generalului spaniol care l'a salutat la frontieră "Domnule General, eu am crezut că aceasta este o înmormântare, dar Dumneavoastră spaniolii din Irun ați transformat-o într'o paradă militară. Noi, prieteni spanioli, nu plângem morții noștrii. Astăzi îi onorăm". In fața frontierelor indiferente și burgheze ale Franței, Cantacuzino adaugă plecând: "Aceste cadavre sângerânde vor duce parfumul Spaniei până în România".

Când Cantacuzino și supraviețuitorii echipei au ajuns la București, acolo îi aștepta Căpitanul cu întreg Statul Major al Mișcării Legionare. Cantacuzino, erou și militar dă raportul: "Căpitane, nimic nou pe frontul nostru! Vin cu ce mi-ai dat! Sunt doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși! Trăiască Legiunea!

Moța și Marin nu erau doi aventurieri nebuni, plini de pofta riscului, a răsboiului și a prăzii. Nu erau doi aventurieri de teapa celor ce veniseră în cealălaltă tabără, în Brigăzile internaționale, cu scopul de a-și crea mica lor poveste.

Ei veniseră să facă Istorie creștină, europeană și universală. Erau doi oameni de bine, căliți în lupta legionară din România. Amândoi avocați și ofițeri de rezervă.

Moța se născuse în Transilvania și avea sentimentul religios pe care il transmisese familia lui de preoți, sentiment în acelaș timp mistic și apărător al pământului strămoșesc. Era un luptător care întemeiase deja Acțiunea Română, integrată după acea în Liga Apărării Naționale Creștine. Cu grupul Văcăreștenilor întemeiază în anul 1927 Legiunea Arhanghelul Mihail și înăuntrul ei Garda de Fier. Era comandant legionar, căsătorit cu sora Căpitanului, avea doi copii pe Mihai și Gabriela și un viitor strălucit atât pentru profesiunea lui cât și pentru situația lui economică. Sacrifică însă totul pentru apărarea patriei lui și acolo unde interesele ei o cer, chiar și pe pământ strein.

Incarcelat de mai multe ori, conduce grupul doctrinar al intelectualilor din Mișcarea Legionară. Continuă publicarea în orașul natal a ziarului "Libertatea", proprietate de familie, care continuă să apară și după moartea lui. Acest om unit Mișcării Legionare, bătaios, nerăbdător și generos vine în Spania și scrie: "Această țară nu e o țară streină, simbolul sacrificiului nostru nu e altceva decât simbolul clar al dragostei care leagă inimile popoarelor noastre. N'aș cere nimănui să mă substitue în acest serviciu în momentul când se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos, în momentul când se clatină temelia creștină a lumii noastre. Noi nu putem rămâne nepăsători, vom merge în Spania pentrucă nu există chemare mai mare și mai mare semn de alegere a cerului decât acel de a fi destinat apărării lui Christos și al descendenții creștine.

Moța venind aici scrie soției și părinților lui: "Vă rog din inimă și pentru mine ar fi o imensă bucurie să știu că voi nu tremurați de teamă știind că vin în Spania ca să împart cu spaniolii lupta în apărarea lui Christos și a neamului nostru. Mi-ar place să știu că aveți tăria în Christos și în Cruce pentru a împarte cu mine onoarea ce mi se face de a lupta cu camarazii spanioli", iar unuia dintre camarazii lui îi spune: "e grandios să știi că ai o viață consacrată unui ideal, dar e mai grandios să-ți dai viața în serviciul lui".

(Urmează în pag. 7.)

SANGE ROMANESC PE PAMANT SPANIOL

Acesta era Ion Moţa care a venit să lupte în Spania, omul care sacrifică totul şi care depe front scrie scrisorile adresate legionarilor din România cu prilejul sărbătorilor Crăciunului afirmând că "suntem pe drumul cel bun" şi pe drumul bun au fost atât el cât şi Vasile Marin care voluntar a cerut să fie cel de al şaptelea sicriu, care-şi plăteşte cu 5.000 de lei drumul spre Spania şi scrie soţiei: "nu am luat această hotărîre într'un moment de amărăciune sau de disperare, ci am facut-o perfect lucid şi cu toată seninătatea, ştiind că pe umerii generaţiei noastre apasă enorma răspundere de a conserva credinţa în Isus Christos".

Aceştia erau Ion Moţa şi Vasile Marin, oamenii care si-au lăsat sângele să ude şi să plămădească pământul spaniol.

Aceştia sunt oamenii în jurul sângelui cărora vom rămâne uniţi pentru totdeauna într'un omagiu de ataşament, de caritate, de afecţiune şi de dragoste, atât oamenii din Spania cât şi cei din România.

Aceştia sunt oamenii a căror figură şi amintire comemorăm astăzi, dar cum vă spuneam încă dela început nu este deajuns să comemorăm oamenii care au murit într'o sublimă şi tragică dăruire a vieţii lor, pentru cea mai nobilă şi mai dreaptă cauză a umanităţii. Acest act trebue să aibă o profundă, teribilă şi radicală semnificaţie politică, pentrucă acest sânge continuă să rămână viu şi pentrucă acest sânge nu poate fi trădat, atât al lor cât şi cel al lor noştrii, sângele luptătorilor creştini al lumii.

Ceace trebue să afirmăm astăzi aici e că acest sânge este sfânt pentru noi şi că nu poate exista-a spus-o dealtfel Seful Statului nostru-o pace mai stupidă decât acea pace care sacrifică totul, pentrucă pacea are o valoare instrumentală, ori există valori mult mai mari decât viaţa, bunăstarea şi pacea. Aici, în acest mic cuib e necesar ca cel puţin noi să facem astăzi un act radical de afirmare şi de credinţă, atât în propriul nostru crez politic, cât şi în crezul nostru religios. Trebue să luăm act de ceace spunea Codreanu, că mişcările politice nu se prăbuşesc atât din cauza duşmanilor exteriori, cât din cauza propriilor trădători, că nu armele care trag din afară le anihilează, ci cangrena care le roade pedinăuntru şi e necesar să ne amintim şi mai ales să punem în practică spusele Capitanului: "dacă aş avea înaintea mea un tradator şi un duşman, un revolver şi un singur cartuş, aş trage mai întâi în trădător".

E absolut necesar ca acest sânge român şi spaniol, acest sânge creştin vărsat în pământul Europei, să fie respectat. Acesta trebue să ne fie un jurământ de onoare, căci s'au găsit pretinşi creştini care să dispreţuiască sângele spaniol vărsat în răsboiul nostru, care nu a fost răsboi, ci cruciadă creştină şi cruciadă naţională, în apărarea lui Isus Christos, a bisericii lui şi ale înaltelor valori ale culturii noastre comune.

Cu un cinism înspăimântător s'a putut scrie în Spania, dispreţuind sângele vărsat: "rasboiul civil a fost o catastrofă de justificare, fără justificare şi care a servit numai pentru a vărsa sânge. Dacă s'ar gândi cu calm, câtă durere, câtă inconştienţă, acest răsboi l'am pierde toţi, dacă nu l'am pierdut deja".

E absolut necesar să se răspundă acestui dispreţ pentru sângele morţilor noştrii, pentru sângele valoros şi eroic al lui Ion Moţa şi Vasile Marin, al acestor morţi ai Spaniei, al căzuţilor pentru Spania, eroilor lui Christos; e necesar să se răspundă cu versuri creştine, ca acestea ale Părintelui Ramón Cué:

"Până mai eri aţi fost eroi, sau martiri, sau căzuţi
De astăzi,
Implinind nunta de argint cu moartea,
Sunteţi morţi, morţi, numai morţi
Puţin a durat gloria voastră: douăzecişicinci de ani
Ce păcat! ....

Asta se spusese deja în franceză şi în engleză, în rusește şi în americană, a spus-o Hemingway, Malraux, Bernanos şi Sartre în "romanele lor înţelepte", dar astăzi o voi muncitori, ţărani, marinari cari în gura voastră sângerândă aţi dus în lumea cealălaltă o singură limbă, vi s'a spus în spaniolă şi în însăşi Spania, în acea spaniolă tremurândă în care v'aţi şoptit ultimul cuvânt.

Muriserăţi, dar până eri trăiaţi în gloria faptei voastre, trăiaţi în amintirea transfigurată, dar împlinindu-se nunta voastră de argint cu moartea —nu vă puteţi plânge aţi avut destulă glorie— vi s'a dat definitiv şi la toţi şi pentru totdeauna lovitura de graţie. Au aruncat o lopată de bălegar în mormantul vostru... dispreţul de a fi murit pentru nimic, acoperindu-l ca pe cel al lui Christos cu o lespede de 800 de pagini.

Dormiţi în pace morţi inutili, chiar dacă simţiţi amărăciunea în gură. Intre timp noi vom face pietre pentru drumuri din granitul monumentelor voastre şi din statuile voastre. Vom destina curtea imperială a Alcazarului din Toledo pentu sală de dans. Ce am putea face altceva mai bun cu ea?

Vom smulge galoanele înstelate ale sublocotenenţilor provizorii şi le vom asvârli în mare, în noroi. Vom dinamita, asvârlindu-le în aer, mausoleul din Valea Căzuţilor şi înfăţişarea acelei cruci peste măsură de uriaşe. Să fiţi mulţumiţi, morţi vulgari, cu o cruce din două beţe.

Şi dacă într'o bună zi, ca pe vremuri, ordinea şi dreptatea vor fi măturate din Spania, Christos şi Fecioara Maria vor fi din nou arşi pe rug, cei situaţi sus vor putea asasina în voe, iar vreun strein va instala "checas" promiţând fabrici, chiar dacă vor ucide 6.000 de preoţi şi infinit număr de spanioli pe la spate:

"Chiar dacă ne vom da seama că Spania
Va fi colonie de sclavi pentru Rusia
Şi va inceta de a mai fi Spania,
Dormiţi în pace, am invăţat lecţia la perfecţie, fiţi siguri.
Nu vom face nimic.
Nici copii voştrii, nici nepoţii voştrii, nici soţiile voastre,
[nici surorile voastre.
No să mai fie încăodată alte văduve, alţi orfani, alte lo-
[godnice părăsite,
E un lux prea scump, trebuesc economisite lacrimile,
Fiţi siguri: vom lăsa lucrurile în voia lor, nu vom face
[nimic.
Dece am face-o? dacă e nebunie, dacă e lipsă de raţiune
[a salva Spania
Şi dece am face-o dacă după duoăzecişicinci de ani
Dela o masă confortabilă, fără tranşee, nici bombe şi mul-
[ţumită
Unei păci câştigată de cei morţi,
Se strigă lumii în optsute de pagini,
Că durerea, sângele şi moartea n'au servit la nimic.
Dormiţi în pace, dragi morţi, dormiţi în glorie iubiţi mor-
[ţi ai celor două Spanii.
In pace şi glorie sub oblânduirea lui Christos care des-
[chide pentru toţi braţele lui crucificate,
Prin moartea voastră aţi intrat în misterul lui Christos,
Sângele şi moartea voastră vor fi deapururi glorificate şi
[nimeni nu vă poate fura acest drept
Moarte şi sânge incorporate morţii lui Christos pe Cruce
[şi prin Cruce glorificate.
Vă mulţimim milion de morţi pentru şansa voastră, va
[mulţumim
Fraţi morţi ai celor două Spanii,
Vă mulţumim, milion de visători, vă mulţumim."

Deaceasta noi nu credem în anticomunismul Kerenskylor. Un român care trăeşte între noi, George Uscătescu, a scris-o categoric.

Nu ne interesează noii Kerensky ai tuturor ţărilor din lume, acei care doresc să se ridice astăzi ca apostoli şi portdrapel ai mişcării anticomuniste în lume.

Noi, prieteni dragi, nu suntem anticomunişti pentrucă comunismul pretinde o totală transformare economică şi socială. "Noi —a scris José Antonio— suntem anticomunişti pentrucă comunismul vrea să răpească patria şi s'o predea unei clase închise ostilă şi brutală."

Noi luptăm împotriva comunismului pentrucă vrea să smulgă semnificaţia lui Dumnezeu şi semnificaţia spirituală a vieţii, să ucidă sufletul, să ucidă omul şi să reducă oamenii la un imens furnicar în care Statul, tiranic şi dictatorial dirijează administraţia, munca şi odihna noastră. Suntem anticomunişti pentrucă suntem creştini convinşi. Suntem pentru libertatea omului şi nu pentru libertăţile politice şi în numele acestei libertăţi umane, în numele Istoriei popoarelor, în numele Bisericii şi al lui Christos, noi ridicăm steagul anticomunist şi respingem pe toţi Kerensky din lume, pe toţi aceia care cu moliciuni democratice şi politice au predat patriile lor, oamenii, femeile şi copii lor sclaviei comuniste, au lasat fii fără Patrie şi fii fără Dumnezeu şi acuma în exil şi în emigraţe, işi spală mâinile comod spunând că n'au dorit aceasta. Pentru a dirija o mişcare creştină radical anticomunistă, e absolut necesar ca cineva să aibe e enormă categarie morală şi nu pot s'o aibă aceia cari primii au predat popoarele lor comuuismului.

Nu suntem cu Kerenskii. Suntem cu Christos şi cu Biserica lui, suntem cu sângele morţilor care ne transmit într'o transfusie fără oprire energia vitală necesară pentru a continua să luptăm în numele LUI şi pentru viitorul Patriei şi copiilor noştrii. Suntem pe o linie creştina şi deaceasta anticomunistă. Nu suntem dispuşi a contemporiza. Noi —am spus-o de atâtea ori— recunoaştem patriile pe care voi le reprezentaţi emigranţi în spirit — în timp ce patria pământească şi geografică e subjugată de comunism voi care ati putut scăpa operatiei, continuati să reprezentati Patriile voastre.

Noi, oamenii din Spania, moştenitori ai sangelui sfânt vărsat, nu putem recunoaşte guvernele de marionete manevrate de comunism şi de Moscova.

Vom continua să vă recunoaştem pe voi aşteptând ca într'o zi, într'o seară de cuib, să fiţi pe frontiera României aşteptând clipa luptei.

In acele dupăamiezi de sâmbătă în "cuiburile" legionare ale Garzii de Fier, vom face cum o să facem acuma, în numele şi amintirea lui Ion Moţa şi Vasile Marin, vom ridica mâna dreptă la inimă, pentru a simţi toată greutatea entusiasmului şi a dragostei, vom ridica braţul nostru în dreaptă provocare a lumii, după stilul legionar, roman, imperial, care o creat Spania şi România Mare şi vom repeta jurământul:

"Jur înaintea lui Dumnezeu, şi înaintea sacrificiului vostru Ion Moţa şi Vasile Marin, să înfrânez poftele cărnii, să trăesc în sfântă sărăcie şi să servesc până la moarte dacă este nevoe şi să-mi dau viaţa pentru cauza Crucii şi a Neamului."

EFECTUL REVOLUTIEI SPANIOLE

pentru Guvernul unei ţări de a cărei ospitalitate mă bucur".

In continuare i-am comunicat că nu am predat decoraţiile amintite. Mi-a mulţumit şi aceasta a fost ultima convorbire oarecum prietenească pe care am avut-o cu Călinescu.

Când l'am întrebat pe Goga de semnificaţia întrevederii mele cu Călinescu —casa lui era la patruzeci de metrii de Legaţie şi ne vedeam aproape zilnic— s'a arătat surprins, ceace m'a făcut să cred că Ministrul de Interne intervenise fără ştiinţa şefului guvernului, sau din ordinul Regelui.

Dat fiind gravitatea situaţiei, alegerile au fost suspendete şi printr'un decret au fost dizolvate la începutul lui Aprilie, toate partidele politice. S'a redactat o constituţie, aprobată printr'un referendum lipsit de entusiasm, care acorda Regelui o dictatură totală. S'a format un partid unic denumit "Renaşterea Naţională" purtând uniforme pitoreşti şi nu ne-a plăcut ca au adoptat cămaşa albastră.

Codreanu şi cei mai importanţi şefi ai Gărzii de Fier, bineînţeles între ei cei cinci fosti combatanţi în Tercio: au fost deţinuţi împreună cu alte sute de membrii ai grupărei.

In luna Mai Codreanu şi ceilalţi sefi au fost acuzaţi de diverse delicte şi condamnaţi de către un Tribunal "ad hoc", Codreanu la 10 ani temniţă grea, iar ceilalţi la alte pedepse.

In noaptea de 29 spre 30 Noembrie 1939, Codreanu şi camarazii lui condamnaţi trebuiau să fie mutati dela închisoarea Doftana, la acea din Jilava, în împrejurimile Bucureştiului. Nopţi de Noembrie predestinate pentru asasinate istorice în acel trienal 1936-1939. Noapte cu zăpadă şi ceaţă deasă.

In ziua de 30 un comunicat al Ministerului de Interne a anunţat că Codreanu şi tovarăşii lui, profitând de stricarea camionului care îi transporta au fugit într'o pădure şi că poliţiştii care îi escortau, cu toată ceaţa şi obscuritatea nopţii, au deschis focul cu atâta precizie, încât au fost toţi omorîţi.

Aşa au căzut cu Căpitanul, treisprezece dintre, şefii importanţi ai Gărzii de Fier.

Vestea a consternat Bucureştiul! Nimeni n'a crezut în fuga condamnaţilor şi nici nu putea să explice măcelul, când Regele Carol abia se întorsesse din vizita oficială făcută în Germania hitleristă, cunoscută fiind de toţi simpatia Fuhrerului pentru Codreanu.

A voit Călinescu să pună pe Suveran în faţa unui fapt împlinit — ascultând ordinele lojilor masonice şi aplicând atât de cunoscuta în Spania roşie "lege a fugii"?

Intâlnindu-l la o recepţie, m'a întrebat cinic ce impresie mi-a făcut moartea prietenilor mei legionari, la care i-am replicat rece înăbuşindu-mi cu greutate indignarea.

"Ca crestin şi spaniol mă înclin cu respect înaintea cadavrelor lor, dar ca vânător şi maestru-de vânătoare, trebue să vă felicit pentru preciziunea ochitului poliţiştilor dumneavoastră; mie îmi este imposibil să nimeresc ţinta în pădure, noaptea şi cu obiective care aleargă învăluite în ceaţă". I-am întors spatele şi acestea au fost ultimile cuvinte schimbate cu el.

Unii pretind că marele Mareşal al Curţii, Domnul Urdăreanu în numele Regelui, a dat lui Călinescu telefonic dela München — mână liberă. Personal, n'am crezut-o niciodată.

Acest masacru a deschis poarta la o serie de întâmplări sângeroase, care au culminat cu asasinarea lui Călinescu la 20 Septembrie 1939 şi cu înspăimântătorul măcel efectuat de poliţie în ziua următoare, a sute de legionari pe străzile Bucureştiului şi ale oraşelor importante din România, între ei şi foştii voluntari în Tercio — Principele Alexandru Cantacuzino, Bănică Dobre, Gheorghe Clime şi Nicolae Totu, ale căror cadavre au fost lăsate trei zile pe străzi şi profanate ruşinos de evrei cruzi şi elemente comuniste. Generalul Cantacuzino murise de moarte naturală în Octombrie 1937, iar Sfântul Părinte Dumitrescu Borşa era refugiat în Germania, de unde s'a întors în 1940 iar astăzi condamnat la 25 ani temniţă grea de către tribunalele comuniste, nu se ştie dacă mai trăeşte.

După căderea lui Carol al II-lea, aceasta a dat loc la grele represalii ale legionarilor împotriva autorităţilor şi autorilor responsabili de măcelărirea camarazilor lor.

* * *

Dar să ne întoarcem câteva clipe la 1 Aprilie 1939.

Unanim Poporul român, a sărbătorit Victoria Naţională în Tedeum-uri şi alte manifestări-crezând că prin această victorie primejdia secerei şi ciocanului a fost înlăturată pentru multă vreme din Europa.

Imprumutând Puterilor occidentale propiai sensibilitate şi inteligenţă, a crezut că însfârşit acestea au luat asupra lor adevăratul sens al revoluţiei naţionale spaniole.

Gravă greşală a acestui drept şi nobil popor creştin, care cinci ani mai târziu, împreună cu jumătate din Europa s'a văzut predat jugului Moscovei, împotriva armatelor căreia a luptat eroic, urmând exemplul lui Moţa şi Marin, dela Nistru şi până la Stalingrad şi apoi în propiul teritoriu ca demni urmaşi ai legionarilor lui Traian.

Pedro de Prat y Soutzo
Marqués de Prat de Nantouillet

Madrid, Ianuarie 1962.

Să ne rugăm lui Dumnezeu!

Ecoul mortii lui Mota si Marin in presa spaniola din 1937

A B C. MARTES 8 DE DICIEMBRE DE 1936.

ENTREGA DE UN SABLE DE HONOR AL GENERAL MOSCARDÓ

Soria 7. A las once de la mañana llegaron los legionarios rumanos Guardias de Hierro que, presididos por el general príncipe George Cantacuzino, entregaron al heroico general Moscardó un sable de honor, de gran valor artístico, usado durante la Gran Guerra por el príncipe George.

Se pronunciaron discursos patrióticos, vitoreándose a Rumania y a España.

El príncipe George y el general Moscardó se expresaron en términos de emocionante cariño hacia los dos pueblos.

Los legionarios rumanos visitaron el local de la Falange, donde volvieron a hacer uso de la palabra el príncipe, el comandante Villalva y el periodista rumano J. Mora, que fueron aplaudidísimos.

El paso de los expedicionarios por las calles de la población fué recibido por el público con grandes muestras de entusiasmo.

El Alcázar

28. I. 1937 DIARIO TRADICIONALISTA

El heroico comportamiento de siete oficiales rumanos

Son los que trajeron la espada de honor al general Moscardó

Hace próximamente mes y medio que vino a España el príncipe Cantacucino, portador de una espada de homenaje al general Moscardó. Le acompañaban siete oficiales del Ejército rumano, los cuales no sólo eran mensajeros de adhesión espiritual y viva simpatía del pueblo patriota rumano a la causa nacionalista española, sino que quisieron demostrar más entrañablemente su solidaridad con nuestro movimiento.

Los siete oficiales rumanos no volvieron a su país; se alistaron como simples legionarios en el Tercio Extranjero, y, en prueba de su espíritu heroico, baste decir que sólo quedan en la línea de fuego tres de los siete gloriosos oficiales que vinieron a luchar junto a sus hermanos de armas españoles.

Dos muertos y dos heridos. De los primeros uno es Join I. Mora, doctor en Derecho, comandante de la Garde de Fer, vicepresidente del partido nacionalista rumano «Todo por la Patria». El otro es Basilio Marin, teniente del Ejército rumano. Los dos oficiales heridos son Banika Dobre y Nicolás Toto, a los que fervorosamente deseamos su pronto restablecimiento.

Con gran emoción damos a la publicidad esta noticia. La abnegada conducta de estos oficiales del Ejército rumano sirve para estrechar, aún más, los lazos de estrecha amistad y cordial simpatía que nos une al noble pueblo de Rumania, del que tan generosas pruebas de solidaridad moral está recibiendo constantemente la causa salvadora de España.

Nuestro homenaje a los dos héroes caídos gloriosamente, lo hacemos extensivo a sus cinco compatriotas que luchan con nosotros en defensa de un común ideal.

---

17 de Enero de 1937 — La Voz de España

Los tanques rojos tenían la consigna inexorable de entrar en Majadahonda

En Valencia, la Diputación Permanente levantó la inmunidad parlamentaria del diputado cedista señor Arizcun, prisionero de los marxistas

LA "JOTA" TRÁGICA DE LAS COLUMNAS ROJAS

AVILA. — Los intentos de los rojos de Madrid, se han llevado a cabo estos últimos días cerca de El Plantío, si bien la mayor presión trataron de ejercer en el sector de Majadahonda.

Los marxistas se acercaron protegidos por un buen número de carros de asalto. Calculaban que sus famosos tanques, dispuestos con cañón y ametralladoras, constituirían barrera, tras de la cual podría seguir su infantería. Pero una vez más se equivocaron. Los tanques avanzaron hasta las proximidades del pueblo y allí, a las mismas puertas, quedaron siete, como monumentos del valor y el heroísmo de esa infantería española, que no hay soldado que pueda superarla.

Los atacantes rojos han perdido muchos hombres. Los prisioneros y heridos confiesan que se les mandaba avanzar en grandes masas y en *forma de jota*, por lo que nuestra artillería los diezmaba a discreción. Los jefes comunistas habían dado severísimas órdenes para que en ningún caso se retrocediese y se avanzase siempre, aunque se hubiese de pasar por encima de una muralla de cadáveres. Los tanques tenían la consigna de entrar en el pueblo, aunque al llegar a éste no quedase con vida ninguno de sus servidores.

LOS ROJOS SIGUEN ESCARNECIENDO SU RÉGIMEN PARLAMENTARIO

PARIS. — Noticias de Valencia dan cuenta de haberse reunido los restos de la Diputación Permanente de las Cortes. Esa reunión ha venido a escarnecer, una vez más, el régimen parlamentario, que ya está demasiado desacreditado en todas partes.

Su presidente Martínez Barrio, a la terminación, manifestó que se había aprobado la prórroga del estado de alarma por un mes. También se ha aprobado el proyecto de amnistía presentado por el ministro de Justicia, del cual se darán detalles más tarde.

Enrique de Francisco fué elegido para sustituir a Largo Caballero en la vicepresidencia de la Diputación.

Se acordó, a petición del tribunal popular de Guadalajara, levantar la inmunidad parlamentaria al diputado de la C. E. D. A. Arizcun, que ante aquel tribunal tiene que responder de delito de rebelión.

UN ARTÍCULO DE BARCIA

GINEBRA. — En varios periódicos londinenses y checoeslovacos ha aparecido un artículo de Augusto Barcia, el ex ministro de Estado español en el que se pretende señalar una pauta a Inglaterra y Francia sobre la forma en que deben intervenir en los asuntos de España.

Dice que tanto Londres como París deben tener muy presente el peligro de que en España se implante un Estado fascista, pues si esto llegara a implantarse, Inglaterra perdería su imperio colonial y Francia no tardaría mucho en perder sus Colonias.

Tal artículo ha causado muy mal efecto, y nadie se explica como un hombre que se llama español, procura la ruina de su país.

Se dice que el tal artículo está inspirado por Martínez Barrio y por Moisés Rosemberg.

LOS ANARCO-SINDICALISTAS DE BARCELONA SE ALZAN CONTRA TODO RÉGIMEN SOVIÉTICO

PARIS. — Las emisoras de la C. N. T. y de la F. A. I. de Barcelona así como sus periódicos, continúan combatiendo duramente los manejos a que, según ellos, están entregados los comunistas y socialistas. Y dicen que los anarco-sindicalistas, no están dispuestos a tolerarlos y que por todos los medios a su alcance, —que son muchos [illegible]—, se opondrán a todo intento de implantación de un régimen soviético en Cataluña.

Heraldo de Aragón

EL MOVIMIENTO PATRIÓTICO SALVADOR DE ESPAÑA

EL DÍA, CERRADO EN NIEBLA, DIFICULTÓ LAS OPERACIONES, PERO EL ENEMIGO FUÉ RECHAZADO VIGOROSAMENTE EN UN CONTRAATAQUE FRENTE A LAS ROZAS

TODOS LOS ATAQUES MARXISTAS A NUESTRAS LÍNEAS DE LAS ROZAS Y MAJADAHONDA SE HAN ESTRELLADO EN LA BRAVURA DE NUESTROS SOLDADOS

TAXIS 4050

GRUPUL EXPEDITIONAR IN SPANIA

General Cantacuzino Granicerul Ion Moța, Ing. Gh. Clime, N. Totu, Preot Dumitrescu Borsa, Banica Dobre, Vasile Marin și Alexandru Cantacuzino.

---

31 de Enero — El Alcázar

El traslado a Rumania de los dos legionarios de aquel país, muertos en Majadahonda

Detalles de la estancia del príncipe Cantacuzino en Toledo

El general rumano, príncipe Cantacuzino pernoctó anoche en el Gobierno militar, siendo delicadamente atendido por el gobernador, coronel don Anatolio Fuentes, que le prodigó toda clase de cortesías. Acompañaban a S. A. R. el comandante del Regimiento de Ingenieros de la Legión Guardia de Hierro, señor Jorge Climescu, y el comandante Totu, también perteneciente a la Guardia de Hierro.

El príncipe y sus acompañantes visitaron el Hospital del Colegio de Doncellas, donde se hallaban depositados los féretros que encierran los restos de sus compatriotas muertos en las operaciones para la toma de Majadahonda, que se habían incorporado a la sexta bandera del Tercio.

Sobre los féretros fué colocada la bandera rumana y lazos de los colores españoles, cubriéndolos profusión de flores.

Ayer mañana díjose en la capilla ardiente una misa, que oyeron las personalidades rumanas y numerosos españoles.

El comandante jefe del Hospital, doctor Pelayo Lozano, así como el comandante jefe de los Servicios, doctor Torrecilla Carrión, dispensaron a los ilustres viajeros toda clase de atenciones y facilidades para que los cadáveres fueran transportados a la frontera con destino a Rumania, para donde serán llevados en la mañana de hoy.

S. A. R. y sus acompañantes marcharon ayer tarde a París.

Donación a la Cruz Roja española de los sueldos de los siete legionarios rumanos que han luchado por España

Al pasar por Salamanca el príncipe Cantacuzino, fué recibido por el generalísimo, que le dispensó una cariñosa acogida, teniendo elevados conceptos para sus compatriotas muertos en Majadahonda.

El jefe del Gabinete diplomático, señor Sangroniz, entregó la siguiente carta al legionario rumano, señor Climescu:

«De orden de S. E. el Jefe del Estado y Generalísimo de los Ejércitos nacionales me honro en acusar a Vd. recibo de su atento escrito fecha 28 del corriente, y en expresarle en su nombre y en el de toda la España nacional, la más viva gratitud por el noble y generoso rasgo de entregar a beneficio de la Cruz Roja y de los heridos de la campaña el importe de los sueldos de los siete legionarios rumanos que tan gloriosamente han luchado en el Tercio desde el mes de Diciembre último.

Este gesto, unido al recuerdo de los dos compañeros muertos y de los dos heridos en defensa de España y de la civilización cristiana, no lo olvidarán nunca los buenos españoles, que con todo fervor tributan su emocionante homenaje a la gran nación rumana, cuya Guardia de Hierro será el vínculo eterno que una a nuestras dos naciones latinas, hijas de la Roma inmortal. Dios guarde a usted muchos años.—Salamanca, 28 de enero de 1937.—Sangroniz.»

Unas líneas de S. A. R. el Príncipe Cantacuzino a su paso por Toledo

El prestigioso periodista nuestro don Domingo Navarro, corresponsal de guerra en el frente, cuya labor brillante y destacada le ha valido la simpatía y afecto de todos los compañeros que cumplen igual misión en los campos de batalla, obtuvo unas líneas autógrafas de S. A. R. el Príncipe Cantacuzino, que dicen:

«Yo me siento satisfecho de poder deciros lo agradecido que estamos y lo orgullosos que nos sentimos de nuestros muertos, heridos y enfermos que han luchado por la Cruz y por España; nosotros pensamos que nuestro gesto simbólico estrechará los lazos [illegible] de la España Católica a la Rumania también Católica, y pedimos a Dios, conceda al generalísimo Franco la victoria completa que salvará, no solamente a España, sino la civilización toda entera.—General Cantacuzino.—Toledo, 30 de enero de 1937.»

FRENTE DE MADRID

Un destacamento de tropas marroquíes y de legionarios en el momento de ocupar Majadahonda, después de rudos combates en los que nuestro glorioso Ejército triunfó plenamente

MAJADAHONDA OCUPAT DE NATIONALISTI

---

30 de Enero — El Alcázar

Los cadáveres de los dos oficiales rumanos muertos por España

Llega a Toledo, para trasladarlos a su país, el príncipe Cantacuceno

Ayer llegó a Toledo el general del Ejército rumano, príncipe Cantacuceno, con objeto de recoger los cadáveres de los dos oficiales de su país que le acompañaron a España para entregar el sable de honor al general Moscardó y se alistaron en la Legión, luchando heroicamente por nuestra causa hasta perder la vida.

El príncipe, a quien acompañan dos oficiales del Estado Mayor rumano, cumplimentó al gobernador militar de la plaza, y después fué recibido en el Colegio de Doncellas, donde se hallan depositados los cadáveres, por el capitán jefe del Equipo, doctor Ley, y el capitán médico señor Torrecilla.

Hoy, a las diez de la mañana, el general Cantacuceno se hará cargo de los cadáveres para transportarlos a Rumania por vía San Sebastián Francia.

---

2 de Febrero — El Alcázar — Página

Al ser trasladados a su país, se tributan en Toledo honores militares a los cadáveres de los legionarios rumanos muertos por España

El domingo por la mañana se hicieron cargo de los cadáveres de los legionarios rumanos muertos en la toma de Majadahonda, para transportarlos a su país, el general del Ejército rumano príncipe Cantacuzino, y su séquito.

Los cadáveres, encerrados en magníficos féretros envueltos en la bandera de Rumania y en cintas de los colores españoles, y cubiertos de flores, se hallaban depositados en el Hospital de Sangre del Colegio de Doncellas.

Al acto concurrieron el gobernador militar de la plaza, coronel don Anatolio Fuentes; el gobernador civil, señor Cirujano; el presidente de la Diputación, señor Basarán; el alcalde, señor Aguirre; representaciones militares, Falange y Requeté y otras diversas de la capital.

En la plaza del Colegio de Doncellas formó una compañía de Infantería con banda de música para rendir honores a los cadáveres.

En el momento de aparecer los ataúdes, la compañía de Infantería rindió honores con armas al hombro, y la música y banda de cornetas de la Academia entonaron el himno nacional rumano.

Depositados los cadáveres en el camión que había de conducirlos a la frontera, el gobernador civil, señor Cirujano, adelantándose del grupo formado por las autoridades y representaciones, pronunció un discurso muy elocuente enalteciendo el heroísmo de los legionarios rumanos y evocando el motivo de su llegada a España y su rasgo generoso de alistarse a la Legión. Dijo que España no olvidaría jamás el sacrificio abnegado de sus vidas, y terminó vitoreando a Rumania, a España y al Ejército.

El príncipe Cantacuzino contestó al gobernador civil con otro discurso muy emotivo, pronunciado en francés.

Dijo que los rumanos se sentían orgullosos de sus muertos, heridos y enfermos, que han luchado por la Cruz, por la Civilización y por la Patria española, en esta guerra que sostiene la España nacionalista por tan elevados ideales.

Después la compañía de infantería, a los acordes del pasadoble «Los Voluntarios», desfilaron ante los cadáveres.

DOUA SABII DE ONOARE

DIN comoara de documente cu privire la Mihai Viteazul, aflate recent într'o arhivă occidentală de istoricul român Alexandru Randa avem norocul să putem reproduce astăzi câteva fragmente. Nu e vorba de un studiu istoric —rezervat descoperitorului— ci numai de sublinierea unei minunate coincidențe. In două ceasuri mari ale Istoriei lor, în clipa efortului suprem al românilor stăvilind calea invaziei turcești în Europa și în clipa încordărei bărbătești a spaniolilor stăvilind calea invaziei comuniste, cele două neamuri dela marginile lumii latine s'au aflat sufletește alături, demonstrând dragostea și admirația unuia pentru celălalt prin trimiterea unor săbii de onoare.

La 19 Iulie 1600, Consiliul Suprem al Regatului Spaniei propune Regelui Filip al III-lea să răspundă unei scrisori a lui Mihai Viteazul cu o scrisoare: *"lăudând frumos zelul și curajul său"*... *"arătând marea prețuire pe care o poartă persoanei și vitejiei sale"*, și... *"nădăjduind că evenimentele ce vor urma să-i fie atât de favorabile încât să atingă țelul pe care il urmărește în slujba lui Dumnezeu și pentru întărirea Sfintei Credințe"*. Propune deasemeni să i se trimită Voevodului Valahiei o sabie de onoare *"ca dovadă cât de mult îl prețuiește Majestatea Voastra și pentrucă știe cât de bine o va mânui"*.

Sabia aceasta trebue să fi fost bătută în pietre scumpe, deoarece costa șase mii de ducați.

Mihai Viteazul și fata lui Domnita Florica la curtea Impăratului Rudolf.

După întârzieri provocate de intrigele lui Basta, la 22 Septembrie 1601, după un nou raport al Consiliului, Regele aprobă trimiterea săbiei. Nu știm dacă Mihai Viteazul a ajuns s'o poarte, și nici măcar dacă sabia a apucat să ia drumul Ardealului.

Intre timp a intervenit însă ceace Ambasadorul Spaniei la Veneția, Francisco de Vera y Aragón raportează la 15 Sept. 1601 Regelui Filip al III-lea.

"Moartea bietului Mihai Voevodul Valachiei ne-a fost anunțată acuma opt zile cu poșta dela Viena și Gratz. A fost o tragedie dintre cele mai extraordinare care s'a văzut în ultimii ani — exact cum extraordinar a fost decursul vieții lui."

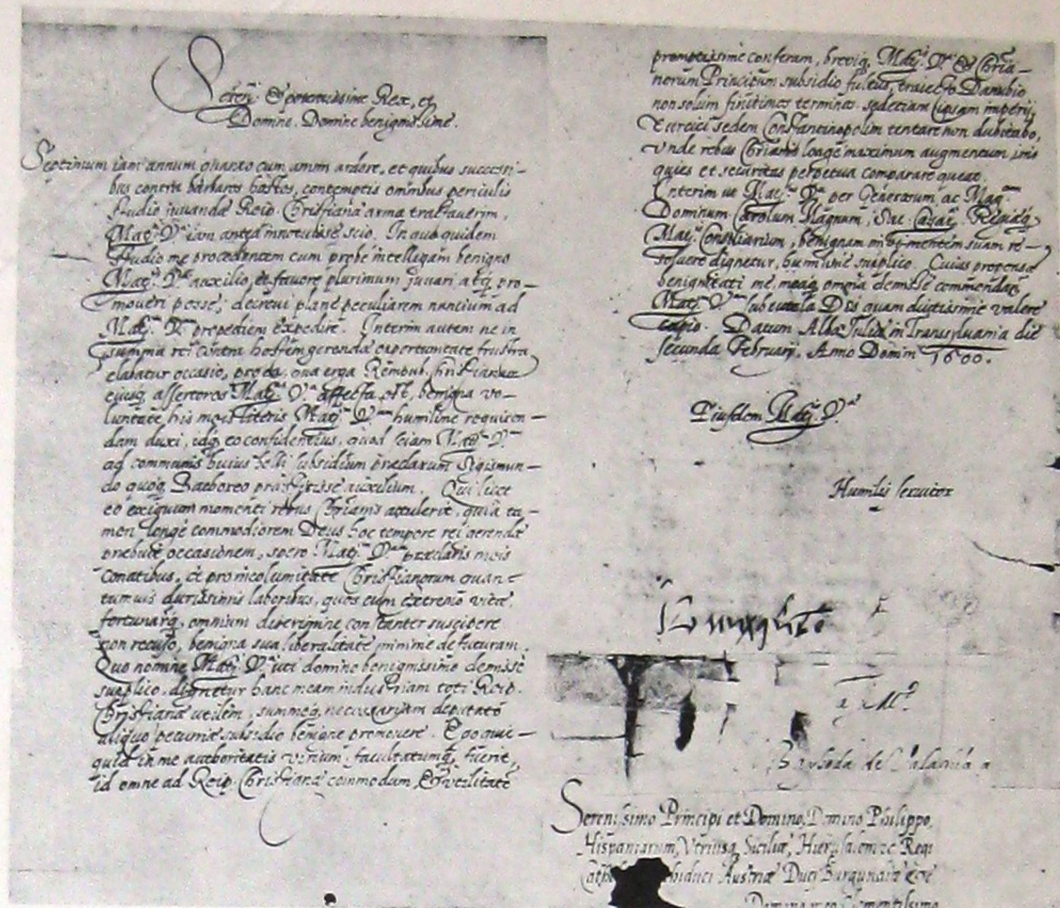
* * *

După trei veacuri și mai bine, la 24 Noembrie 1936, o sabie de onoare pornește din România spre Spania. N'o trimetea regele țării, căci regele vremii nu era al neamului, ci neamul românesc însuși, prin unii dintre cei mai buni fii ai săi. Nu era bătută în pietre scumpe, dar era sabia purtată în lupte de unul din eroii războiului nostru de întregire națională, iar darul ei a fost pecetluit cu sânge de mare preț.

O aducea generalului Moscardó, generalul Cantacuzino Grănicerul:

"Entuziasmați de eroismul Domniei Voastre în faimoase și legendare lupte, entuziasmați de rezistența nemaipomenită în Alcazarul din Toledo, partizanii mei, însușindu-și idea Comandantului Legionar al Bunei Vestiri Doctor Ion Moța, șeful acestei echipe, am hotărât să vă oferim o sabie de onoare... M'am gândit că la așa fapte și la asemenea om nu poți veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care, de bine de rău, place lumii să spue că am facut treabă în războiul cel mare...

(*Urmează în pag. 10 și 11.*)

Sacra Serenissime Rex, et
Domine, Domine benignissime.

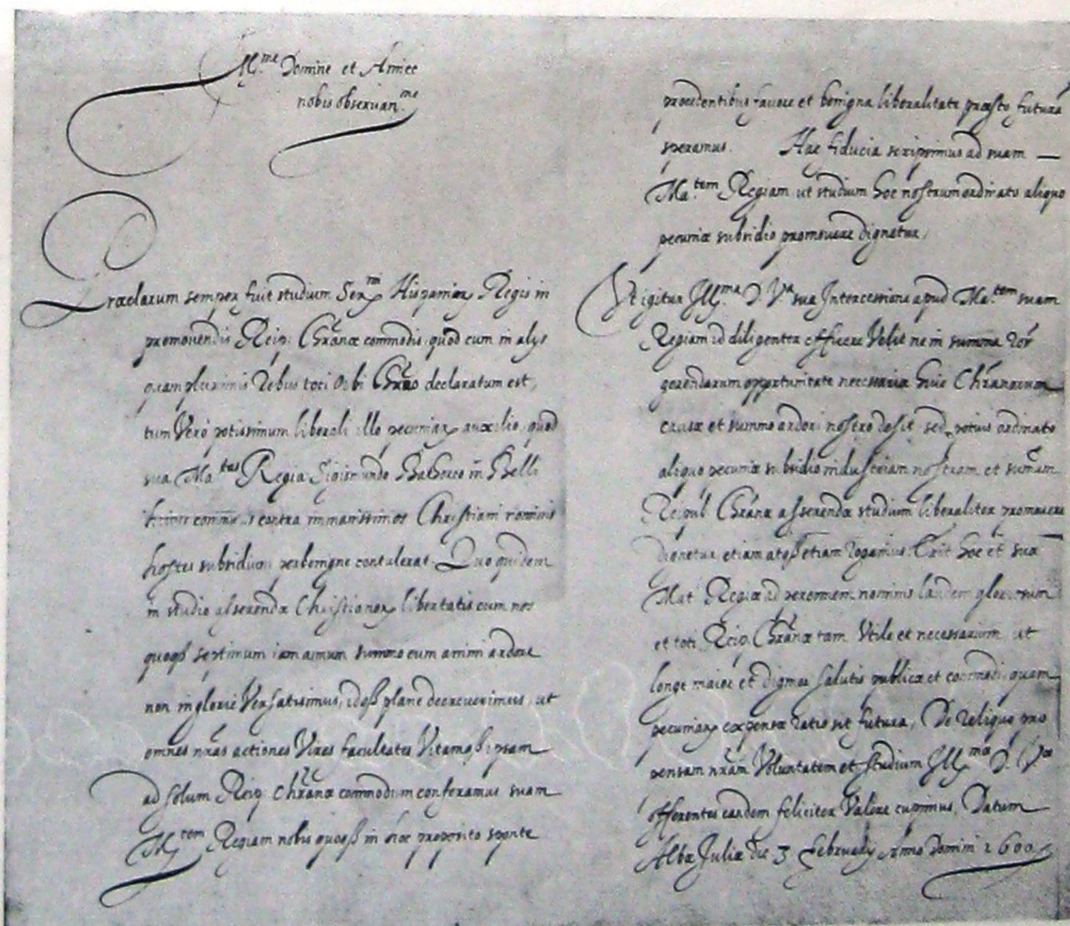
...

Datum Albae Iuliae in Transylvania die secunda Februarij. Anno Domini 1600.

Humilis servitor

Serenissimo Principi et Domino, Domino Philippo, Hispaniarum, Utriusq. Siciliae, Hierusalem etc. Regi ...

Prima scrisoare a lui Mihai Viteazul către Regele Spaniei Filip al III-lea Alba Iulia la 2-II-1600. Semnatura lui Mihai Viteazul.

Ill.me Domine et Amice
nobis observan.me

...

Alba Iuliae die 3 Februarij Anno Domini 1600

Scrisoarea lui Mihai Viteazul către Ambasadorul Spaniei la curtea lui Rudolf al III-lea —don Guillén de Santa Clemente Alba Iulia 3-II-1600.

DOUA SABII DE ONOARE

Raspunsul Ambasadorului Spaniei don Guillén de Santa Clemente la scrisoarea lui Mihai Viteazul—13 April 1600.

Raportul consiliului de stat aprobând trimiterea unei să bii de onoare lui Mihai Viteazul. Madrid, 19 *Iulie* 1600.

Lama este tocmai din Toledo... Nu este o jucărie, nu e o spadă inofensivă de academician, ci o armă tăioasă..."

"Intreaga populație creștină a Româniel stă cu răsuflarea oprită asistând la nobilele sforțări ale nobilei Spanii, care în jurul Generalisimului Franco luptă pentru a scăpa lumea intreagă din ghiarele satanei.

Acest răsboiu sfânt nu este numai al Spaniei, este al tuturor și deci și al nostru... Dacă trăește Spania —și vă trăi!— trăim și noi. Dacă moare Spania —și nu va muri! —murim și noi."

Așa cum Spania n'a murit în 1936, nici România nu va muri, oricât de mari sunt primejdiile prin care trece astăzi. Și in cursul veacurilor vor avea de multe ori prilejul să-și dovedească prietenia și prețuirea, trimițându-și săbii de onoare... fie și numai săbii de academicieni, dacă vor da pace vremurile.

Mihai Viteazul comunică Ambasadorului Spaniei don Guillén de Santa Clemente victoria dela Goroslau. 5-8-1601.

In Consiliu, a fost discutată (așa cum Majestatea Voastră a poruncit) o scrisoare adresată Majestății Voastre de către Voevodul Valahiei, informând-o asupra celor făptuite de el și a stăruinței ce a dovedit și ce păstrează în lupta împotriva Turcului, rugând pe Majestatea Voastră să binevoiască a-i trimite un ajutor bănesc așa cum Regele Stăpânul meu a binevoit să o facă pentru Principele Transilvaniei Segismund Batori și așa cum domnul Ambasador Guillén de San Clemente a scris Majestății Voastre că a făcut-o Impăratul, precum și cu ce titlu Majestatea Sa Imperială îi scrie numitului Voevod, lăsând impresia că ar cere părerea Majestății Voastre,

(Consiliul crede) că trebuie aprobată înțelegerea făcută de Don Guillén cu Impăratul precum și răspunsul dat scrisorii ce îi adresase Voevodul, că trebuie să îi se răspundă frumos, lăudându-i zelul și buna intenție ,aprobând) corespondența schimbată cu Majestatea Sa Imperială și îndemnându-l să o continue, arătând mare prețuire a persoanei și a vitejiei sale și (arătând) că Majestatea Voastră a ajutat pe Impărat, pentru a purta în acest an răsboiul contra Turcului, cu o mare sumă de bani din care presupune că va fi și el împărtășit și că speră (M. Voastră) că înprejurările îi vor fi prielnice pentru a izbuti în ceiace urmărește, în slujba Dumnezeului nostru și a măririi Sfintei noastre credințe, iar ca semn al prețuirei Majestății Voastre și al încrederei în felul cum va ști să o mânuiască, îi trimite Majestatea Voastră, o spadă (Consiliul crede să ar trebui să valoreze șase mii de ducați) și că va găsi la Majestatea Voastră bunăvoință și răspuns la toate cererile sale, iar copia scrisorii răspuns, ce i se va trimite, va putea fi trimisă lui Don Guillén pentru a fi arătată de va găsi de cuviință, Impăratului, iar Titlul ce i se va da va fi acelaș —crede Consiliul— pe care îl da și Majestatea Sa Impărătească, Majestatea Voastră va binevoi să vadă și să hotărască cum va fi mai bine.

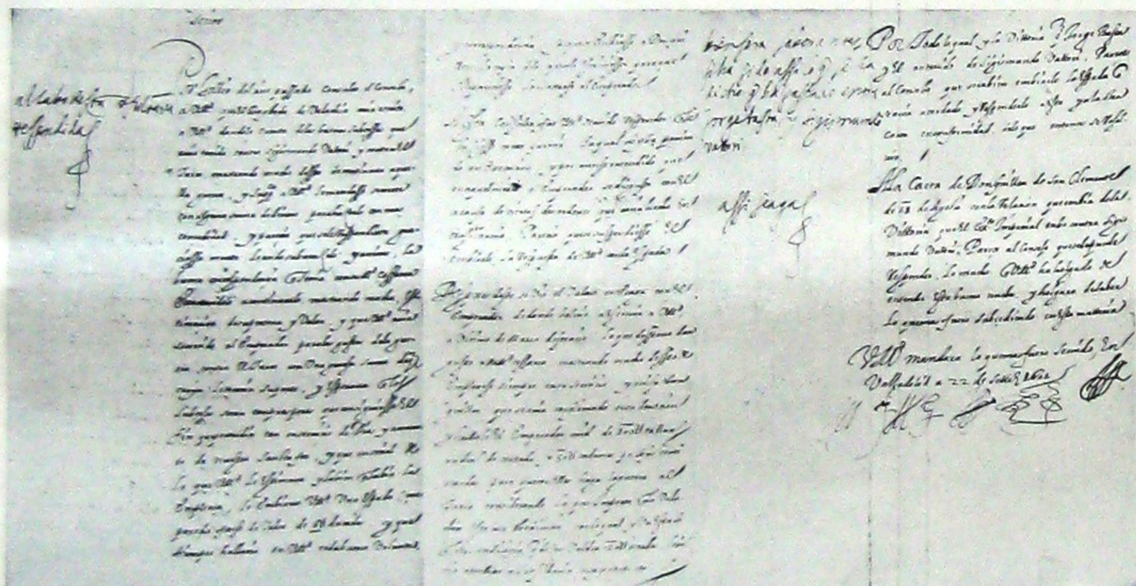
Madrid, 19 Julie 1600.

(Urmează semnăturile parafe ale Membrilor Consiliului de Stat.)

(Traducerea textului Rezolutiei Consiliului de Stat. Originalul pag. 11.)

DOUA SABII DE ONOARE

Ultima scrisoare a lui Mihai Vitezul către Regele Spaniei, prin care marele Voevod reînoeşte hotărîrea lui de a combate duşmanii creştinătăţii până la eliberarea Constantinopolului şi Jerusalimului.

Al doilea raport al consiliului de stat referitor la acordarea sabiei de onoare Voevodului Mihai Viteazul şi parafa Regelui Spaniei. Filip al III-lea, Aşa să se facă. Valladolid, 22 Sept. 1601.

Mausoleul Moţa-Marin de la Casa Verde.

SA NE ADUCEM AMINTE

de *Fernando Flandes*

"E admirabil să trăeşti pentru a servi un ideal; însă e sublim să mori în slujba acestui ideal".—*Ion Moţa.*

IN timp ce rafinatul şi cinicul Pandit Nehru, levit butonat de culoare palidă, aruncându-se brutal asupra Indiei Portugheze şi-a părăsit ipocrita mască a pacifismului; în timp ce "căştile albastre" —soldaţi catolici irlandezi şi soldaţi protestanţi suedezi-ascultând ordinele acelei O. N. U.— plagă biurocratică, asvârl aceleaşi granade de mortier împotriva nevinovatelor femei albe cu ochi albaştrii sau congoleze cu braţe de abanos, comiţând cele mai surprinzătoare arbitrarietăţi în beneficiul tocmai al duşmanilor civilizaţiei occidentale pe care pretind că o reprezintă, noi leali faţă de noi înşaşi, vom reaminti o emoţionantă "efemeridă".

In ziua 13 a acestei luni Ianuarie se împlinesc 25 de ani dela moartea în Majadahonda, a românilor Ion Moţa şi Vasile Marin, înrolaţi ca simpli legionari în compania 21 din regimentul 6 al Legiunii.

Ion Moţa care prin poziţia lui de naţionalism intransigent a trebuit să părăsească ţara în 1923, luându-şi doctoratul în drept la Universitatea din Grenoble prezenta ca teză "Siguranţa juridică în Societatea Naţiunilor", demonstrând cu argumente bine întemeiate, că în cadrul acelei Societăţi a Naţiunilor-care s'a dovedit tot atât de inutilă cât se dovedeşte actuala organizaţie a Naţiunilor Unite, că nu există nici o siguranţă juridică. Adaugă Moţa cu multă dreptate că pentru realizarea unei păci durabile, era necesar apelul la principiile creştine.

In 1933 a fost pe punctul de a fi asasinat în ţară de insăşi poliţia ţării. "Dumnezeu mi-a salvat viaţa —comenta el— pentru a putea s'o dedic altor scopuri mult mai mari."

In testamentul lui se întreba: se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos. Se clatină fundamentul creştin al lumii. Putem sta nepăsători?

Ion Moţa zice deasemenea: "dacă crucea se prăbuşeşte la pământ în Spania, bazele ei vor tremura deasemeni şi în România şi începând voiajul către ţara noastră afirma "mergem în Spania care pentru noi nu este pământ strein, pentru a dovedi credinţa noastră în Christos şi în Europa".

Cu Moţa au sosit în Spania alţi şase camarazi. Ultimul ales după multe rugăminţi din partea lui, a fost Vasile Marin deasemeni doctor în drept, profet al propriului său destin, care spunea Generalului Cantacuzino care însoţea grupul în voiajul către Spania: "mă înscriu pentru al şaptelea sicriu, iar depe front scria soţiei lui: "n'am luat această hotărîre din disperare, ci perfect lucid". Marin considera că generaţia lui avea o datorie de onoare faţă de istorie: "acea de a nu rămâne indiferent în faţa rasboiului din Spania, pentrucă în această ţară se va decide viitorul Europei creştine".

Şi la 13 Ianuarie acuma 25 de ani în plin atac inamic sprijinit de tancuri şi artilerie, un obus cade în tranşea avansată pe care o apărau Moţa şi Marin. Au murit alături. Schijele eceleiaşi granate au sfârtecat carnea amândorura. S'a împlinit destinul lor. Frăţia spaniolo română a fost pecetluită cu sânge de aleşi. Moţa şi Marin s'au transformat în simbol pentru cei ce dorim o Europă creştină, în afara oricărei ideologii în desacord cu materialism capitalist sau marxist.

Convoiul care conducea spre ţara lor sicriile acoperite de flori şi lauri ale lui Moţa şi Marin, ajungând la punctul de frontieră Irun, Generalul Cantacuzino mişcat profund de drăgăstoasa şi respectuoasa despărţire care i se oferea, pronunţă câteva cuvinte: "nu plângem glorioşii noştri morţi, numai îi onorăm şi trupurile lor vor duce în România salutul Spaniei care rămâne la postul de onoare".

S'au ridicat barierele frontierei şi cortegiul funebru se îndepărtează pe şoselele Franţei indiferente şi volteriană.

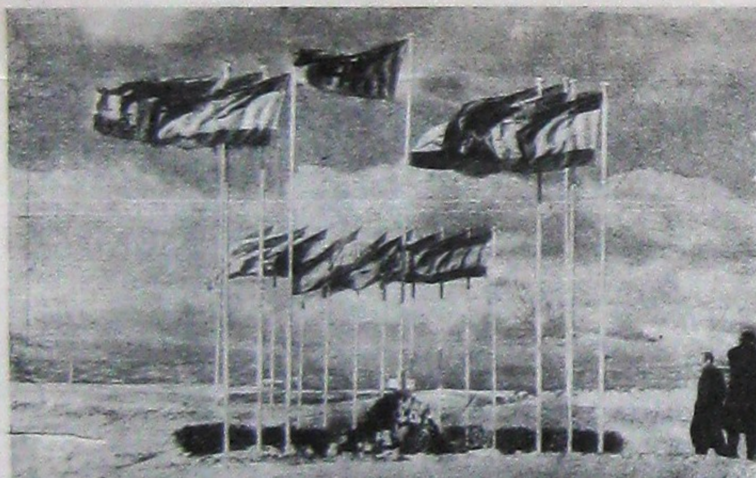
Ajung în ţară şi acolo în glasurile camarazilor din Garda de Fier răsună mai mişcătoare ca oricând versurile marşului legionar:

Cei-ce-au căzut străpunşi de gloanţele duşmane.
Păşesc cântând în rând cu cei ce au rămas...

COMEMORAREA JERTFEI LUI MOTA SI MARIN IN PRESA SPANIOLA INTRE 1940 - 1962

Revista "Mástil". 1 Februarie 1942. Madrid.

1959. Majadahonda. Reportaj "Arriba".

JUVENTUD
SEMANARIO PARA TODOS LOS ESPAÑOLES
V EPOCA. — MADRID, 17 DE ENERO DE 1952. — NUM. 427. — 1,25 PESETAS
Redacción y Administración: Diego de León, 49 Teléfonos 25 78 12 (13) (14)

DOS MUERTOS RUMANOS

Por J. L. GOMEZ TELLO

¡DIOS, qué hermoso estaba el campo! El campo tiene una dulce y serena belleza cuando siente en sus entrañas la carga de los muertos, cuando se disuelven en él los cuerpos de los hombres y el latido del corazón se entierra en lo más hondo para resucitar convertido en el rezo de las espigas, en los rumores del viento en la noche, en el paso de las nubes y hasta en el canto de los pájaros. Por eso son hermosos los campos de batalla después que se han abierto en ellos las tumbas. Por eso estaba hermoso el campo de Castilla, en la mañana del domingo, en Majadahonda, donde una cruz de piedra señala el sitio en que cayeron Ion Motza y Vasile Marin, llegados desde lejos para morir por España y por Cristo.

¡Dios, qué hermoso estaba el campo! De la aldea, un poco detrás de nosotros, venía un largo cortejo de hombres y mujeres, que avanzaban llevando una corona. Grupos de campesinos les seguían. Al fondo, las montañas blancas parecen sostener el cielo azul. Todo este campo de Castilla, silencioso, amarillo, parecía convertido en el gran coliseo de los soldados muertos, en un inmenso monumento a los soldados caídos. Un sacerdote marchaba al lado de la columna de gentes silenciosas, que pisan la tierra endurecida por el frío, los surcos que ya encierran el rumor lento de las cosechas. Yo he visto otras comitivas así: he visto estos hombres de rostro impasible y endurecido sosteniendo unas coronas, y he visto estas mujeres y estos niños, siguiéndoles como en una procesión. He visto, sobre todo, estos mismos ojos clavados hacia adelante, estas cabezas inclinadas, este mismo campo convertido en copa inmensa del silencio. Era un campo de batalla o una aldea del frente, en un entierro de soldados. Nada es más hermoso que el sencillo entierro de un soldado en la tierra anónima y escoltado por campesinos. Entonces se comprende que el soldado es un campesino de uniforme, que lucha por su tierra, por la cuna del hijo mecida en la casa de piedra, por morir en la misma tierra fresca cubierta por hierbas, por ramas de árboles, respirando el dulce olor de las raíces secretas.

El domingo en Majadahonda los campesinos llenaron la iglesia, toda blanca, con el féretro negro y dorado en medio. Y el buen párroco les habló desde el púlpito, como todos los domingos. Anunció misas por los vecinos del pueblo, y les habló de las cosas sencillas de la aldea. Sólo después, como si se tratara de dos campesinos más, recordó a aquellos dos hombres de la Guardia de Hierro rumana que están enterrados bajo la «cruce», en la ladera que el 13 de enero de 1937 era frente. Casi se olvidaba, oyéndole y viendo los ojos húmedos de lágrimas de los niños, que eran hombres llegados de muy lejos. Casi se olvidaba que habían muerto en la guerra. Están ya en el censo de muertos de la aldea. Están unidos a la aldea por el misterioso llamamiento que Dios les hizo de encontrar la muerte en este rincón.

(Yo me repetía, siguiendo el cortejo de los rumanos, camino de la cruz de piedra sencilla donde figuran sus nombres, la fecha: Vinieron hasta aquí por los largos caminos flanqueados de las rosas de Curtiel. Por los caminos donde las casas se apoyan en los enebros. Por entre las veredas cubiertas de hierba cuando suena el canto a la primavera. Por las montañas que han dado defensores de Occidente contra los asiáticos. Por entre los monasterios de Artes y Sanaia. Por todos los caminos de Europa, bajo el sol y bajo el viento, con el amor a Europa como una pequeña luz jamás extinguida en el horizonte del corazón. Vinieron a morir en el campo y en el combate, como murió el poeta Saulescu.)

Desde lejos la campana de la iglesia hace vibrar el silencio de la mañana. Cuando la larga columna sube un repecho, las siluetas se recortaron contra el cielo. Es una de esas imágenes bellísimas, puras, claras, inmovilizadas en mármoles. El viento agitaba las cintas de la corona: luchadoria, puede leerse en una. Y la palabra casi es como un grito azul, amarillo y encarnado, los colores rumanos. Y agita las rosas y los claveles y los cabellos blancos del sacerdote.

Recorrí el campo, en que todavía parecen marcarse las trincheras, como una cuerda abultada y más clara. Nada ha cambiado en estos quince años: el mismo decorado, el mismo viento que trae el olor de la tierra húmeda. Y hoy, como ayer, aquí están Ion Motza y Vasile Marin. Aquí están en la permanencia de esta cruz que tantas cosas simboliza.

Esta cruz es hoy la Rumania libre. Una Rumania muy pequeña y muy grande. Cabe que no hace falta más para que me comprendáis. Veinticinco o treinta hombres rumanos rodean la «cruce»: son soldados, estudiantes, campesinos, hombres que han llegado de allí hace poco, incluso una muchacha que ha podido salir hace sólo unos meses de Bucarest. Hombres que han combatido, han sufrido y vienen a buscar en torno a la «cruce» de Majadahonda la esperanza y la fe. Y uno piensa que una patria puede ser muy grande cuando se reúne en torno a las tumbas de sus héroes.

¡Dios, qué hermoso es el campo que guarda el sueño de los soldados! Y si en algún lado es misterioso y tremendo el rito, es precisamente sobre la misma tierra de las batallas. Ahora se eleva un canto como un cristal. Es el «canto de los muertos». Y entre el viento las voces se elevan y descienden cantando las viejas estrofas del himno que cantó Codreanu.

No sé por qué. Pero me parecía que el viento las recogía para llevarlas desde la «cruce» de Majadahonda a los hombres que pelean en los Cárpatos contra el comunismo. Como si la tierra cantara y las cantaran también Ion Motza y Vasile Marin.

(Y ahora, camaradas, yo sé por qué hay un alto mástil junto a esta «cruce». No es por casualidad. José Antonio Elola me comprenderá. Ese mástil está esperando que el año que viene izan en lo más alto, por manos de nuestros Falanges Juveniles, dos banderas: la de España libre y la de Rumania por liberar. Y entonces nos gustaría decirles, bajo el sol y en medio del campo de batalla, quiénes eran Ion Motza y Marin. Comentaríamos así: «Eran dos hombres de la Guardia de Hierro, un intelectual y el hijo de un herrero, que vinieron a morir a España, defendiendo a Cristo y Europa...»)

MOTA Y MARIN 13-1-1937

ABC. DOMINGO 17 DE ENERO DE 1960. EDICION DE LA MAÑANA. PAG

MOTZA Y MARIN

Vengo de Majadahonda y aún me duelen los pies ateridos por la helada y me escuecen los ojos batidos por el cierzo. En la iglesia había un puñado de españoles y otro de rumanos y en el centro un túmulo que recordaba a Motza y Marín.

Después, en torno al monumento—una cruz de piedra erigida en la loma cercana—, hemos rezado y cantado. Las banderas tricolores de Rumania se enlazaban con las banderas bicolores de España. Era un cambio de rojos, amarillos y azules sobre el fondo claro de un cielo invernal. Decían los asiduos que todos los años en este día corre un viento frío sobre la loma y que el frío hace que el acto tenga siempre un aire austero y militar.

Los cordeles que mantenían en alto los pabellones golpeaban rítmicamente sobre el hierro de las finas columnas y el golpe continuo sonaba a campanillas que anunciaran el entierro de los héroes.

Más arriba aún, sola y sin abrigo, se izaba un banderín verde enrejado en negro, símbolo del Movimiento legionario, mezcla de cárcel y de esperanza, sufrimiento y sonrisa.

Se pusieron coronas; muchas. Una de ellas iba apretada por las manos de Horia Sima. Le conozco hace tiempo. Pero esta mañana su frente tenía una arruga especial cargada de silencio y amargura: silencio respetuoso por los camaradas muertos, amargura por tanta cobardía occidental.

Pude sustraerme un segundo a la emoción del acto y miré en derredor. Lindaba la escena con Madrid, al Sur, y la sierra empenachada de hielo, hacia el Norte. Soplaba el viento. Se mecían las banderas. Los arbustos, en torno de la cruz, habían tomado un color ceniza y cárdeno. Unos chicos jugaban con blancos e ingenuos proyectiles de nieve. Había una paz inmensa. La paz que circunda a los que mueren con honor.

Trece de enero. ¡Hace ya veinticuatro años! Ellos murieron para que vosotros —niños de España— pudiérais jugar y reír y para que nosotros, los mayores, tengamos la esperanza de combatir, pagando nuestra deuda de sangre, por la libertad de Rumania.—Blas PIÑAR.

Aspecte dela diverse aniversari la Majadahonda intre 1940 si 1962 ale mortii lui Mota si Marin

Echipa legionară în momentul plecării spre Spania.

1941. *Jur ca nu voi trăda niciodată.*

1941. *Parastasul de trei ani dela moarte.*

1950. *Slujba la locul marei jertfe.*

1950. 13 *Ianuarie Majadahonda.*

1948. *Inaugurarea monumentului dela Majadahonda.*

1948. *Victor de la Serna și personalitati falangiste la inaugurarea monumentului.*

1949. *In drum spre locul jertfei.*

1951. *Majadahonda.*

1951. 13 *Ianuarie.*

[illegible]6. Majadahonda. 13 Ianuarie. Mulţimea în pelerinaj la Cruce.

1960. Reprezentanţii armatei spaniole depunând coroane

„Odihneşte Doamne pe robii tăi".

1960. Slujba în biserica satului Majadahonda.

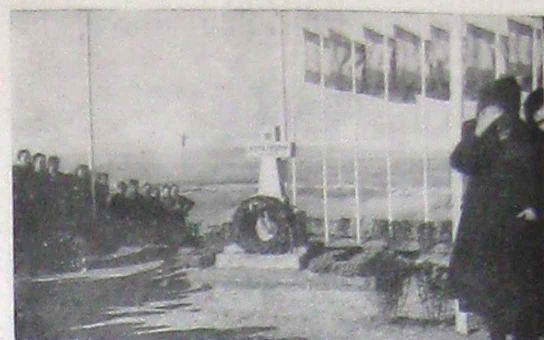
1952. Generalul Moscardò, purtând sabia adusă de legionarii români, în reculegere la locul jertfei lui Moţa şi Marin.

1957. Aspectul bisericii din Majadahonda în timpul slujbei.

1960. Depunerea coroanelor.

1957. În aşteptarea oficialităţilor.

1958. Reprezentantul Ministerului de Externe depunând coroane. Marqués de Prat de Nantouillet.

Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane.

1957. Comunitatea românilor din Spania comemorând jertfa lui Moţa şi Marin.

Comemorarea jertfei lui Mota si Marin in Presa spaniola intre 1940 - 1962

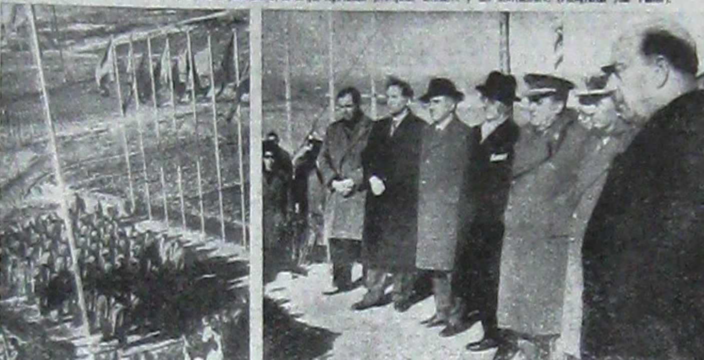
Ion Mota y Vasile Marin

Caídos el 13 de enero de 1937 en Ma,adahonda

[illegible]

"Madrid"
16-I-1956.

1960. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

ARRIBA.—Domingo 13 de enero de 1957

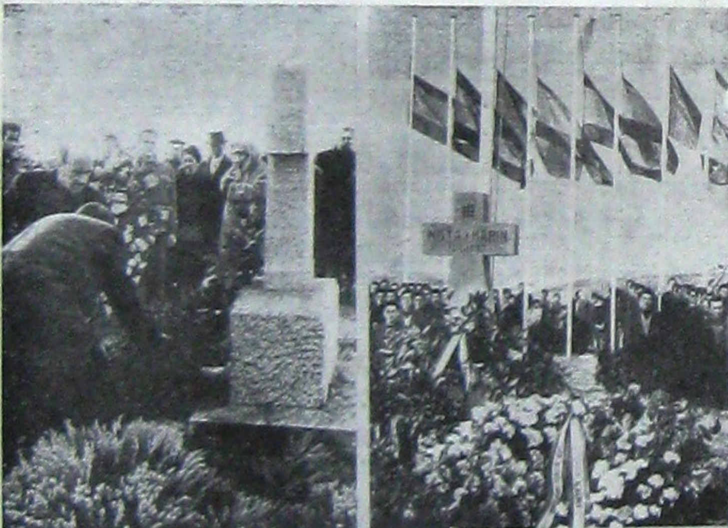
NOTA INTERNACIONAL

MOTZA Y MARIN, VEINTE AÑOS DESPUES

[illegible]

J. L. GOMEZ TELLO

1961. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

Madrid, 14 enero 1962

Este suplemento forma parte de la edición de ARRIBA de hoy, y no puede ser vendido por separado. Las dos secciones: 2 PESETAS

panorama

Suplemento dominical de "Arriba"

EN MEMORIA DE MOTA Y MARIN

[illegible]

1962. *Reproducerea reportajului din "Arriba".*

"Politica intre alte lucruri esențiale este arta de a juca posibilitățile în relație cu un ansamblu de circumstanțe reale, însă niciodată nu va merita considerație sau respect atitudinea capitulardă în fața minciunei și a speculației sistematice.

Nu e vorba de a provoca situații definitive, ci mai degrabă să se aibă grije a nu fi depășite limitele în care apărarea Occidentului ar mai fi încă posibilă.

Pacea cu orice preț e imorală tocmai prin acea că e înfrângerea prin dezertare dela datorie. In acest caz concret, ea înseamnă pactarea cu inamicul care nu renunță la războ și căruia i se deschid noi poziții fără rezistență."

(Mesagiul de Anul Nou 1962.)

FRANCISCO FRANCO

MAJADAHONDA DIN PERSPECTIVA UNUI SFERT DE VEAC

LA a XXV-a, aniversare a morții eroice a lui Moța și Marin pe câmpiile de la Majadahonda, perspectiva anilor care s'au scurs nu adaugă nimic la adânca semnificație a acestui sacrificiu. Imaginea ce si-a făurit-o poporul român despre acest mareț fapt de arme, pe când trupurile lor neinsuflețite stră ăteau țara în lung și în lat, în pioasa reculegere a mult mmilor, n'a suferit nicio alterare cu trecerea timpului. Vorbim, firește de impulsurile istorice, politice, morale și spirituale ce stau la baza acestei expediții, de actualitatea lor strîngentă, și nu de gradul lor de trăire în conștiința oamenilor de astăzi. Viziunea care a călăuzit pe legionarii români în drumul lor spre Spania apare astăzi —celor ce știu să tălcuiască evenimentul— chiar mai vie, mai plină de înțeles și mai imperativă. Ceeace părea în 1937 o întreprindere eroică a mișcării legionare, isvorîtă din cele mai generoase impulsuri, frumoasă fără indoială, impunând respect chiar adversarilor, dar lipsită de orice interes național practic, astăzi nu mai poate fi obiect de controversă. Moța și camarazii lui au descifrat clar destinul poporului român și al întregei umanități. Astăzi lupta lor din Spania a luat proporții universale, a devenit cheia de lămurire a situației —limită la care a ajuns creștinătatea, intreagă.

Actualitatea și dinamismul de care se bucură jertfa dela Majadahonda e un privilegiu, un semn de distincție din partea istoriei și a lui Dumnezeu. Trebue intr'adevăr să participe la o ordine mai înaltă de existență, pentruca fapta lor, cu trecerea timpului, să se urce tot mai sus pe scara valorilor umane. Moța și Marin nu "au fost", nu sunt capitole istorice încheiate, ci "sunt", adică continuă să plămădească destinul nostru, nu în sens figurativ, ci ca energii creatore direct împletite cu exigențele momentului. Sacrificiul de la Majadahonda s'a situat în centrul de interes al lumii întregi, indiferent de gradul în care această lume a luat act de existența acestei mari forțe spirituale ce emană din sângele românesc vărsat pe pământul Spaniei.

Expediția legionară din Spania nu poate fi just apreciată dacă o privim ca un simplu fapt de arme: au plecat șapte voluntari români în Spania, au luptat eroic și doi dintre ei au căzut. Pe frontul din răsărit au murit sute de mii de oameni în condiții analoage. Nici personalitatea celor căzuți, fruntași de generație în toate domeniile, nu măsoară exact valoarea acestui sacrificiu. Centrul lui de greutate este în altă parte, în concepția și elanul spiritual cari s'au învestit în această întreprindere. In continuare, vom căuta să explicăm în ce constă valoarea acestui sacrificiu, cari sunt elementele cari îi asigură un loc privilegiat în inima oamenilor, dece Majadahonda ni se afirmă cu o vigoare neîntreruptă.

In centrul acestei întreprinderi stă personalitatea lui Ion Moța. In sufletul lui s'a plăsmuit ideea expediției legionare în Spania și tot el a dus-o la îndeplinire cu o hotarîre nesdruncinată. Ințelegând pe Ion Moța, vom înțelege sacrificiul de la Majadahonda în structura lui intimă. Trebue să ne ferim însă de o interpretare greșită. Moța nu poate fi desprins de mișcare în niciunul din actele lui. El a rămas până la capătul vieții lui un mărturisitor al crezului legionar și în comuniune spirituală cu toată lumea legionară. Hotarîrea lui de a participa la răsboiul din Spania nu constitue o particularitate în raport cu țelurile mișcarii. El a întrupat numai spiritul imprimat de Căpitan Legiunii într'o formă superioara neegalată de nimeni altul nici înainte și nici după el.

Moța era un om potolit, cu vorba domoală și așezată. In viața de toate zilele, în contactul cu legionarii, era bun și îndatoritor. Nu ridica tonul, nu căuta să-și dea importanță prin vreun gest deplasat, nu voia să pară mai mult decat este. Dar era un alt om când îndeplinea acte de serviciu pentru Legiune. Atunci vorba lui se înăsprea, ochii îi asvârleau fulgere și din toată ținuta lui vibra spiritul de deciziune.

Ion Moța era o personalitate armonioasă. El nu gândea una și făcea alta. Cuvintele ce le rostea sau scria își aveau corespondență în realitate. Fapta era concluzia naturală-a gândului care îl frământa. Trecerea se făcea fără a da naștere la șovăiri. Orice idealuri ar fi profesat Moța, el s'ar fi dăruit lor cu o rigoare implacabilă. Când a plecat în Spania, el n'a făcut altceva decât să aplice regula interioară a vieții lui, să-și conformeze viața cu doctrina, cu concepția lui naționalistă și creștină. El detesta vorbăria goală, agitația sterila, idealurile sonore, reduse la pure întruchipări mintale sau la o simplă efervescență emotivă. "Să lăsăm cu toții, scrie el depe front, vorbirea cea multă, și mai ales să lăsăm la o parte credința ca ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin parada și lauda stearpă, ori prin hotărâri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverei".

Formația lui politică era naționalistă. El n'avea nevoie să imprumete naționalismul de peste hotare, cum au susținut mai târziu adversarii de rea credință. El purta naționalismul în sângele lui, îl mostenise de acasă, din mediul familiar, din trecutul de luptă al părinților lui pentru desrobirea neamului românesc din Ardeal. Individul nu se plimbă ca un atom solitar în acest univers. El aparține unei colectivități etnice și ca atare nu se poate desprinde de ansamblul de interese, obiective și aspirații specifice neamului său. El nu poate rămânea indiferent la nevoile și durerile națiunii din care face parte. El este supus disciplinei naționale.

După-primul răsboiu mondial, primejdia cea mai mare pentru poporul românesc venea dela răsărit. Când a isbucnit conflictul din Spania între forțele naționaliste și guvernamentalii înfeodați Moscovei, Moța și-a dat seama că în această țară nu se desfășoară un răsboiu civil oarecare. Nu erau două tabere ale aceluiași popor cari se dușmăneau de moarte și luptau pentru cucerirea puterii. Deși localizat la hotarele acestei țări, conflictul armat din Spania avea un caracter internațional. Acolo se înfruntau două lumi, două concepții de viață. O biruință a comunismului în Spania, ar fi avut ca urmare o grabnică comunizare a întregului continent european. In răsboiul din Spania se juca tot atât de mult și soarta poporului nostru.

Transformarea Spaniei intr'o gubernie moscovită constituia o piesă esențială în planurile comunismului mondial. Moța văzuse bine. A merge în Spania și a înfruta inamicul la mii de kilometri distanță, de patrie era tot așa de important ca a lupta pentru propia ta țară. Inamicul era unul și acelaș, fie că ataca Spania, România sau oricare alt punct depe glob. Intre toate popoarele amenințate de comunism trebue să existe o legătură de solidaritate și sprijin reciproc. Oficialitatea românească nu se mișca, ba încă privea cu dușmănie la sforțările Generalisimului Franco de a salva Spania de comunism. Legionarii s'ar fi dus cu miile dacă ar fi putut, dar lipsa de mijloace materiale și alte greutăți îi împiedecau. Moța a înțeles însă că mișcarea nu putea să lipsească de la această încleștare epocală, că trebue să fie reprezentată măcar prin câteva elemente de elită, cari să sublinieze prin participarea și sacrificiul lor atașamentul poporului român la lupta de apărare a creștinătății.

Formația lui politica se armoniza și se completa cu formația lui religioasă. Ion Moța era un creștin în sensul autentic al cuvântului. El dedea intâietate în viața omenească spiritului de sacrificiu. El judeca valoarea omului după capacitatea lui de dăruire pentru deapropale, pentru binele obștesc și pentru Biserică. Iubirea de oameni —credea Moța— nu trebue să se limiteze la acte caritative mărunte, ci să strabată toată gama sacrificilor până la sacrificiul suprem, dacă este nevoie. In ce privește linia vieții creștine, el se călăuzea după invătătura Mântuitorului: "Nimeni nu are mai mare dragoste pentru prieteni decât acela care își pune viața pentru ei. "El era gata oricând să-și dea viața pentru prietenii lui legionari sau pentru mântuirea neamului românesc. Cu atât mai mult se simțea îndatorat să-și pună viața pentru Christos, dacă Biserica creștină ar fi amenințată de valurile urei și ale necredinței: "Caci, iată mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen răsboi împotriva Bisericii întemeiate de Domuiul Nostru Iisus Christos. Niciodată de când a coborât Mântuitorul Nostru printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii, cu atâta ură și pornire, pentru a dărâma așezarea, rânduiala creștina a lumii, ca în zilele noastre. Mor oamenii cu zecile de mii, unii pentru a izbuti să dărâme altarele Bisericilor lui Christos, iar altii pentru a la apăra. Comunismul este ca acea fiară roșie din Apocalips, care se ridică pentru a izgoni pe Christos din lume" (Scrisoare depe front).

Ororile săvârșite de comunisti în Spania l'au cutremurat. Bisericile arse, altarele profanate și preoții uciși cu miile. Un creștin nu poate asista nepăsător la această pornire diabolică de distrugere a așezământului lăsat de Mântuitor. "Se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina așezarea creștină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?" —se intreaba el îngrozit că s'ar putea găsi vreun suflet de creștin care să nu-i înteleaga sbuciumul sufletesc. In situația în care se găsea Spania în 1936, îndemnul creștinesc la non-violență nu se mai potrivea cu realitatea, nu mai era aplicabil. Una este a suferi martiriu pentru răspândirea credinței creștine într'o lume păgână și într'o altă postură se găsește creștinul când vede că puterile răului se năpustesc asupra Bisericii și incearcă să nimicească prin violență cuceririle ei de veacuri. In acest caz, nu se mai da o lupta de idei, de convingeri, în care birue intotdeauna, forțele spirituale. Dialogul este înlăturat de forța brutală. A lăsa ca altarele să fie profanate de hoardele asasine nu mai este o atitudine creștină. Aceasta se cheamă mai degrabă lașitate și trădare a lui Christos.

Sacrificiul lui Moța și al tovarășului său nedespărțit de luptă, Vasile Marin, depășește valoarea istorică a momentului în care s'a săvârșit. Pe lângă 13 Ianuarie 1937, mai există un alt 13 Ianuarie, proectat asupra viitorului. Acesta din urmă avertizează fără încetare întreaga omenire de sumbrele perspective ale zilei de mâine, dacă nu-și schimbă directia pe care a apucat astăzi. Moța este și un crainic al destinului uman.

Avertismentul lui Moța și al camarazilor lui de luptă n'a fost ascultat acum un pătrar de veac și rezultatele indepărtării de adevăr le putem citi pe hartă: în România și în întreaga Europă răsăriteană flutură steagul lui Antichrist, Ion Moța se îndreaptă acum spre Occident și îi adresează acelaș mesaj sfășietor, scris în tranșea dela Majadahonda cu sângele lui:

"Luați aminte! Nu vă lăsați inșelați de puterile răului! Nu există posibilitate de convietuire cu fiara roșie. Ați făcut până acuma nenumărate încercări și toate s'au soldat cu mari pierderi pentru voi. Ați vândut și pe frații voștri din răsărit, sperând ca părăsind acest lest uman mizerabil, veți putea câstiga bunăvoința comuniștilor. Și acum ațiajuns la marginea prăpastiei, complicitatea cu criminalii sovietici nu v'a adus nicun câștig. Mâine va veni rândul vostru să fiți masacrați.

Nu simițiți cum comunismul vă subplantează zi de zi existența voastră? Nu simțiți respirația grea a Bestiei pe frunțile voastre? Ce mai așteptați? Ce experiente vreți să mai faceti? Este timpul să vă reculegeți și să ieșiți plini de curaj în întâmpinarea dușmanului. Cu ajutorul lui Dumnezeu îl veți birui!

Când veți simți jugul pe umerii voștri va fi prea târziu. Atunci nu veți mai putea face altceva decat să vă plângeți amarnic soarta, căci nimeni nu mai scapă viu din robia comunismului.

Noi ne-am daruit viața ca să vă arătăm calea mântuirii. Voi nu mai aveți astazi alta alegere decât să ne urmati exemplul nostru, exemplul Spaniei naționaliste, din 1936, sau să pieriți în jug și desonoare. Din această dilemă nu puteti evada".

Grija cea mare a lui Moța, în ultimele zile ale vieții lui, se indreaptă tot spre Biserică. Din tranșee, între doua atacuri, se intoarce rugător spre cei rămași în viață și le cere să nu lase pradă Antichristului Biserica lui Christos;

"Să nu lăsăm pe urmașii noștri să piardă binefacerile sufletești ale Nașterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o țără fără Biserică, fără icoane, fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiiilor noștri o viața în care vor fi pierdut pe Christos!"

SEMNIFICATIA MAJADAHONDEI

de C. SASSU

SUNT fapte cari depășesc, desfid și infirmă toate calculele raționale, bune numai pentru micile evenimente ale vieții zilnice. Faptele mari însă, care despică negurile asemeni descărcărilor electrice în noptile apăsătoare de vară, anunță de multe ori apropierea unor furtuni purificatoare menite să trezească ființele din toropeală.

Fără îndoială ca jertfa lui Moța și Marin la Majadahonda reprezintă o asemenea faptă. Pe masură ce timpul trece, jertfa lor apare tot mai clară ca un moment de apogeu în lanțul unei glorioase tradiții și ca anticipare profetică a unui viitor ce se apropie și care nu poate fi ascuns de furia potrivnică a forțelor anahronice, pentrucă legile firii nu pot fi schimbate nici de cea mai turbată voință reacționară. Ivirea lumii noi spiritualiste cu finalități transcendente nu poate fi oprită de nici o avalanșă materialistă, așa după cum vârfurile muntilor nu pot fi impiedecate să se inalțe spre ceruri de nici o ceață. Oricat de deasă, ea este risipită de primele raze de soare, când înălțimile ni se arată în toată măreția lor tulburătoare.

Majadahonda este o torță uriasă, aprinsă pe muntele conștiinței naționale, spre a lumina calea menirii noastre istorice din adâncurile de legendă ale unui trecut, prin intunerecul de azi, spre zările luminoase de mâine ale eliberării și transfigurării sufletului colectiv.

In cadrul epopeii eroice pentru eliberarea Madridului din ghiarele furiei anarho-comuniste, jertfa lui Moța și Marin a deschis ultima perioadă de calvar pe calea destinului nostru național. Aceasta jertfă este însă și un exemplu concludent care dovedeste că umanitatea nu poate fi facută obiect al unui program teoretic, ci că ea reprezintă un ideal. Nu exista altă posibilitate de apropiere de el decât printr'o încordare la maximum a energiilor naționale până la propria lor depășire intr'o sinteză atotocuprinzătoare. Umanitatea nu este ceva strein sau contrar natiunii ci dimpotrivă, încoronarea firească a naționalismului generos și deci fecund în impulsuri creatore ca și credinta în mântuire. Umanitatea ca program este o simplă ficțiune, bună pentru a masca intenții inavuabile și exclusivisme partizane; ea reprezintă deci tocmai contrarul de ce vrea să spună numele. In loc să însemne o lărgire, ea este o îngustare a sferei naționale la o mică coterie zisă ideologică, după cum a dovedit și dovedește experiența de fiecare zi.

Sub egida acestor coterii pătimase, cu firme ideologice inselătoare, epoca de după primul răsboi mondial n'a putut constitui decât o perioadă de marasm, sufocată de propia sa minciună congenitală și de germenele funest al unor mari catastrofe ce se apropiau.

Moartea lui Moța și Marin a fost o splendidă sfidare a acestei lipse de stil creator ce domina viața publică; ea a fost chiar o minune care poate cinsti viața oricărui popor și care nu poate fi micșorată de renegările ulterioare, forțate sau cumpărate.

Moța și mica sa echipă de legionari au plecat în Spania să lupte cu "geniul răului", rezumatul în forme extreme a scăderilor epocii. In modestia lor mândră ei intenționau să facă numai "un gest simbolic". Moartea lor a reprezentat însă una din puținele victorii morale pe care le-a văzut lumea de când regele spartan Leonida a demonstrat la Termopile cu ceata sa restrânsă de aleși că valoarea unui fapt istoric nu depinde nici de număr, nici de succesul vizibil și imediat.

Inmormântarea eroilor dela Majadahonda la Bucuresti —una cum nu se mai pomenise în capitala țării—a arătat că "gestul simbolic" al echipei legionare în Spania a exprimat sufletul întregii națiuni. Infrătirea mulțimii ce umplea străzile de parcurs al cortegiului funerar cu reprezentantii jertfei, a fost spontană și categorică. In pioasă reculegere, aceasta imensă mulțime s'a văzut cuprinsă de o minunată înalțare sufletească la văzul coloanelor nesfârșite de slujitori ai altarului și de membri ai gărzilor de fier, veniți din toate colțurile patriei intregite să aducă prinosul lor de recunostință. Atât de grăitoare a fost marea tăcere și cadența solemnă a coloanelor

(Urmează în pag. 20.)

Legionarii romani ai garzii de fier în rasboiul spaniol de eliberare nationala

de General Ricardo Villalba Rubio

CAND a inceput în Spania crâncenul răsboiu între forțele naționale și hoardele comuniste, în sufletele și în mințile creștine ale legionarilor Gărzei de Fier române s'a definit problema —considerată decisivă— de a se apăra ceiace reprezinta în civilizație salvarea fundamentelor creștine ale lumei.

Cu profunda convingere că nu puteau rămâne nepăsători când "se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos" ei au hotărât să combată comunismul în Spania, deoarece prăbușinduse crucea pe pământul Spaniei, viitorul civilizației creștine se prăbușea și România ar fi avut aceiași soartă.

Ion Moța, promotorul acestei idei, o expune lui Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Gărzii de Fier, care și-o însușește Moța își alege camarazii cari îl vor însoti, Bănică Dobre, Nicolae Totu, Ing. Gheorghe Clime, Principele Alexandru Cantacuzino, preotul Dumitrescu Borșa.

Vasile Marin nu se înumăra printre cei aleși să lupte în Spania, dar din clipa în care a aflat că se pregătea expediția a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a se alipi echipei și a reușit.

Au părăsit țara la 24 Noembrie 1936 străbătând Polonia și Germania și îmbarcându-se la Hamburg pe vaporul cu pavilion german "Monte Oliva", debarcând la Lisabona pentru a ajunge, la 5 Decembrie 1936 la Salamanca.

Emoția care i-a dominat tot timpul călătoriei, creștea pe măsură ce se apropiau de Spania. Și bucuria le-a fost enormă când au pășit pe solul Spaniei, ținta marei lor năzuințe.

In Salamanca am primit ordinul de a însoți expediția română, fapt ce mi-a adus o mare satisfacție. Si nu știu cum aș putea exprima admirabila impresie pe care mi-au produs-o toți. Personalitățli generalului Cantacuzino venerabilă figură cu bogată barbă albă dar și mai bogată și strălucită carieră militară, se unea tinerețea celorlalți reflectând însă prin toată firea lor, intensitatea celor mai alese sentimente. Și ca și cum nu ar fi fost destul, era între ei și un preot, purtător al crucei, indicându-le nu numai calea datoriei ci și gloria eroismului pe care Dumnezeu o reservă pentru cei aleși.

După vizitele de rigoare și după vizitarea mormintelor Salamancei, am pornit spre Soria unde se găsea cartierul general al generalului Moscardó. Nu știam încă dacă se anunțase sosirea noastră, dar am găsit toate strazile împodobite cu drapele spaniole și românești, iar mulțimea pe străzi întâmpinându-ne cu manifestații de adevărat entusiasm. Momentele cele mai emoționante le-am trăit sosind la cartierul general, unde generalul Moscardó ne aștepta la intrare, pentru a ne conduce în biroul său.

Inainte de a se începe ceremonialul, părintele Dumitrescu Borșa și-a îmbrăcat vestmintele preotești, iar Generalul Cantacuzino, în fața drapelului românesc, adresânduse generalului Moscardó a pronunțat următoarea cuvântare:

"Toți camarazii doreau să vină în Spania să lupte sub comanda Dumneavoastră. Ne-am văzut obligați să nu acceptăm oferta lor și le-a fost greu să înțeleagă, ne fiind obicinuiți cu considerentele de ordin diplomatic ce se opuneau aspirațiilor lor.

E vorba Domnule General de un gest simbolic.

Acești tineri care vă privesc cu atâta admirație, doresc să se înroleze în Legiunea Spaniolă ca simplii soldați, cu toate că toți sunt ofiteri de rezervă. Nu vor schimba prin aceasta mersul evenimentelor în Europa, dar sunt convins că vor ști să lupte vitejește pentru Cruce și pentru Spania.

Cu inima plină de aceste sentimente, strig trăiască Generalisimul Franco, Seful suprem, trăiască Generalul Moscardó, trăiască Spania și salvatorii civilizației noastre."

Cu prilejul acestei emoționante ceremonii, românii au cântat "Sfântă Tinerețe Legionară" și "Stefan Vodă", apoi s'a ascultat imnul Falangei noastre "Cara al Sol".

După vizitarea orașului, am pornit spre Toledo. Eu eram mândru pentru cele trăite între zidurile asediate ale Alcazarului, mândru de resonanța în sufletele acelor oameni veniți de atât de departe, a pământului țării mele, pe care m'am născut, pe care mi-am făcut cariera militară și pentru care am luptat. Numai mențiunea numelui de Alcázar provoca o emoție profundă în inimile românilor: aveau să cunoască să se apropie să simtă spiritul acelor ruine, încă front de luptă și scenariu al unei măreții fără seamăn, cum spune un vechiu imn legionar spaniol: "o ispravă fără pereche pentru a oferi cărții Istoriei gloria unei noui pagini nemuritoare".

Privind rănile Alcazarului a crescut în sufletele lor și mai mult dorința de a lupta împotriva celor ce voiau să înece civilizația noastră creștină, în climatul irespirabil al comunismului.

Infârșit am intrat în Toledo, orașul imperial al lumii.

Totdeauna am gândit că orașele au și ele un trup și un suflet, așa cum ființa umană se compune din materie și spirit și fiind așa, atât în configurația fizică cât și în semnele eterne ale spiritualității sale, fiecare oraș prezintă caracteristici proprii.

Toledo, giuvaer al istoriei mărețe a neamului nostru, păstrează în propriul său caracteristic, tipicul spaniol cel mai autentic, fiind eternul moștenitor istoric al valorilor spirituale, așa cum a dovedit-o epopeia glorioasă a Alcazarului său.

In timpul vizitei urmăream pe fețele românilor adâncimea sentimentelor pe care le trăiau: pereții sfredeliți de schije și gloanțe; zidurile prăbușite; ferestrele de nerecunoscut ca atare —prin care intraseră liberatorii— le cântau o epopeie mută înflăcărându-le inimele și dând aripi dorinței lor de luptă.

Priveau, întrebau, se emoționau, voiau să cunoască în cele mai amănunțite detalii, ca și cum contactul cu mesajul Caudiliului nostru Franco și pipăitul acelor resturi de granade improvizate cu piroane smulse din marea poartă fărâmată—, le comunicau o nouă taină, ca și cum eroismul ce fusese risipit acolo, le putea pătrunde în vine, mărind și mai mult spiritul lor de luptă.

A doua zi, am asistat împreună în Sfânta Catedrală Primată a Spaniei la o slujbă pentru cei căzuți pe câmpul de luptă sau cei asasinați de hoardele roșii. Si cu toată oboseala acelor zile, toți și în special Moța, întăriți de credința lor, erau plini de entuziasm și voioși.

In Talavera de la Reina, ne-am despărțit dar am continuat să mă interesez despre ei. Pe lângă admirația ce simțeam față de niște străini viteji veniți să-și riște viețile pentru o cauză dreaptă, se adăuga afecțiunea sinceră ce le purtam după ce îi cunoscusem mai bine în zilele în care avusesem cinstea să îi însoțesc.

La Talavera de la Reina unde se găsea Centrul de Recrutare au fost primiți de seful Legiunei, pe atunci locotenent-colonel Juan Yagüe. Cu autorizația Caudiliului Franco, au intrat în Legiunea (spaniolă) fiind incadrați în Compania 21 din Bandera 6.

Momentul despărțirei, a fost deosebit de mișcător: ochiul Generalului Cantacuzino om aspru și încercat, lăcrimase în momentul îmbrățișerii când, pentru ultima dată le recomanda să-și facă datoria de creștini, de Legionari ai Gărzei de Fier și de ostași sub drapelul Spaniei cântat cu atâta dragoste.

Ion Moța, frumos exemplar daco-român, s'a născut la 5 Julie 1902 la Orăștie, în Transilvania, într'o regiune privită ca leagănul istoriei românești și nu departe de Sarmisegetuza, Numancia centro-europeană a lui Decebal.

Tatăl și bunicul său au fost luptători dârzi pentru drepturile românilor Transilvăneni, iar el deși foarte tânăr în timpul primului răsboiu mondial, cunoscuse și suferise nenorocirile și mizeriile refugiului. Mai tarziu, în timpul studiilor de Drept se impune ca dirigent al studenților patrioți și anticomuniști. Când mai târziu, Corneliu Zelea Codreanu creiază "Legiunea Arhanghelului Mihail" numită și "Garda de Fier", el devine unul din principalii ei șefi, atrăgând după el o mare parte a tineretului român. A fost privit ca șef de generație.

Cunoscând toate aceste antecedente nu este de mirare că răsboiul nostru de eliberare l'a impresionat atât de mult încât l'a convertit în organizatorul expediției legionare.

Vasile Marin, născut la 29 Januarie 1904 la București, era doctor în Drept, teza sa de doctorat "Fascismul" rămânând cea mai bună lucrare asupra doctrinei lui Mossolini. Deși aparținuse Partidului Național Tărănesc în care își deschisese o strălucită carieră, revoltat de conrupția dominantă, l'a părăsit pentru a urma drumul plin de sacrificii al Gărzei de Fier și în scurt timp a devenit unul din cei mai apreciați șefi ai ei.

Amiciția dintre Moța și Marin a crescut făcându-i prieteni inseparabili, până în ceasul morții, acelaș pentru amândoi. Odată intrați în Legiunea Streină spaniolă printr'o scrisoare adresată celor rămași în România Marin spunea:

"Nu am făcut acest gest din disperare sau aventură ci perfect lucid. Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generației noastre. Am facut-o cu aceaș dragoste ca și cum ar fi fost vorba de Patria mea."

In satul Bohadilla del Monte au luat contact cu frontul: fiind ofițeri de rezervă ai armatei române, instrucția lor militară a putut fi extrem de rapidă.

La 3 Ianuarie 1937 Ion Moța scria in "Libertatea" următoarele:

"Să lăsăm cu toții la o parte vorbirea cea multă, și mai ales să lăsăm la o parte credința că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală prin paradă și laudă stearpă, ori prin hotărîri care nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a poverei.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile și lăcomiile noastre, să ne înălțăm la creastă îmbracați în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat și astfel înarmați sufletește, să așteptăm poruncile, pentru a razbi, gata de sângerare și de moarte, prin negurile de întuneric și de pierzare care învălue tot mai mult neamul nostru.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinței decât pe viteji, pe cei care se stiu pierde pentru a-și răscumpăra neamul și sufletul."

Bandera 6-a, din care făceau parte Moța, Marin și preotul Dimitrescu Borșa, primi ordinul să ocupe primele linii de luptă pe frontul Majadahonda. Acolo au săpat tranșee, au făcut gărzi, au suferit sete, oboseală, frigul și asprimea răsboiului, mulțumind lui Dumnezeu pentru sublimul destin ce le rezervase.

In după amiaza lui 13 Ianuarie 1937, se intetește atacul dușman. Focul neîntrerupt al artileriei inamicului lasă o perdea de fum între combatanți, la adăpostul căreia înaintează infanteria inamică. Deodată, sfâșiind perdeaua de fum, apar tancurile de luptă, înaintând sigur, sfărâmând cu masa lor de fier tot ce sta în calea înaintării lor tragice către tranșeele naționale.

Fiecare la postul său în tranșeele avansate așteaptă gata pentru ce va hotari cerul, când vocea lui Moța răsună ca o trâmbiță profetică pronunțând ultimile lui cuvinte: "Dacă ne înconjoară, nimeni să nu se predea; nu vor fi prisonieri. Vom muri împreună!"

"Vom muri împreună!" Ce voce misterioasă îi revelase viziunea? In acel moment explozia unui proectil dușman seceră viețile lui Mota și Marin.

Alți doi soldați îi înlocuesc în tranșee.

Și astfel simplu —ce glorioasă este simplitatea eroismului— au murit doi oameni extraordinari. Nu mai sunt decât două trupuri cu fața spre cer două uniforme sfârtecate și prăfuite în fundul unei tranșee. Două suflete mari și frumoase urcă în înnălțimi, ating ultima rațiune de a fi, în timp ce jos, într'o poziție din linia întâia, oamenii se luptă încă. Ei au împlinit tot ceace își propuseseră.

Pe tunica însângerată a lui Moța atârna ceasul lui cu cristalul spart: este cinci fără un sfert. Iar sub tunică ca o armură în acelaș timp fragilă și supraumană, tricolorul românesc, roșu, galben și albastru, adăugând aurului și sângelui propriului nostru drapel, albastrul, infinitul albastru al cerului care i-a chemat.

Morți, Ion Moța și Vasile Marin păstrează o seninătate majestuoasă.

Toledo, orașul pe care atâta îl admiraseră în viață, le-a primit cadavrele cu tăcerea patetică a unei mame îndurerate. Dacă este adevărat că suprema mărturie a dragostei este dăruirea propriei vieți pentru ceiace se iubește, sângele acestor legionari români, vârsat pe pamântul Majadahondei, își cerea, pe dreptate locul între copiii martiri ai Patriei.

Când trupurile lor îmbălsămate au sosit la Irun, în drum spre România, orașul le-a dat onorurile ce li se cuveneau. Frumoaselor cuvinte pronunțate de colonelul spaniol comandant de frontieră, șeful expediției române, acel ostaș a cărui barbă albă ne amintește de soldații altor epoci de neuitat, generalul Cantacuzino, răspunde:

"Domule Colonel, e cazul să ne întrebăm este aceasta o înmormântare sau o paradă națională. Intreaga populație a orașului martir Irun a urmat cortegiul glorioșilor noștrii căzuți și acuma sunt aici prezenți pentru ultimul salut.

Există un sentiment de mândrie în această manifestație de frățietate hispano-română, de frățietate între cei căzuți și cei care trăesc. Spanioli, oameni creștini ai bătrânei și grandioasei Spanii, voi ați transformat înmormântarea fiilor noștrii dragi într'o solemnă paradă. Armată, popor, oameni, femei, copii, bogați, săraci toți uniți cu noi nu plângem morții noștrii glorioși, doar îi onorăm. Corpurile lor vr duce cu ele în Rmânia salutul Spaniei sângerânde, al Spaniei care rămâne la postul de onoare."

In dimineața în care trenul mortuar intra pe teritoriul român, în gara de frontieră Grigore Ghica Vodă aștepta Corneliu Zelea Codreanu cu întreg Statul Major al Legiunii și familiiile lui Moța și Marin.

Coborînd din tren generalul Cantacuzino se prezintă înaintea lui Codreanu și îi dă raportul: "Căpitane, îți aduc grupul expediționar din Spania. Doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși! Trăiască Legiunea!"

Să trăim aproape de poporul român, cu privirea spre Dumnezeu și spre Patrie, dar cu arma în mână, gata în orice clipă pentru a ne face datoria de patrioți și de creștini și în acest fel vom fi credincioși consignei pronunțate de Caudillo Franco în fața Cortesurilor Spaniole: "Ne-am consacrat viețile pentru a servi cât mai bine pe Dumnezeu și Patria și în serviciul acestora o vom termina!

ISUS IN DACIA

AND ai venit Isuse'ntâi la mine
In țara mea cu nopti de Sânziene
Te-am fost primit cu datine creștine,
Cu grâu în mâini și cu aiasmă'n gene...

Cu plugușorul lacrimilor sfinte
In clopotul colindelor sunând,
Că eu aram cu el de mai'nainte
Pe strămoșescul inimei pământ.

Pe Tine Mielul Sfintei Maici Fecioare
In cântecele deniei străvechi
Te-am fost primit cu turma de mioare,
Te-am fost primit cu doina la priveghi...

Cu steaua lui Zalmoxe în privire,
Cu freamătul oștirilor de geți
Care-mi preschimbă moartea'n nemurire
Când holda'ndreaptă către cer săgeți.

Când ai ajuns Isuse Tu la mine
In Dacia unde cei morți sunt vii
Te-am fost primit cu datine creștine,
Cu ramuri la Rusalii și Florii...

Cu Dunărea care Te cântă'n psalți
Când norii sorb din ea cuminecare
Și-o duc în geana munților înalți.
Eu Te-am primit cu roua pe ogoare...

Cu roua sfânt bădicului Troian
Că-i viu în bob de cuminecătură
Când norii plâng și dintre bolovani
Iți crește trupu'n spic pe arătură.

ION ȚOLESCU

DECE?

de Grigore MANOILESCU

LA 13 Ianuarie 1937, la ceasurile cinci fără un sfert după amiază, la Majadahonda, pe o buză de deal pleșuvă și tristă de pe care se întrevede în zare Madridul, au căzut sfârtecați de același obuz doi români: Ionel Moța și Vasile Marin.

Doi soldați din milionul de morți ai războiului civil spaniol. Doi voluntari străini, din miile care au luptat cu îndârjire și au căzut luptând alături de Spania națională. Doi din acele mii de a căror nume azi nimeni nu-și mai aduce-aminte.

De ce atunci oare, în loc să le îngroape trupurile pe loc într'un colț de cimitir, armata și guvernul spaniol au înlesnit trimiterea lor în România?

De ce, în vălmășagul unui războiu crâncen în care moartea era un fapt înfiorător de banal, armata spaniolă și mișcările naționaliste dau celor doi soldați căzuți, onoruri vrednice de generali?

La Toledo, în clipa plecării spre țară, o companie de onoare cu muzica în frunte defilează prin fața celor două sicrie. Vorbește guvernatorul provinciei.

In ruinele orașului Irun, în clipa când trupurile lui Moța și Marin părăseau pământul spaniol care le supsese sângele, din nou paradă militară și defilare a mișcărilor naționaliste. Vorbește guvernatorul militar al regiunei.

* * *

De ce, la trecerea pe pământul ei, a celor doi români căzuți în Spania, Germania, care pierdea zilnic zeci de luptători în războiul spaniol, le-a dat onoruri militare care depășiau cu mult pe cele cu care-și cinstea pe ai săi

La frontieră, companie de onoare cu drapel. Ofițerul german care o comanda, dă raportul generalului Cantacuzino ca unui superior direct. La Berlin, dau onorul trei batalioane: unul din garda personală a Sefului Statului, unul din aviație și unul din infanterie. Sunt de față mulțime de personalități germane și ambasadorii Italiei și Spaniei. Hitler, Goering și zeci de organizații depun coroane.

* * *

Pe de altă parte în țara lor, în România, Moța și Marin nu erau cei dintâi legionari care își dădeau viața pentru un ideal. Mulți camarazi de-ai lor căzuseră înainte de 13 Ianuarie 1937; mii alții i-au urmat și îi urmează încă de la Niță Constantin și până la Puiu Traian șirul lor e neîntrerupt.

De ce oare poporul român s'a cutremurat ca niciolată la vestea morții celor doi?

De ce trenul care-i aducea la București a fost nevoit să se miște în pasul carului cu boi, oprindu-se la fiecare gară, pentruca mii și mii de oameni să se poată închina în fața celor două sicrie?

La Cluj, în prezența unei mulțimi imense și a întregei Universități, cei doi episcopi —ortodox și unit, Colan și Hossu— s'au rugat alături, în piața din fața gării, pentru odihna sufletelor adormiților robi ai lui Dumnezeu, Ion și Vasile. De la ciobanii Hațegului și până la înțelepții neamului, s'ar putea spune că nimeni n'a lipsit în lungul drumului de biruință a lui Moța și Marin deacurmezișul Țării! Cinci zile a întârziat trenul dela graniță până la București.

Tot Bucureștiul s'a perindat pe rând în fața catafalcului dela biserica Sfântu Ilie Gorgani, venind să-și plece frunțile chiar și acei cari fuseseră dușmani Legiunii până ieri, și din care mulți erau meniți să-i fie mâine iarăși dușmani.

De ce în ziua înmormântării șase mitropoliți și episcopi și mai bine de o mie de preoți, veniți din toate colțurile țării, au mers în fruntea cortegiului de peste o sută de mii de oameni? Afară de aceștia, un observator spaniol evaluează la jumătate de milion numărul acelora înșirați în lungul drumului!

Și să nu uităm că toate acestea se petreceau subt un rege și un guvern încleștat în luptă crâncenă cu Legiunea. Dar, în ceasul acela mare, până și regele Carol cel plin de păcate și-a muiat inima, încercând chiar o împăcare cu Legiunea. Nimeni n'a îndrăznit să tulbure cu măsuri polițienești reculegerea Țării. De ce?

* * *

Dacă pentru cele petrecute în ceasul morții celor doi se pot găsi astăzi unele explicații, cel puțin parțiale, e mult mai greu de răspuns la un alt lung șir de întrebări, legate de continuitatea amintirei lor, de realitatea prezenței lor neîntrerupte, ași îndrăzni să spun de acțiunea lor după moarte.

De ce grupul cel mai dârz de luptători ai Legiunii, “Corpul Moța Marin” —din care aproape nu mai sunt azi supraviețuitori!— și-a luat numele dela ei?

De ce astăzi, la un sfert de veac de la moarte — lung sfert de veac plin de sguduitoare întâmplări în lumea întreagă și mai ales pentru neamul românesc-Moța și Marin răspund tot mai puternic: “Prezent!”?

Cum de n'au fost dați uitării?

Cum de se poate vorbi astăzi cu atâta temei de “spiritul de la Majadahonda” încât, pentru cultivarea lui s'a putut întemeia o asociație hispano-română: “Los Amigos de Majadahonda”?

Ce tainic înțeles, ce simbol de viață dătător cuprinde moartea lui Moța și Marin, ca să explice toate acestea?

De ce? Pentru ce? Cum?

* * *

Nu vom putea afla răspuns mulțumitor la toate aceste întrebări numai analizand situația politică și spirituală a României și a Europei în 1937. Și mai puțin vom putea răspunde ultimei serii de întrebări, cercetând starea de spirit a Europei de azi. Explicația principală trebue căutată dincolo de cadrul rece al faptelor și împrejurărilor istorice, întru cele de sus.

Deși a fost poate cel mai de preț exemplar al primei generații ajunsă la maturitate în România Mare, deși a fost un luptător avântat cu condeiul și cu arma în cadrul ei, Ionel Moța n'a aparținut numai acestei generații, n'a aparținut numai României Cu toate gândurile, cu tot sufletul, prin toată viața lui, confirmată deplin prin moarte, Moța a aparținut întregii Europe naționaliste dintre cele două războaie. Mai mult decât atât, depășind generația lui, depășind granițele țării lui și depășind timpul în care trăia, Moța a fost un premergător al vremurilor ce aveau să vină, aproape un profet al prefacerilor cari abia acum încep a lua ființă în lumea întreagă.

Moartea lui în trup nu a avut desigur mai mare importanță decât acea a altor mii și mii de tineri morți cu sufletul avântat spre un ideal, oricare va fi fost el, în ultima jumătate de veac. Dar ea a avut norocul să capete din cel dintâi ceas strălucire de simbol. An cu an înțelesul ei crește, apropiindu-se tot mai mult de puterea unui mit.

Nașterea simbolurilor și a mitului nu ține seama de ghiața gândirei carteziene. Ea e supusă altor legi și altele sunt drumurile creșterei ei. Necontrolabila apariție și desvoltare a simbolurilor face ca Franța să-și aducă azi aminte de Charles Peguy mai mult decât de oricare altul din soldații căzuți în cel dintâi războiu mondial. Necontestabilul caracter de simbol al vieții și morții lui José Antonio Primo de Rivera, face ca el să fie cinstit astăzi mai presus decât oricare altul din sutele de mii de morți “pentru Dumnezeu și pentru Spania”.

Și unul și altul au fost premergători. Și unul și altul au adus o solie necunoscută vremii lor. Și unul și altul au fost *altfel* decât contemporanii lor.

Altfel au fost și cei doi căzuți la Majadahonda.

“Noi am fost oameni. Ei au fost mai presus de om.”, scrie camaradul lor de luptă Neculai Totu, povestind drumul spre Majadahonda.

“In tot cursul acestui drum, care avea să fie al calvarului, nu știu de ce, mai mult ca niciodată, privirile mele îl căutau pe Moța, îl sorbeam.

Se transfigurase. Părea mai înalt și o liniște sufletească mai presus de fire i se zugrăvise pe față. Așa trebue să fi fost și aureola sfinților. Nu mai avea nimic din înfățișarea soldatului viteaz și aprig de până atunci, ci figura luase acum o înfățișare de o bunătate îngerească. Mergea astfel purificat, ca un copil nevinovat și blând, spre marea jertfă, conștient de sacrificiul pentru Credință și Patrie. Părul lui cârlionțat și mătăsos, fața lui fină și blândă îi da o întruchipare de sfânt.”

In ceasul morții unui sfânt, mulțimea află pe nevăzute și tainice căi marea veste. Instinctul întâmplărilor celor mai presus de fire o face să simtă sfințenia și s'o cinstească, cu mult înainte ca Biserica să-și fi spus cuvântul.

Tot astfel, în ceasul morții lui Moța și Marin, mulți din cei din jur au simțit că ceva mare se petrecuse. “Sufletele lui Moța și Marin plutesc printre noi. Ei îmi șoptesc să nu dau acestei înmormântări un caracter de jale, ci unul de sărbătoare...”, spune generarul Cantacuzino în cuvântarea de la Toledo.

Nu jalea morții stăpânea clipa jertfei de la Majadahonda, ci măreția unei nașteri. Nașterea unui simbol, a unui mit care nici astăzi —când în Bolivia sau în Katanga luptători naționaliști invoacă pe Moța și Marin n'a ajuns încă să dea măsura puterilor lui.

* * *

Nu numai oamenii Moța și Marin sunt cei ce se cuvine să fie pomeniți și cinstiți, ci mai ales starea de spirit pe care a dovedit-o jertfa lor conștientă și dorită, pentru un ideal național și creștin. “Ei au ieșit în calea morții...”, spune Alecu Cantacuzino, tovarășul lor de luptă.

Erau tineri, deștepți, frumoși, culți, soți fericiți. Un viitor strălucit le stătea înainte. Gustaseră din beția puterii și popularității. N'ar fi avut a face decât un semn ca să li se deschidă larg calea onorurilor politice. Dar au ales calea onoarei. Calea morții. Aduceau o solie și ea trebuia pecetluită cu sânge.

Care a fost solia lui Ionel Moța? Care a fost mesajul spiritual vrednic să justifice și astăzi lupta pentru păstrarea și difuzarea “spiritului de la Majadahonda”? Ce e nou în mesajul lor?

In primul rând încrederea totală în nemărginita putere a jertfei. A jertfei conștiente și dorite, împlinită cu voie bună, pentru un ideal generos. Oridecâteori s'au repetat faimoasele cuvinte ale lui Moța, nu e niciodată prea mult: “Când vei spune cumpliților tăi dușmani; Nu-mi pasă dacă mă veți sdrobi și nu-mi pasă dacă voiu vedea sau nu ziua biruinții, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră”, și când pornești și te menții până la capăt cu această hotărâre senină, nu încape nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

“*Spiritul de jertfă este esențialul!*

“Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele; *este propia noastră cenușe*. Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu.”

Idealul pentru care Moța și Marin au înțeles să se jertfească bucuros, a fost un ideal creștin și naționalist. Un ideal de înfrățire creștină cuprinzând cel puțin pe toți creștinii adevarați și un ideal naționalist care prețuiește tot atât de mult existența celorlalte națiuni ca și acea a propriului neam.

Idealul integrării spirituale a națiunilor, depășind ființa națională a fiecăreia fără a o nega și fără a o socoti o noțiune perimată. Dimpotrivă întărind calitățile specifice ale fiecărei națiuni și evidențiind creațiile ei, pentru ale aduce în dar patrimoniului comum al întregii omeniri.

Mai mult și mai presus de aceasta, ei mărturiseau duhul unității esențiale —nu acel al unirei tehnice!— a tuturor adevăraților creștini depășind, fără a le nega, tradițiile specifice a fiecărei Biserici cu caractere proprii Dimpotrivă, întărind tot ce-i bun, curat și adevărat în fiecare formă particulară a credinței, spre a o aduce ca un dar de mare preț Bisericei lui Hristos, una, sfântă, universală și apostolică.

* * *

In teza lui de doctorat în drept din Franța, ca și în articole de revistă, Moța s'a ridicat cu tărie împotriva falselor forme de integrare a națiunilor, reprezentate pe atunci de “Societatea Națiunilor”, moartă fără glorie în ajunul celui de-aldoilea războiu mondial, așa cum astăzi moștenitoarea ei este pe cale să moară cu rușine în Katanga, în Guinea și pretutindeni.

Orice încercare de integrare a națiunilor făcută cu scopul ascuns de a duce la distrugerea lor, la destrămarea spiritului național, e dela început menită pieirii. Pentru Ionel Moța, pentru Corneliu Codreanu —cași pentru noi acei ce ne socotim credincioși gândirii lor— națiunile sunt creații ale lui Dumnezeu, puse în slujba lumii întregi, întru slava lui.

O națiune nu este mare în fața lui Dumnezeu și a Istoriei prin ceeace a fost sau este în stare să cucerească din pământul și din bunurile materiale ale altor națiuni, ci prin ceeace e vrednică să ofere, să dăruiască celorlalte națiuni în domeniul gândirei al științei, al artei și mai ales în acel al credinții.

Grecia antică nu a fost și nu este încă și astăzi mare în istoria lumii prin cuceriri teritoriale, ci prin gândirea filosofilor ei, prin creațiile ei de artă și prin spiritul legislatorilor ei, la care se adapă și astăzi, după trei milenii, omenirea. Așa cum lumina stelelor moarte —pe care le-a cântat Eminescu— ajunge la noi atunci când de mult li s'a stins izvorul, darurile făcute omenirii de Grecia antică au continuat să fecundeze civilizația altor popoare, chiar și atunci când de veacuri Atena era doar un biet sătuleț de plugari.

* * *

Care e spiritul de care omenirea are nevoie astăzi? E “duhul marilor rupturi” de care vorbea Moța. Gânditorii de astăzi trebuie să aibă curajul să afirme cu tărie că nimic temeinic nu se poate clădi împotriva națiunilor, ci numai pornind dela ele; că nimic temeinic nu se poate construi pe materialism și egoism, fie el și egoism național sau rassial; că nimic temeinic nu se poate crea fără Dumnezeu, și cu atat mai puțin împotriva lui Dumnezeu. “De n'ar zidi Dumnezeu casa, zădarnic se străduiesc zidarii!”, spune psalmistul.

Ne găsim astăzi în ajunul și poate chiar în mijlocul unor atât de radicale prefaceri a structurii spirituale —și politice!— a lumii, încât e probabil că toate frământările și suferintele ultimilor cincizeci de ani vor apare peste alte cincizeci de ani ca neînsemnate întâmplări, normale și necesare, ca durerile nașterii unei noi civilizații, a unor noi structuri spirituale, bazate pe întrecerea creatoare între națiuni, pe dăruire și nu pe răpire.

Nenumărate sunt astăzi tendințele și chiar încercările de integrare supranațională în lume. Cele mai multe însă se îndreaptă, pe căi greșite, spre țeluri mărunte. Uniunile europene, de șase, de zece sau de câte țări vor fi fiind, au început —simbolic!— printr'un trust al cărbunelui și oțelului și continuă cu târguieli de oameni de afaceri. Sunt doar încercări de coalizare a egoismelor, de întovărășirea unor națiuni pentru a lupta economic împotriva altora, de promovarea intereselor unor grupe financiare în luptă cu altele. Discursurile generoase, sforăitoare sunt numeroase, dar nimeni nu e cătuși de puțin dispus să renunțe la o cât de mică parte din drepturile și din bunurile sale, pentru a ajuta pe altul. Se vorbește mult de “Ajutorarea națiunilor mai puțin desvoltate”, dar când se trece la practică ne aflăm în fața concurenții politice și economice dintre marile puteri, care caută să cumpere cu un blid de linte libertatea celor mici și săraci. Nici urmă de “spirit de sacrificiu”!

* * *

In lumea aceasta tulbure, stăpânită de materialism și de egoism, în care doar ca “un omagiu pe care viciul îl aduce virtuții” interesele cele mai nerușinate caută să îmbrace haina generozității, străbate totuși o rază de lumină, se întrezărește o nădejde.

“In drum mi se desfac prăpăstii
Și'n negură se'mbracă zarea.
Eu în genunchi spre Tine caut:
Stăpâne! Orânduie-mi cărarea!”

O întreagă lume începe aziași aduce-aminte că Hristos este “calea, adevărul și viață”. Ca El e cărarea pe care o căuta Goga.

Ca întotdeauna în clipele hotărâtoare a ultimilor două mii de ani, la răscrucea de azi a vremurilor, Creștinismul a fost cel dintâi care a reușit să dea un înțeles spiritual, o direcție transcendentală tendințelor de integrare care frământă azi omenirea. Pe calea unirii creștinilor s'a străbătut un drum mai lung în vremea noastră, și mai ales în cei din urmă trei ani, decât într'o mie.

Și în ce privește acest eveniment maxim al epocei, Ionel Moța a fost un precursor și poate fi un simbol. Fiu, nepot și strănepot de preoți ortodoxi, conducând un grup de luptători ortodoxi pe care-i întovărășia un preot ortodox Moța a venit să lupte și să moară în Spania pentrucă “se trăgea cu mitraliera în chipul lui Hristos”. Nici prin minte nu-i trecea să facă o deosebire între două țări pentrucă una era catolică și cealaltă ortodoxă.

“Bucuria acesta (a Nașterei Domnului), e astăzi întunecată în toate inimele de îngrijorarea pentru soarta așezării creștinești a lumii...

(Urmează în pag. 24.)

NATIUNEA SI ARMATA

de General Platon CHIRNOAGA

Inchin acest articol luptătorilor Moța și Marin, cei dintâi români cari au căzut cu arma în mână contra hidrei comuniste ca precursori ai marei campanii din răsărit.

IN epoca modernă, raporturile dintre națiune și armată sunt foarte strânse. Armata reprezintă puterea organizată a națiunii, în măsura în care guvernele au înțeles să valorifice această putere, iar națiunea constitue rezervorul din care în fiecare an se reînoiesc și se completează efectivele armatei.

Armata cuprinde elemente din toate straturile sociale, țărani, lucrători intelectuali și burghezie de tot felul. Mentalitatea acestora este foarte variată ca și mediile de unde vin. In timpul celor circa doi ani de serviciu militar, o apropiere este chemată să se facă între acești tineri, cari până în ceasul când au trecut pe poarta cazărmii nu aveau nicio cunoștință unii despre alții și foarte vagi cunoștințe despre viața ce li se oferă sub uniforma militară. Se poate considera că la venirea în cazarma acest tineret poseda un minimum de cunostințe comune, rezultat al școalei primare și a vieții pe care au dus-o până la vârsta chemării sub drapel. Printre aceste cunostințe sunt și o seamă de cuvinte al caror înteles nu le este încă pe deplin lămurit —națiune, stat, patrie, rege, parlament, partid politic, dictatură, democrație, imperialism, capitalism, comunism, etc.— cari își trag valoarea și importanța din viața publică și pe care le-au prins fie din ziare, fie din întâmplări oarecari sau poate chiar din școală. In cazarmă, prin contactul zilnic dintre soldați și prin educația făcută de ofițeri, aceste noțiuni încep să se lămurească.

Ofițerii, prin însăși misiunea lor de apărători ai Patriei, sunt naționaliști. Formația lor morală este ridicată pe un postament construit din câteva principii, enunțate printr'un singur cuvânt onoare, cinste, demnitate, camaraderie, bravură, sacrificiu, disciplină, cari toate legate între ele creiază o anumită mentalitate, caracteristică ofițerului. In sufletul lui aceste principii, gândite și trăite, fac ca să se resimtă în exterior, în fiecare judecată, în fiecare act și în fiecare hotărîre. O astfel de formație a caracterului este natural să fie pătrunsă de o deosebită iubire de țară și de neam. Pentruca să fii gata să faci sacrificiul suprem pentru țară, trebue să o iubești cu pasiune și s'o așezi sus de tot, deasupra tuturor legăturilor pământene. Această pasiune a ofițerului se revarsă și asupra trupei, în măsura în care educatorul este capabil să exteriorizeze aceea ce simte și crede.

Inainte de primul răsboiu mondial, această problemă, a educației naționale în armata, era mai simplă. Populația României era omogenă, sau aproape; statul se conducea după principii democratice, cu separația puterilor în Stat, cu o justiție independentă și un Rege constituțional. Națiunea era împăcată cu statul și statul cu națiunea. Problema agrară, care agita pătura țărănească și a dus la revoluția dela 1907, era pe cale să și găsească o soluție odată cu apropierea celui de-al doilea răsboiu mondial. Armata aparținea atât națiunii cât și statului. Și statul și națiunea aveau încredere în armată. Cele două partide politice —liberal și conservator— se succedau la putere fără convulsiuni și acte de violență, marcând o perioadă de pace și progres. In aceste condiții, soldatul înțelegea ușor ce este o națiune, o țară, un guvern și legatura cu aceste noțiuni, marea lui răspundere de a apăra hotarele țarii și a lupta pentru eliberarea celorlalte provincii românești. Aceasta era singura activitate politică a ofițerului, dacă se poate numi "politică" lămurirea idealului național și pregătirea morală pentru apărarea independenței și a libertății poporului român.

Prin alipirea la Regatul României a tuturor provinciilor românești aflate sub stăpâniri streine, au fost înglobate între noile frontiere și importante elemente minoritare. Prezența acestora în mijlocul românilor a creiat probleme noi atât în conducerea politică —administrativă a țării, cât și în armată. Educația soldaților de origine minoritară punea problema încrederii în acești soldați. Dacă din punctul de vedere al instrucției nu se putea face vreo deosebire între gradul de pregătire al ostașilor minoritari de acela al românilor, nu acelaș lucru se putea afirma despre educația morală. Neexistând nicio posibilitate de control și verificare a convingerilor interne, exista întotdeauna o îndoială asupra încrederii care se putea acorda acestor soldați. Până la ce punct erau gata să meargă alături de români și ce va rezulta în momentul în care nu vor mai merge decât din spirit de disciplină, sau nici atât? Răspunsul l-am avut în 1940-1941, când n'au mai rămas în armată dintre minoritari decât numai ofițeri și soldați sași și svabi cari au refuzat să intre în SS-ul german. Această atitudine a fost desigur "politică" și ea a fost consecința situației politice europene în general și a intrării României în răsboiu alături de Germania. In schimb, acordul dintre națiunea română și armata româna a fost complet în cursul campaniei din 1941-1944. In aceasta împrejurare, armata a mers din convingere contra Rusiei Sovietice și națiunea și-a dat acordul ei total acestei întreprinderi.

Au fost însă și alte împrejurări când armata româna a fost chemată să facă acte politice contrare misiunii ei și contrare voinței națiunii, din ordinul șefului statului.

După terminarea primului răsboiu mondial, partidele politice, socotind pe de o parte că problemele naționale ale României au fost resolvate integral, iar pe de altă parte având de soluționat grave și urgente probleme interne, rezultate din dublarea teritoriului și a populației, s'au consacrat precumpănitor problemelor de organizare internă și concurenței pentru putere. In același timp însă comunismul a început să se manifeste în diferite centre industriale și în special la Iași și București. Guvernele de atunci n'au dat destulă atenție acțiunii subterane a comunismului, socotind puterea militară rusească din acel timp mult prea slabă pentru a constitui o amenințare serioasă. Tineretul studențesc de după răsboiu cunoscut sub numele de "generația dela 1922", reprezentând instinctul sănătos al națiunii, constatând carența autorității de stat în fața pericolului comunist, a intrat în acțiune, s'a manifestat politic și din etapă în etapă a ajuns la organizarea mișcării legionare, având ca obiectiv principal combaterea comunismului prin instaurarea justiției sociale și aplicarea dreptului românilor de a fi ei conducători în țara. De aici a rezultat conflictul cu evreimea și cu politicienii cari își creaseră averi pe căi necinstite, jăcmănind bogățiile statului. Evreii cari stăpâneau o mare parte din finanțe, comerț și presa și care invadaseră și toate ramurile de activitate intelectuală, au văzut în lupta dusă de mișcarea legionară pentru restabilirea românilor în drepturile lor de conducători un mare pericol pentru situația lor; intr'adevar acuma nu mai era vorba de un antisemitism primitiv cu bătăi și spargeri de geamuri, ci de diminuarea influenței evrești pe căi legale și prin concurență în condiții egale. In același timp, politicienii se vedeau amenințați în mijloacele lor nepermise de existență, în cazul când acest tineret idealist ar ajunge să-și impună punctul de vedere în problemele sociale. De aici motive de gravă contrariere a unei anumite stări sociale, cu care pătura conducătoare era de acord, implicând răscolirea de pasiuni din partea evreilor și a politicienilor din diferite partide. Mai mult decât atâta, organizarea paramilitară a Legiunii și propaganda prin fapte, atrăgeau aderenți tot mai numeroși.

Regele Carol socotind că această desvoltare i-ar putea fi dăunătoare, a decis să o desființeze. De aici asistăm la o prigoana prin fel de fel de acte de violență contra mișcării legionare și la apărarea acesteia, prin alte acte de violență. Nu este locul aici să pun în desbatere acest capitol sângeros din politica internă a Romaniei dintre anii 1930-1940, ci vreau numai să arăt cum din cauza acestor violențe absurde și oribile s'a ajuns la întrebuințarea armatei în funcțiuni politice.

Armata română nu făcea politică. Principiul "cedant arma togae" (armele să cedeze guvernului), enunțat pentru întaia oară de Cicero, era considerat o axiomă. Totuși printre tinerii ofițeri intrați în școlile militare după anii 1927-1928, se găseau unii cari simpatizau cu mișcarea legionară, trăind încă din liceu intr'un mediu de idei legionare. De asemenea și ofițerii mai vechi priveau cu interes către naționalismul acestei mișcări, naționalism care se confunda aproape cu acela care constituia baza morală a educației militare. Tara, națiunea, religia, regalitatea, erau stâlpii ideologiei legionare, asa cum se găseau ca elemente constitutive ale pregătirii spirituale a ofițerilor. Asta nu inseamna însă că ofițerii ar fi aderat la mișcarea legionară. Desigur că nimeni nu-i împiedeca că să aibă păreri propii în problemele politice la ordinea zilei, dar ei nu aveau dreptul să și le exprime public și nici să ia atitudini politice prin vreun act oarecare.

Aceasta era situația, când la 10 Februarie 1938, după înlăturarea guvernului Goga-Cuza, Regele Carol al II-lea formează un cabinet sub presidenția Patriarhului Miron Cristea, având pe Armand Călinescu la Interne. La sfârșitul aceleiași luni o nouă constituție este promulgată pe baza unui referendum. La 30 Martie, apare un decret prin care toate partidele politice sunt desființate și în locul prefecților civili sunt numiți prefecți militari (colonei și lt.-colonei). Aceasta a fost o introducere directă a armatei în politica internă românească. Posturile de prefect erau încredințate de obiceiu membrilor partidului dela putere. A-i înlocui cu ofițeri, înseamna a da acestora funcțiuni publice cu caracter politic. Indiferent dacă aceștia își îndeplineau bine atribuțiile, —în multe părți mai bine decât prefecții politici, pentrucă aveau cunostințe administrative și practica în organizarea muncii—, nu este mai puțin adevărat că acești colonei și lt.-colonei au exercitat funcțiuni politice. Dictatura regală era astfel instaurată și consecințele ei vor fi de o gravitate excepțională pentru dinastie, țară și neam, cu atât mai mult cu cât aceste evenimente interne coincideau cu o agravare a situației în Europa.

Regele ar fi putut foarte bine să fi găsit în fiecare capitală de județ printre profesori, medici, avocați, etc., elemente valoroase și serioase cari nu făceau politică activă în cadrul vreunui partid și cari ar fi putut servi ca buni prefecți; dar aceste elemente dovedeau un spirit independent tocmai prin faptul ca trăiau în afară de politică și-și vedeau de exercițiul profesiunii lor. Deci nu s'ar fi putut conta pe ele în eventualitatea unor ordine a căror execuție ar fi creat procese de conștiință. Așadar s'a făcut apel la armată, a carei disciplină presupunea mai multe probabilități de supunere. Acest raționament s'a dovedit just. Când ca urmare a asasinării la 30 Noembrie 1938 a lui Corneliu Codreanu și a celorlalți 13 prieteni legionari în pădurea Tâncăbești, un grup de legionari a executat pe Armand Călinescu, care era prim-ministru și purta răspunderea asasinatului dela 30.11.1938, Regele Carol al II-lea numește imediat președinte de consiliu pe Generalul Argeșanu, ministru de până atunci al apărării naționale,, și-i dă ordin să execute câte 3 legionari de fiecare județ, ordinul a fost executat. Numai 3 colonei prefecți, a căror conștiință a înfrânt spiritul de disciplină, au refuzat să se supună ordinului dat de măcelarul din palatul regal. Ceilalți, când a doua zi dimineața li s'a cerut telegrafic înapoierea la ministerul de interne a ordinului de execuție al legionarilor, și-au păstrat foto-copii depe ordin.

Așadar Regele Carol s'a folosit de un prim-ministru general și de 71 colonei prefecți de județ ca să asasineze câteva sute de legionari pe întreg cuprinsul țării. Această abuzivă întrebuințare a ofițerilor a creat un fals conflict între armată și tineretul naționalist, când în realitate acest conflict exista între mentalitatea naționalistă a acestui tineret ți sistemul democratic-dictatorial de guvernare aplicat de partidele de guvernământ si intr'o formă și mai dură chiar de Regele țării.

Bine înțeles că de îndată ce Generalul Argeșanu și-a îndeplinit trista lui misiune, a fost înlocuit cu un guvern Argetoianu, urmat la scurt timp de guvernul Tătărăscu.

O altă intervenție militară de altă natură și cu adânci efecte în conducerea Statutui, a avut loc în toamna anului 1940. In vara acelui an, vecinii României, Rusia Sovietică, Ungaria și Bulgaria, profitând de izolarea politică în care se află țara noastră în acel moment, ne-au rupt părți importante din teritoriul național. Regele Carol, care de doi ani își asumase sarcina de a conduce treburile interne și externe ale țării, era intr'o situație foarte grea. In urma desființării partidelor, a teroarei contra tineretului român, a jafului averii publice și a prezenței în permanență a Elenei Lupescu în soluționarea problemelor țării și în special în mânuirea oamenilor politici, Regele pierduse orice simpatie și devenise odios. La sfârșitul lunii August nu mai avea niciun sprijinitor dincolo de porțile Palatului. Dupăce grupuri de legionari s'au manifestat în seara de 3 Septembrie în fața Palatului Regal, Regele dânduși seama de gravitatea situației, numește șef de guvern și apoi Conducător pe Generalul Antonescu. Cum masele populare nu s'au liniștit cu această numire, cerând abdicarea Regelui, acesta, înspăimântat, în seara de 5 Septembrie chiamă pe Generalul Coroamă, comandantul C.2.A. și al garnizoanei București, la Palat și îi dă ordin să scoată trupele în stradă și să tragă asupra manifestanților. Generalul Coroamă a refuzat să se supună acestui ordin, spunând că el nu poate să și asume răspunderea distrugerii tineretului. Acest refuz a fost determinant pentru desfășurarea evenimentelor ulterioare. Generalul Coroamă era un ofițer de mare valoare militară, modest, integru și de o corectitudine exemplară. Din punct de vedere politic nu aparținea niciunui partid; era însă prin pregătirea lui militară naționalist. Refuzul de a trage asupra legionarilor din piața Palatului regal a fost în acord cu convingerile lui despre felul cum trebuiau soluționate problemele acestui tineret, și problemele țării în acel moment.

Ce s'ar fi întamplat dacă Generalul Coroamă ar fi executat ordinul regal și ar fi transformat piața Palatului Regal într'o baie de sânge? Ipoteze se pot face multe, dar un lucru este sigur: nici mișcarea legionară și nici Generalul Antonescu n'ar fi luat conducerea la 6 Septembrie. Gestul hotărît al Generalului Coroamă i-a creat Generalului Antonescu posibilitatea să ceară și să obțină dela Rege actul de abdicare în favoarea fiului său Mihai. Generalul Antonescu constitue apoi un guvern cu mișcarea legionară, la care mai participau câțiva ofițeri superiori și doi liberali ca tehnicieni în probleme economice.

După patru luni și jumătate, Generalul Antonescu, nemulțumit de colaborarea cu legionarii, provoacă ruptura cunoscută sub numele de "rebeliunea legionară" dela 21 Ianuarie 1941 și constitue un alt guvern cu un numar mai mare de militari. In locul prefecților legionari —chemați de general la Bucuresti în ziua de 19 Ianuarie, fără știrea membrilor legionari din guvern— sunt numiți imediat prefecți militari. Așadar din nou armata este chemată să se amestece în conducerea politică și administrativă a Statului, de astă dată pe o scară mai mare, deoarece nu numai prefecții, dar și șeful statului cât și o bună parte dintre miniștri sunt militari.

S'ar putea spune despre aceste evenimente că ele au dovedit cât de strânsă era legătura dintre națiune, stat și armată. Așa ar fi dacă o astfel de întrebuințare ar intra în cadrul misiunilor normale ale armatei. Ori armata trebue să fie ținută departe de orice funcțiune politică, pentrucă ea nu aparține niciunui partid politic, niciunui dictator și niciunui regim, ci numai națiunii. Conducerea statului nu are voie să folosească armata contra națiunii. Numai atunci se poate face apel la forța armată când este vorba de a salva națiunea de agitațiile unui curent subversiv, care ar urmări desființarea libertăților naționale și supunerea ei unui regim de teroare și sclavie.

Când Regele Carol și Generalul Antonescu au făcut apel la elementele armatei pentru administrarea țării, au intrat în conflict cu tradițiile politice ale țării și cu dispozițiile constituționale, devenind dictatori. Tara nu s'a mai putut manifesta politic și nici administra prin aleșii ei, ci prin reprezentanții unui singur om, dictatorul.

Actualmente în țără se găsește un regim dictatorial terorist, care se sprijină pe poliție și miliție. Armata a fost în întregime politicianizată și pusă în serviciul direct al partidului.

Din punctul de vedere al regimului comunist, armata nu mai reprezintă națiunea, ci numai partidul unic comunist, aflat în slujba ocupantului; deci și armata este tot în serviciul ocupantului. O asemenea armată nu mai este educată pentru a se sacrifica pentru libertatea neamului și integritatea frontierelor; educația care i se face este orientată spre lupta de clasă, apărarea socialismului și a partidului comunist, distrugerea lumei capitaliste, etc. Desigur, nu se poate spune că din cauza acestei educații ofițerii și trupa nu mai sunt buni patrioți și naționaliști. Această educație, cu toată insistența care se depune ca să facă din ostași adepți ai ideilor și scopurilor celor ce conduc țara în numele ocupantului sovietic, trece pe deasupra lor și nu alterează fondul sufletesc naționalist, legat de pământ, de națiune și de libertatea celor chemați să învețe meseria armelor. Se poate afirma cu toată convingerea că sentimentele armatei pentru patrie și națiune se găsesc la un nivel tot atât de înalt ca și acela al întregului popor și că este gata să se sacrifice din nou pentru libertățile neamului, dacă i s'ar oferi posibilitatea să lupte în contra adevăratului inamic, adică a Rusiei Sovietice.

Este de constatat că numai regimurile în conflict cu libertatea și drepturile omului sunt obligate să întrebuințeze armata în misiuni cu caracter politic. Cu cât o dictatură este mai apăsătoare, mai nedreaptă și departe de aspirațiile neamului, cu atâta dictatorul este mai urît de popor și mai obligat să se folosească de armată pentru a se menține la putere.

In asemenea cazuri, dacă armata prin șefii ei este de partea dictatorului, se poate provoca a ruptură între națiune și armată; ceeace duce la revolte și vărsări de sânge. Dacă însă armata înțelege să reprezinte forța care apără idealurile națiunii, dictatura va fi alungată și înlocuită cu un regim politic corespunzător voinței naționale.

La eliberarea României, voința națiunii va trebui să fie respectată, redându-se poporului libertățile și drepturile naturale, așa cum există în democrațiile occidentale.

In ceeace privește armata, prima măsură care va trebui să fie luată este despoliticianizarea ei și restabilirea ei în misiunile și funcțiunile ei normale. Numai așa armata, națiunea și conducerea statului, ca exponent al națiunii, pot realiza acordul de care un popor are nevoie pentru desvoltarea lui progresivă pe toate planurile.

TOTUL PENTRU U. R. S. S.

de Radu GHENEA

"Il y a des moments où l'Histoire rit, et ce rire, tantôt discret, tantôt à gorge déployée, n'est souvent compris que bien des années apres" (Leon Daudet).

RAIM, de câteva lustruri, o epocă de abilă mistificare, intreţinută de o infantilă naivitate sau de o diabolică perfidie, de către oameni politici, presă şi "grupuri de presiune".

Tendinţa timpurilor este ca numărul, masa, să înlocuiască la conducere, elitele. Dar massele îşi formează—cu excepţia perioadelor de crize violente—un criteriu de apreciere a evenimentelor politice, însuşindu-şi, fără capacite de analiză, afirmaţiile presei cotidiane, sloganurile partidelor şi declaraţiile "marilor bărbaţi de stat".

Printre minorităţile necontopite cu spiritul masei, se recrutează, din oportunisme sau din obedienţă faţă de diferitele Internaţionale, servilele instrumente ale mistificării. Dar tot dintre aceste minorităţi lucide, se ridică şi puţinele voci care încearcă să sfâşie vălul de minciună, să denunţe în lumina adevărului gravitatea evenimentelor şi inepţia corifeilor istoriei contimporane. Aceştia din urmă însă, au de luptat nu numai împotriva indiferenţei şi apatiei mulţimilor, tendenţios informate, ci mai ales împotriva înăbuşirii oricărei posibilităţi de difuzare a revelaţiilor, împotriva persecuţiei politice, a calomniei şi uneori a riscului suprimării fizice.

Deaceia popoarele, conduse şi orientate—cu rare excepţii—de elemente submediocre, ori câştigate de o acţiune politică nemărturisită, merg spre dezastru, senine, încrezătoare în mistificarea permanentă. Nu ne referim la ţările dăruite, de Occident, imperiilor comuniste, ci tocmai la democraţiile care afişează o etichetă neutralistă sau net anti-comunistă şi în tot cazul, un cult al libertăţilor.

Din urmărirea presei democratice şi a opiniilor emise de figurile politice perindate în ultimii douăzeci de ani, la conducerea statelor, ce altă convingere a putut căpăta "omul de pe stradă" decât că cei ce ţin în mână destinele Occidentului, n'au făcut şi nu fac decât să îl apere, cu energie şi pricepere, contra pericolului comunist? Oare, conferinţele internaţionale, subtilele negocieri, atitudinile "energice", lichidările colonialismului şi însfârsit, exaltarea activităţii venerabilei O. N. U., nu se încadrează toate, magistral, în inteligenta devoţiune consacrată apărării principiilor democratice şi combaterii comunismului?

Inventarierea înţelepciunilor politice, a marilor succese obţinute şi ale previziunei, în timp de douăzeci de ani, ar depăsi spaţiul oferit în aceste coloane. Invităm pe cititori să recapituleze singuri rezultatele politice din acest crâmpei de vreme. Cine au fost, cine sunt şi cine reiese—în mod peremptoriu—că vor fi beneficiarii?

Noi îi vom ajuta, spicuind la voia întâmplării, câteva elemente de apreciere arhicunoscute, dar curăţindu-le fardul unor interese de nemărturisit.

La Yalta, Teheran şi Postdam, leaderii democraţiilor au consimţit la mutilarea Europei, constituind Sovietelor, colonii de albi şi oferindu-le înaintarea frontierelor până în miezul continentului. Ce au făcut de atunci şi până acuma pentru a repara o atât de stupidă greşeală—dacă nu a fost decât o greşeală? Astăzi, după recunoaşterea şi admiterea în Organizaţia Natiunilor Unite a guvernelor ţărilor sacrificate, se mai revendică—serios—libertatea lor?

Când s'a produs eroica revoluţie în Ungaria, opinia publică a reacţionat, au reacţionat violent insuşi masele —de obicei amorfe—. Dar cum au reacţionat şi ce au obtinut, venerabila O. N. U. şi guvernele democratilor? Şi cât timp a trecut până la duioasele convorbiri dela Camp David şi la exhibiţiile de French Cancan oferite la Hollywood, lui Kruschov?

Atunci când, s'ar fi putut lichida—în puţine zile—dictatura "neutralistului" Nasser, ce interese au oprit acţiunea franco-engleză şi cui a profitat această politică?

Dar, cu mult înainte, ce raţiune de înaltă politică occidentelă a determinat ruşinoasa sacrificare a lui Draga Mihailovici, în favoarea comunistului Tito, când amândoi erau deopotrivă de antinazi?

Cui a profitat această decizie?

Astăzi privim cum, Statele Unite livrează Yugoslaviei armament modern şi îi instrueste mânuitorii. Există o cât de mică îndoială, de partea cui va combate Yugoslavia, în caz de răsboi? Nu s'a pronunţat categoric, în repetate rânduri, Tito? In favoarea cui procedează Statele Unite?

Au trecut ani dela terminarea răsboiului din Corea. Inlocuirea lui Mac Arthur şi tăioasa respingere a planului lui—susceptibil de a fi schimbat configuraţia politică în întreg sectorul asiatic, cui a profitat?

Triumful comunismului în China nu a fost rezultatul logic al abandonării lui Tshang-Kai-Shek? cine a profitat?

Imperativul emancipării din colonialism al popoarelor afroasiatice nu se poate nega. Dar precipitaţiile independizării—fără pregătire şi garanţii prealabile, admiterea în O. N. U., asigurând democratice majorităti blocurilor comuniste şi pseudo-neutraliste, nu sunt tot opera "înaltei politici", a Occidentului? In favoarea cui?

Exemplul recent din Katanga—pată dezonorantă în istoria civilizatiei noastre—oare nu ne indică trecerea la un ritm şi mai accelerat în deservirea, sistematică, a intereselor Occidentului?

Se acceptă, ca lucrul cel mai normal, separarea în două a Germaniei, a Coreii, a Vietnamului, acum chiar şi a Berlinului, dar nu se poate tolera secesiunea Katangei de Guvernul Central comunistoid congolez! Singura zonă liniştită şi proocidentală din toată Africa emancipată, singura ţară în care albii nu au fost maltrataţi şi li s'a cerut continuarea colaborării, singura în care nu au putut pătrunde influenţele comuniste, a trebuit să fie sdrobită de "mercenarii" O. N. U.—lui, cu violarea tuturor normelor civilizate recunoscute în legile războiului, delegatul O. N. U.—lui la Stanleyvile, fierul comunistului Gizenka, este DURAN, zis Porcelanita, fostul sef de Tchekă din Madridul roşu; şi dacă informaţia corespondentului ziarului "ARRIBA" este exactă; distinsul delegat—până mai ieri—al O. N. U.—lui la Elisabethvile, Dr. O'Brien este unul din cei 120 comunisti fişaţi în Irlanda. Coincidenţe fără importanţa, nu?

Libertatea de mişcare acordată piratului asasin Galvao, menajamentele şi tratamentul de refugiat politic acordate celuilalt asasin, fost sef de Tchekă "El Campesino", publicitatea admirativă dată acestora de marile reviste, în contrast cu persistentele rezerve şi critici aduse regimurilor nationale ale lui FRANCO şi Salazar, contribuie şi ele, nu este aşa, la formarea climatului spiritual de apărare anticomunistă a Occidentului?

Nerespectarea obligatiilor de ajutorare a Portugaliei, laş atacată în Goa de gurkasii venerabilului neutralist Nehru şi aprobarea agresiunei de către O. N. U., nu ne obligă deasemenea, să constatăm o accelerare în realizarea obiectivelor sovietice, bizar favorizate de dirigenţii Occidentului?

Dar procedeele aplicate în America Latină?

Sprijinul direct sau—în cel mai bun caz—avalul moral şi propagandistic, dat tuturor campaniilor şi acţiunilor subversive de răsturnare a regimurilor "dictatoriale" anticomuniste, făcând loc dictaturilor comuniste, sau unei anarchii comunistoide, au fost tot pe linia de apărare a Occidentului democratic?

Omitem voluntar zeci, sute de exemple- Nu mai comentăm mobilele care determină vasta propagandă ce se face —după aproape 20 de ani dela răsboiul trecut— fiecărui nou film, sau noi cărţi, tendenţios antinazi sau antifasciste, în timp ce se îmbulzesc, guvernele democrate la semnarea acordurilor culturale cu Sovietele şi la acceptarea invitaţiilor amicale de a vizita Moscova. Cui profită?

Marele prieten al Chinei comuniste, Mareşalul Montgomery citează, evident cu admiratie, geniala soluţie preconizată de de Gaule (şi explicată personal lui Montgomery în 1960), pentru a face să înceteze tensiunea dintre lumea occidentală şi cea comunistă:

"1) Spulberarea neîncrederii reciproce prin intensificarea schimburilor culturale şi a turismului.

2) Măsuri de dezarmare controlată şi.

3) Cooperare organizată între Est si West, pentru binele Umanităţii."

Vedeţi cât de simplu şi de frumos!

Exemplele similare abundă şi, evident, conformistii naivi, organizatiile pseudo-anticomuniste (dirijate şi finantate pentru docilitatea lor), pseudo-neutraliştii, pacifiştii, omul-massă, îşi apropie formulele prefabricate enunţate de „personalităţi". Se complac într'o toropeală de mistificări, fiind mai comod să nu vadă dincolo de această cortină de fum. Cum ar putea să pună în cumpană, subiectivitatea analizei făcute de câţiva suspecti de apartenenţă fascistă, cu liniştitoarele şi solemnele declaraţii ale Olimpului democratiei ori a prea venerabilei O. N. U.?

Cum să se admită că de 15-20 ani, rezultatele acţiunilor politice duse de Occident, indiferent de aparenţele îmbrăcate, au servit si servesc numai Kremlinului? Că, an dupe an, şi lună dupe lună U. R. S. S. acumulează victorii, graţie incapacităţii sau complicităţii Occidentului?

Este adevărat că generaţiile prezente trăiesc o dezagregare spirituală. Idealurile patriotice devin anacronice şi înlocuite de o sete materialistă. Frământările religioase, filozofice, sociale, europeeniste sau nationaliste, dominau generaţiile tinere, dispunându-le sufletele chiar pentru sacrificiul suprem, în slujba unui ideal. Astăzi sunt ostracizate până şi simbolurile lor, cămăsile verzi, albastre sau negre. In schimb, diversele speţe de teddy-boy, blousonsnoirs, sau viteloni, polarizează în jurul lor sectoare din tineret, cum însă nu deranjează, întru nimic, politica democraţiilor...

Pentru conducătorii actuali ai Occidentului, "inamicul" rămâne tot la "dreapta" (în întelesul naţionalist şi nu social). Acest pericol e denuntat, constant, de democristianii din Italia, de socialisti şi radical-socialisti în Franta, de social-democrati în Germania, şi probabil de toate partidele "cuminţi" din lumea liberă. Contra acestei primejdii este asmuţită opinia publică, şi numai contra acesteia.

Fără nici o îndoială, cine vrea să deschidă ochii şi să privească în spatele cortinei de minciuni, trebuie să recunoască inimaginabila incapacitate—sau complicitate— a celor cărora "Vox populi" le-a pus în mână cârma viitorului. Occidentul îşi sapă solem şi cu suficienţă "groapa". Deviza este: "Totul pentru U. R. S. S.".

Cum să nu râdă cu hohote Istoria?

Dar după câţi ani şi în ce circumstanţe, va fi înţeles râsul?

* * *

Am amintit câteva momente din istoria ultimilor 20 de ani. Şi acum 25 ani—când în Spania se producea o ciocnire de proporţii transcendentale, între două sisteme de viaţă—, să nu uităm că "marile democratii" şi majorităţile numerice, au fost de partea roşiilor.

Noi, colaboratorii acestei publicatii de exil, renunţând la modestie, ne mândrim că atunci, ca şi acum, am aparţinut "minorităţii supărătoare". Aceleiaşi minorităţi care a dat pe MOTA şi MARIN, prezenti de pe atunci, cu sângele lor, în lupta pentru Cruce.

Un pios şi smerit omagiu memoriei lor şi a tuturor celor ce, după ei, au căzut pentru aceleasi sfinte idealuri, pe câmpul de luptă sau în închisori.

Madrid, 31 Decembrie 1961.

SEMNIFICATIA MAJADAHONDEI

ce păşeau, în frunte cu Căpitanul, în urma rămăşiţelor pământesti ale lui Moţa şi Marin, că oficialitatea timpului înfeodata politicei de sinucidere natională dirijată din alcovul regal şi-a pierdut firea şi a intrat în panică.

Pentru cele trei imperialisme, al capitalismului iudaic, al bolsevismului moscovit şi al rasismului, aflate în concurenţă destructivă, afirmarea unui naţionalism creator, isvorât dintr'un idealism spiritualist neconditionat, reprezenta un factor de rezistenţă inopinat intr'un loc consacrat de răscruce istorică, ce trebuia distrus cu orice mijloace. In timp ce cortegiul funebru parcurgea în mijlocul unei reculegeri generale străzile capitalei, sus, pe dealul Patriarhiei, în camera deputaţilor, călăul de mai târziu, săltând de pe un picior pe altul într'un acces de furie isterică, îşi oferea serviciile blestemate prin violenţa unor invective debitate strident împotriva unei elite morale.

Dupa cum Mihai Viteazul a fost asasinat mişeleste de o ceată de mercenari la Turda, fiindcă geniul său n'a putut fi nici corupt, nici înfeodat imperialismului dinastic al unui suveran pe jumătate dement—anulându-se prin aceasta acţiunea de eliberare a popoarelor creştine din Sud-Est—, tot astfel au fost ucişi cu perversă sălbăticie Căpitanul împreună cu şefii mişcarii legionare, pentru a se frânge resorturile vitale ale natiunei. Dacă uciderea lui Mihai Viteazul a despărţit din nou şi a readus cele trei principate(Tara Romaneasca, Transilvania şi Moldova, sub autoritatea Portii, prigoana mişcării legionare a spart valul de apărare al continentului nostru, usurând în mod evident atât agresiunea sovietica din Iunie 1940, cât şi capitularea criminală din August 1944. Epigonii călăului din timpul dictaturii carliste, subminând puterea de rezistenţa a statului şi sub Antonescu, îşi continuă rolul odios şi azi în exil ca instrumente de desagregare bine retribuite, în slujba unui imperialism fatal, în stare să compromită chiar şi situaţia internatională a unei puteri gigantice ca Statele Unite ale Americei de Nord.

Ura nedesminţită a acestui imperialism ce egalează pe cel roşu, precum şi adversitatea evidentă a celui brun, au confirmat ceea ce a evidenţiat jertfa lui Moţa şi Marin, anume faptul, că nationalismul este ceva cu totul deosebit de imperialismele agresive. Acestea nu sunt capabile de generozitate, ci rămân prizoniere ale unor pofte egoiste de câştiguri. Ceea ce deosebeste esenţial nationalismul mişcării legionare de toate felurile de imperialisme, este tocmai lipsa ei de agresivitate faţă de alte naţiuni. Imperialismele au contrar sursei spirituale a naţionalismului o premisa ideologica comună: anticreştinismul şi materialismul. Din această cauză miscarea legionara a fost şi ramâne inca "crucificată". Numele acesta dat de Bănica Dobre emoţionantei sale relatari asupra "gestului simbolic" săvârşit de echipa legionară pe meleagurile însângerate ale Spaniei eroice şi idealiste a fost parca o profeţie pentru soarta ce aştepta mişcarea legionară.

Echipa lui Moţa şi Marin a alergat să lupte în patria de origină a împaratului Traian, fiindca revoluţia sufletească a generaţiei Căpitanului deslănţuită de personalitatea sa exceptională, a polarizat elanurile, dinamizând într'o măsură nemai întâlnită conştiinta naţiunii pe axa menirii sale istorice, ca pază în avangardă al unui incomparabil tezaur de civilizaţie. Acesta a fost rolul măreţ conferit Daciei de Traian, cel mai mare împarat al Romei antice. Pe traiectoria voinţei sale imperiale s'a mişcat neamul românesc în clipa de verificare istorică, când a întemeiat cele doua state, Moldova şi Muntenia în cadrul contra ofensivei creştine spre răsărit împotriva imperialismului barbar. De aceeaşi poruncă nescrisă a ascultat şi Stefan cel Mare când a apărat hotarul creştinătăţii la răscrucea dela gurile Dunării. Tot acelaş ordin a mânat şi echipa lui Moţa în Spania pentru a sări în apărarea valorilor spirituale ameninţate de barbaria materialistă.

Tradiţia aceasta de sacrificiu se confundă organic la Moţa cu ambianţa locului său natal. Orăstia e aşezată la poalele misterioaselor cetăţi care mai străjuesc şi astăzi culmile unei văi apropiate. Intr'una din aceste cetăţi şi-a dat moartea Decebal împreună cu căpeteniile dace, atunci când visul de a face din regatul său un centru de polarizare al regiunii carpato-dunărene, independent de imperiul mediteranean al Romei, a luat un sfârşit tragic. Locul şi casa părintească au fost predestinate să contopească idealismul neconditionat al strămoşilor traci cu tradiţia multiseculară de suferinţă a preoţilor ardeleni, oropsiţi pentru credinţa lor de stăpâniri imperialiste străine. Ele au cioplit dârzenia caracteristică a tipului romanesc din bastionul transilvan. Puterea de credinţă a ţăranilor ardeleni care au suferit pentru legea lor cu o statornicie admirată de solul protestant al regelui suedez în timpul răsboiului de 30 de ani, a fost transformată de Ionel Moţa, prin crezul său legionar, în energie activă capabilă de lupte pentru salvarea formei spirituale pluraliste a civilizaţiei europene. Această formă spirituală este un fenomen ce reprezinta gloria nepieritoare a Europei faţă de uniformizările nivelatoare şi sterile ale imperialismelor barbare de peste două mii cinci sute de ani, de când regele Leonida s'a jerfit pentru a feri multiplicitatea Eladei clasice de povara marelui imperiu ahemenit persan. Dacă numele regelui spartan este cinstit ca al unuia din ctitorii vieţii europene dramatic şi creatore, cele ale lui Moţa şi Marin vor fi pomenite între primii martiri pentru lumea spiritualistă de mâine. Ea se apropie în cadenţa unui ritm istoric de neoprit. In faţa acestuia se vor nărui toate împotrivirile violente ale puterilor reacţionare.

Jertfa dela Majadahonda este deci o floare mică, dar de mare preţ, a plaiurilor noastre atât de atrăgatoare, răsărită din inima şi nutrită din suferinţele mult încercatului neam românesc pe care acesta a dăruit-o spontan, pe platoul Castiliei, ca prinos de dragoste geniului nemuritor al unui popor nobil, aflat la grea restrişte, precum si întru preamărirea scânteii divine pogorâtă în omenirea frământată şi obidită spre a o mântui din căderile ei periodice în ghiarele răului.

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

de Dr. Faust **BRADESCU**

N această lume nesăbuită avidă de dominare, a existat un om care a înțeles necesitatea unei răsturnări complecte a concepției politice existente. CORNELIU ZELEA CODREANU nu urmărea constituirea unei teorii universale. El avea în minte reorganizarea națiunei române. Dar, prin modul de a vedea această refacere a lumii românești, el elabora precepte ce puteau sdruncina în profunzime concepțiile politice existente. Și din punct de vedere al artei politice, C. Z. C. se plasa la antipodul concepției machiavelîene dominante în lume.

Se poate spune, fără frică de greșeală, că Mișcarea Legionară întruchipează un adevărat umanism politic modern. Asemănările cu epoca umanistă a secolului XV sunt isbitoare. Și printre aceste asemănări, convingerea în eficacitatea educației se desprinde ca o adevărată caracteristică. Tendința umanistă, dând importanță individului, aducea în circuitul evolutiv al epocei problema educației acestui individ. Deacea, multe din operele marilor umaniști tratează această problemă ca unul din punctele esențiale ale Renașterii spirituale și politice a epocei lor. Când ERASMUS scria "Institution d'un Prince chrétien" en 1516, pentru educarea lui Carol V, el era convins că prin *educația* dată unui viitor împărat se puteau ameliora relațiile internaționale și îmbunătăți relațiile umane. Deoarece, această educație nu putea fi sprijinită decât pe o bază morală. Acelaș lucru se poate constata cu toate lucrările de acelaș gen scrise în sec. XV și XVI pentru uzul diferiților prinți.

Iată deci apropierea logică între concepția umanistă și cea legionară: educația —în sec. XV și XVI a prinților; în sec. XX a tuturor indivizilor unei comunități— educație considerată dealtfel nu numai ca o esență socială dar și politică.

In amândouă cazurile, termenul *educație* are un sens precis. Nu-i vorba de a învăța carte, a se cultiva, a înmagazina o serie de cunoștiințe. E vorba de sensul etic al cuvântului, adică de posibilitatea de a distinge binele de rău, de a aprecia în primul rând valorile morale în detrimentul celor materiale și imediate. Astfel, atât în epoca umanistă cât și în legionarism, cuvântul educație este aplicat pentru a contopi într'o sinteză valabilă cele două sensuri posibile.

In epoca noastră s'au făcut multe abuzuri prin alimentarea voită a unei confuzii asupra sensului just al educației.

In *sensul burghez* al cuvântului, educația a fost și rămâne extinderea instrucțiunei publice în toate păturile sociale.

In *sensul comunist*, educația înseamnează îndoctrinarea masselor în crezul colectivist sub o formă exclusivistă și disprețuitoare de alte forme.

Pe când, în *sensul legionar* —cel mai apropiat de sensul umanist— educația e un tot, un complex, o asimilare de cunoștiințe, de datorii civice și de valori morale. Educația individului nu-i privită ca o simplă operă de cultură (sens burghez) și nici ca o îndoctrinare partidară (sens comunist). Pentru Mișcarea Legionară, individul este entitatea supremă și deci educația lui trebue să îmbrățișeze totalitatea posibilităților acestei entități.

Democrați convinși au recunoscut și-au regretat această tendința fatală a democrației. Criza epocei noastre își are înfipte rădăcinile în mijlocul secolului XIX. Incă înainte de primul răsboi mondial câteva inteligențe clarvăzătoare deplângeau lipsa de idealism a mediului burghez, rezultat al unei evoluții și-a unei educații defectuoase. Când prin 1908-1909, J. CHARMONT, scria cu privire la criza morală a timpului său:

> "Assurément, cette crise... est en partie provoquée par la diminution d'idéalisme, par le fait que les individus sont de moins en moins disposés à se sacrifier" (27),

nici nu-și dădea seama de adevărul pe care-l enunța. Era mai mult decât o constatare, era strigătul instinctiv al omului ce simte dar nu înțelege încă amenințarea ascunsă în umbră.

Câțiva ani mai târziu, Căpitanul enunța primele precepte legionare capabile să contrabalanseze nefasta tendință. Tot instinctiv simțea și el de unde vine marele pericol, dar în loc de simplă constatare, el lua măsuri de apărare. Om de gândire și de acțiune, C. Z. C. nu se putea limita la deplângerea unei situații. Astfel, în omul legionar trebuiau desvoltate prin "educație" toate potențele latente ale individului: culturale, civice, morale, etc., pentru a se crea o armonie interioară pe care n'o putea atinge nici în democrație, nici în comunism.

După teoria lui Machiavel, spune JAMES BURNHAM, în cartea sa "Machiavelienii":

> "Les hommes et les groupes d'hommes luttent entre eux pour accroître leur puissance et leurs privilèges" (28).

Această constatare constitue o nouă și puternică diferență între spiritul machiavelic și spiritul legionar. In concepția lui Machiavel nici un suflu de interes pentru massa suferindă a poporului. In primul rând interesează forța "principelui" și-apoi mărirea privilegiilor, elemente ce constituesc fundamentul întregului eșafodaj machiavelian.

In fond, deși Machiavel a trăit in epoca umanistă, în plină Renaștere, întreaga lui concepție nu reflectează nimic din elanul de descătușare al individului, nimic din suflul de deșteptare spirituală specific epocei. Pentru el, elementul respectabil e *principele*, în numele căruia pot fi comise orice nelegiuiri, ale cărui privilegii sunt un scop de apărat pentru toți indivizii ce se găsesc sub oblăduirea lui.

Individul luat aparte sau grupurile umane în totalitatea lor, pentru a se afirma și menține la nivelul dorit sunt obligați să lupte, să sdrobească tot ce poate constitui o opoziție sau o concurență. Cu o astfel de mentalitate se poate oare spera într'o îmbunătățire a relațiilor sociale sau politice? Lupta de dominare și înmulțirea privilegiilor, nu poate aduce decât ură, invidie, dorință de acaparare, voință de distrugere a celor ce pot părea mai dotați, a celor ce pot constitui o concurență reală.

Pe când în concepția legionară, suflul care o animă nu mai e preamărirea forței și nici întărirea privilegiilor. Tipic în acest sens e *"jurământul gradelor legionare"*, în care respiră toată morala civică a Mișcarii și toată morala creștină ce-i stă la temelie.

Spre amintire îl reproducem în întregime:

> "1) Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
>
> 2) Să trăim o viață aspră și severă cu alungarea luxului și îmbuibării.
>
> 3) Să înlăturăm orice încercare a exploatării omului de către om.
>
> 4) Să jertfim permanent pentru țară.
>
> 5) Să apărăm mișcarea legionară cu toată puterea noastră împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta linie morală" (29).

Câtă diferența de spirit între cele două concepții politice! Cea machiaveliană exprimă pur și simplu felul curent de a înțelege politica, în care, în loc de evoluție spre un mai bine, spre un mai uman, ne isbim de voința contrară a reușitei prin orice mijloace ca singură realitate politico-socială. Cine vrea să învingă, trebue să fie mai nemilos, mai subtil, mai diabolic decât adversarul politic eventual. Dacă există o morală machiaveliană, ea e cu totul contrară celei cunoscute de noi și acceptată de majoritatea indivizilor. Bazată pe principiul forței ea duce la primatul materiei și al realităților pur materiale.

Nu-i oare o îndepărtare fatală dela finalitatea genului uman?

In loc de înălțare și efort spre armonie, concepția machiaveliană distruge în om singura energie ce-l putea smulge tendințelor atavice. Machiavelismul perpetuat de toate guvernele lumii timp de patru secole și-a găsit expresia ultimă în marxismul bolșevic din zilele noastre. Machiavel însuși n'ar fi putut spera mai mult. Printr'o introvertire "magistrală" de finalități și mijloace de realizare, comunismul întruchipează azi linia pură a concepției machiavelice.

In timp ce Mișcarea Legionară, depășind tendințele timpurilor moderne —consecințe ale unei aplicări continue de concepte machiavelice— răstoarnă bazele conceptuale tradiționale și încearcă să schimbe miezul problemei. De unde până la ea omul era împins —prin educație și exemplu— spre idolatrizarea forței și apărarea privilegiilor de castă, de familie, de partid sau de sindicat, cu ea și prin ea omul întrevede alte orizonturi atât sociale cât și politice.

Considerându-se trista situație a Italiei din epoca Renașterii, efortul doctrinar al lui Machiavel ne apare într'adevăr legitim pentru epocă. Confuzia și injustiția formau trăsăturile caracteristice ale vieții politice. Machiavel, amestecat în toate problemele mari ale poporului italian:

> "avait vu de grandes puissances se liguer entre elles pour détruire les petites; il avait vu, par des exemples concrets, le succès couronner la mauvaise foi et la violation des traités. Il est donc naturel que son principal dessein ait été de trouver quelque formule capable de restituer un sentiment de sécurité et de rétablir une condition qui assurerait au moins les exigences élémentaires de l'ordre public" (30).

Spiritul machiavelian exista deja în lumea politică. Machiavel n'a făcut decât să-l transcrie în formule precise de comportament. Interpret al unei stări de fapt, el n'a reușit să depășească mentalitatea timpurilor lui. In locul unei puternice reacțiuni împotriva sistemului de violență și imoralitate ce domnea, fapt ce-ar fi constituit o atitudine mai logică și'n acelaș timp angrenată pe linia de evoluție a omenirei, Machiavel s'a lăsat dominat de aureola ce însoțește totdeauna manifestările de forță. Justiția a întrezărit-o în ciocnirile permanente de forțe: învingătorul având totdeauna dreptate prin faptul de a avea această forță și de o a impune. Exact învățătura fabulei lui La Fontaine: "la raison du plus fort est toujours la meilleure!".

Prin această poziție, Machiavel elimina definitiv orice ameliorare spirituală. Baza mentalității politice se vedea redusă la câteva ambiții, interese sau dorinți, lipsite de orice suflu superior. Principiile morale sau civice, fără de care o societate nu-i decât un amalgam de forțe oarbe, sunt complect desconsiderate de Machiavel sub simplul motiv că n'au ce căuta în politică, unde faptele palpabile sunt totul, cauze și scopuri în acelaș timp. Astfel:

> "Pour Machiavel, quand les faits sont probants, les principes doivent être mis au rebut" (31).

Or, Mișcarea Legionară nu poate fi de acord cu această concepție. Fără principii morale, viața publică, ca și cea socială, devine anarhică, animalică. In loc de evoluție și ameliorare de concepții, ne vom găsi într'o lentă dar sigură decădere. Fapt de altfel confirmat de evenimentele epocei noastre în politica internațională. Nimic mai just decât afirmația lui DIDIER DE ROUSSILLON:

> "Nier l'objectivité des valeurs morales représente toujours la déchéance du monde moral correspondant" (32).

Deaceea, un Stat trebue să țină seamă în *permanență* de aceste principii, indiferent de conjunctura politică în care se găsește. Prin respectul arătat față de aceste principii, el se plasează pe linia ascendentă a societății; nu prin adoptarea simplistă a principiilor machiaveliene. Forța militară e o necesitate în viața politică a umanității noastre plină încă de tarele unei mentalități întârziate. Statul are nevoie să fie pregătit pentru orice eventualitate. Apărarea e un drept natural. Deaceea:

> "Si un Etat faible est entouré et menacé par des ennemis machiavéliens, il doit s'efforcer à tout prix d'accroître sa force physique, *mais aussi ses vertus morales*" (33).

Iată deci, spus de Jacques MARITAIN ce nu poate fi bănuit de legionarism, adevăratul sens al existenței noastre ca societate umană. Forța e o necesitate dictată de circumstanțele politice, dar mai presus de toate politica trebue înobilată de *"virtuți morale"*, fără de care nu ne putem diferenția de Asirieni, de haitele de lupi înfometați sau de furnicile carnivore din Brazilia, numite "sauva", ce distrug totul, plante și animale, pe unde trec ca un puhoi "organizat".

Tot JACQUES MARITAIN, în lucrarea citată, se apropie în mod surprinzător de concepția legionară afirmând că:

> "... si cette antinomie (la mortelle division créée entre l'éthique et la politique), qui a été le fléau de l'histoire moderne, doit être surmontée en pratique et non seulement en théorie, ce sera seulement à condition *qu'une sorte de révolution se produise dans notre conscience*" (34).

Zece ani înaintea lui J. Maritain, CORNELIU ZELEA CODREANU precizase în "Pentru Legionari" principiile fundamentale de regenerare ale neamului românesc și ale umanității. Nu era oare vorba de acest fel de *"revoluție în conștiința noastra"* când Căpitanul scria:

> *"Vom creea un mediu sufletesc, un mediu moral* în care să ne nască și din care să se hrănească și să crească omul nou.
>
> Mediul acesta trebue izolat de restul lumii prin întărituri sufletești cât mai înalte. Trebue apărat de toate vânturile primejdioase ale lașității, corupției, desfrâului ș. tuturor patimilor, care înmormântează națiunile și ucid indivizii" (35).

Exemplele sunt infinite în literatura legionară. Tot astfel se exprima și ERNEST BERNEA:

> "Legiunea este o grupare revoluționară pentrucă merge în inima lucrurilor și preface din temelii. Ea nu schimbă numai formele, numai așezamintele, ci *schimbă însăși firea omului...*" (36).

Acelaș lucru, aceeași concepție, o precizează Capitanul și în "Cărticica șefului de cuib, punct. 69:

> "Omul nou, sau națiunea înoită presupune o mare înnoire sufletească, *o mare revoluție sufletească* a poporului întreg, adică o împotrivire a direcției spirituale de astăzi, și o ofensivă categorică în contra acestei direcții" (37).

In această transformare în profunzime stă toată măreția Mișcarii Legionare și enorma diferență de concepție politică dintre legionarism și machiavelism. Nu-i vorba de o simplă diferență de stil, ci de una conceptuală. In timp ce machiavelismul exaltă domnia forței, a minciunei, a tiraniei, în scopul pur material de a atinge o țintă, legionarismul face apel la sentimentul dragostei, înțelegerii și adevărului în scopul de a împinge umanitatea spre țelurile superioare ale perfecțiunei. Acolo unde unul distruge orice relație între politică și etică, celălalt se sforțează să stabilească o relație strânsă și binefăcătoare. Acolo unde:

> "Machiavel n'admet à la politique, science de la conduite des Sociétés, art de la domination des hommes, et à la morale, discipline métaphysique du bien et du mal, qui lui est politiquement indifférente, d'autres frontières communes que celles sans fixité de l'utilité et de l'intérêt bien entendus" (38).

Mișcarea Legionară impune omului —deci și conducătorilor de popoare— *"legea onoarei"*:

> "Mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei" (39).

Diferența enormă ce se manifestă între concepția machiaveliană și cea legionară constitue în atmosfera secolului nostru, îmbâcsit de ideologii imperialiste și lipsite de morală, un handicap sensibil pentru orice concepție bazată pe principii etice" Orice atitudine în acest sens poate părea un adevărat strigăt în pustiu; *o lipsă totală de realism*, vor spune oportuniștii situațiilor turburi; o *anomalie conceptuală*, vor striga filozofii politici atinși de virusul materialismului istoric. Nimic nu va putea totuși turbura drumul deschis de Căpitan!... SIMONE WEIL, în elanul ei pasionat, constată cu tristețe că:

> "Quant à ceux qui veulent penser, aimer, et transposer en toute pureté dans l'action politique ce que leur inspire leur esprit et leur coeur, ils ne peuvent que périr égorgés, abandonnés même des leurs, flétris après leur mort par l'histoire..." (40).

Urmărind aceași linie de gândire și impresionat de aceleași simptome ale epocei noastre, FRANÇOIS MAURIAC

(Urmează pag. 22.)

merge mai departe și precizează pe linia desvoltată în acest studiu:

> "Dans ce monde de meurtriers, l'adversaire de Machiavel n'est-il pas voué au destin du gibier N'a-t-il pas une vocation de victime?" (41).

Cu siguranță că în lumea epocei noastre, întrebarea lui Fr. Mauriac e plină de adevăr istoric. Omul politic ce vrea să combată sensul machiavelic al tendințelor politice printr'o strânsă aplicare de principii etice, riscă să se vadă izolat în mijlocul unei mentalități generale pervertite și mai ales, riscă să fie combătut și distrus cu ușurință de cei ce nu respectă aceleași reguli de conduită. Constatarea e definitivă că:

> "Le résultat pratique de l'enseignement de Machiavel a été pour la conscience moderne une scission profonde, une irrémédiable séparation entre la politique et la morale" (42).

Și ceeace-i mult mai îngrozitor și semnificativ:

> "... sa notion de l'homme (de Machiavel) est purement animale et son empirisme brutal lui cache l'image de Dieu dans l'homme: cette obnubilation est la racine métaphysique de toute politique de puissance et de tout totalitarisme" (43).

Toate aceste citate nu fac decât să întărească convingerea multora că orice încercare de opoziție în fața valului machiavelian e o simplă poziție sentimentală, afectivă, lipsită de sens politic și definitiv supusă înfrângerilor în viața politică a unei națiuni. E greu de presupus că o atitudine etică —rigidă sau înțelegătoare— ar putea depăși într'o zi puternica influență a concepției machiaveliene, ce se bazează pe instinctul de cucerire și dominare, puternic implantat în mentalitatea indivizilor. Guvernele machiavelice nu fac decât să încarneze dorințele intime ale națiunilor ce conduc.

Legionarismul nu vede de aceeași manieră aspirațiile indivizilor și națiunilor. Pentru legionarism *sentimentele* și *etica* sunt elemente esențiale, sunt forțe pe care, printr'o educație adecuată le putem transforma în noțiuni sau suporturi politice. Educația, auto-educația și exemplul, constituesc arma cea mai puternică împotriva tendințelor machiaveliene. Sentimentul și etica sunt poate elemente stranii pentru desvoltarea și întreținerea relațiilor politice, dar nu-s mai puțin importante decât forța și imoralitatea.

Mișcarea Legionară pleacă dela convingerea că scopul națiunei în politica exterioară nu-i distrugerea celorlalte națiuni, cucerirea, umilirea sau exploatarea lor. Imperialismul și colonialismul i-au fost străine totdeauna. Mișcare idealistă, consideră armonia politică sau socială tot atât de esențială ca și armonia interioară individuală. Națiunile merg în mod obligatoriu spre o mai mare perfecțiune tehnică și o mai mare înțelegere spirituală. Deci, nu cucerirea de teritorii sau de privilegii formează substratul omenirei, ci înălțarea pe scara unei civilizații progresive și generale. Or, *nu ura, tirania, viclenia, forța, materialismul*, vor fi capabile să conducă națiunile pe calea ce le e proprie, ci *idealismul, etica și sentimentul*, elemente specifice sufletului. Pe deplin justificată e afirmarea lui MARC DUCONSEIL:

> "Seul le sentiment fait de grandes choses, seul il anime et mène l'existence des hommes; c'est aussi lui seul qui donnera la vie et pourra apporter la mort au corps social" (44).

Legionarismul, cu toată puternica influență a machiavelismului în lumea actuală, consideră ca singurele *principii-motor* sau *principii-forțe* ale vieții sociale și politice, aceste elemente impalpabile, imponderabile, ce par la prima vedere incapabile de orice acțiune sensibilă. Dece? Pentrucă în ele se reflectează substanța cea mai pură a vieții, substanța ce depășește materia corporală și tendințele legate de această materie; pentrucă aceste elemente întruchipează scopul final al existenței, indiferent de turburările provocate periodic de elementele negative ce încearcă să domine mentalitatea curentă.

Legionarismul e o forță nouă, idealistă în sensul pur al cuvântului, ce caută să creeze o nouă mentalitate opusă negativismului machiavelic. Legionarismul știe că lupta lui e cruntă și că va fi mereu amenințată de forțele negative contra cărora s'a ridicat într'un elan eroic și conștient. Știe însă, tot atât de bine că nici o forță în lume nu poate rezista, nu poate învinge, fără un *ideal*. Chiar și machiavelismul și-a format unul (o noțiune de ideal) în numele căreia să-și poată scuza activitatea nefastă. Noțiunea de ideal e indisolubil legată de persoana umană și de tot ce gândește ea:

> "On ne peut se diriger que vers un idéal. L'idéal est tout aussi irréalisable que le rêve, mais, à la différence du rêve, il a rapport á la réalité, il permet, à titre de limite, de ranger des situations ou réelles ou réalisables dans l'ordre de la moindre á la plus haute valeur" (45).

Pentru Machiavel, poporul nu-i decât o bandă de pioni inconștienți pe masa de șah a ambițiilor princiare. Principele trebue să se sprijine pe el, deoarece poporul e mai fidel și mai docil decât nobilii și mai ușor de condus:

> "... puisque le peuple ne demande rien que de n'être point opprimé" (46).

Mai mult chiar, spune Machiavel:

> "Un prince sage doit donc se conduire de manière que, dans tous les temps et dans toutes les circonstances ses sujets aient besoin de lui: ainsi ils lui seront toujours fidèles" (47).

Prin această concepție, Machiavel nu e departe de părerea lui LAO-TZÉ ce, 2.100 ani înaintea lui, susținea că:

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

> "Aussi la politique des sages consiste-t-elle à vider les esprits des hommes et à remplir leurs ventres, à affaiblir leur initiative et à fortifier leurs os. Leur soin constant, est de tenir les peuples dans l'ignorance et l'apathie" (48).

și nici de concepția actuală a lumii ce aplică ideile politice machiaveliene, transformând individul într'un robot ce nu știe și nici n'are dreptul să afle ceeace gândește și urmărește cel ce conduce. Exact ca în cap. XVIII din "Principe":

> "... tous les hommes ont la liberté de voir, mais que très peu ont celle de toucher: que chacun voit ce que la Prince paraît être, mais que presque personne ne connaît ce qu'il est en effet."

Din cauza acestei duplicități de atitudine, ridicată la rang de normă politică esențială, s'a putut susține că:

> "... aici e adevărata originalitate a lui Machiavel: totul se rezumă în această convingere că guvernarea este o artă independentă într'o lume imperfectă" (49).

Legionarismul este de acord cu imperfecțiunea lumii în care trăim și că, în consecință, guvernarea este o artă foarte delicată. Divergența de păreri isbucnește în clipa în care e vorba de mijloacele și maniera prin care scopurile politice trebuesc atinse. Machiavelismul se sprijină pe formule eficace în mare parte materialmente, dar lipsite de calitățile ce pot înălța spiritul și înnobila activitatea unui guvern.

Legionarismul este o interpretare optimistă a vieții spre deosebire de concepția lui Machiavel care, în ceeace privește omul, întruchipează forma cea mai pesimistă și sceptică. Toate defectele pe care Machiavel le consideră ca definitive în ființa umană, Mișcarea Legionară le califică de accidentale, deci trecătoare. Stratificate în spiritul individului din cauze multiple și diferite, ele nu se pot permanentiza dacă influențăm cauzele prin mijloace adecuate. Pesimismul lui Machiavel neagă orice posibilitate de evoluție și progres. Așa cum precizează LUIGI BOTTIGLIERO:

> "Manca nella dottrina del Machiavelli l'idea di progresso e di sviluppo perchè, messosi a contemplare la storia come un bel quadro già finito e reale in se stesso, non poteva concepirla come un eterno prodotto dello spirito umano" (50).

Pe când legionarismul vede în om materia nobilă și excepțională, pe care o poți transforma, pe care o poți împinge spre rău, *dar tot așa de ușor spre bine*, prin mijlocirea căreia o societate se poate înnălța sau prăbuși. Să nu se uite însă, adevăratul înțeles al acestor cuvinte: e vorba de înalțarea sau prăbușirea spirituală, singura care poate avea un sens profund, istoric și social, depășind elementele economice, tehnice sau militare. Deaceea, legionarismul e optimist. El crede în ridicarea omului spiritual și prin el a societății. Acest optimism se bazează pe un incontestabil: nici o ameliorare pur materială n'a reușit să producă o înălțare spirituală, pe când cea mai neînsemnată îmbunătățire în domeniul spiritual al omului a atras după sine o schimbare spre bine în mentalitatea și comportamentul individului, schimbare ce la rândul ei a adus o ameliorare materială în mijlocul societății. Deaceea, părerea lui DIDIER DE ROUSSILLON este mai mult decât o figură de stil, când spune:

> "Il est nécessaire d'éliminer de l'homme la croyance que tout perfectionnement technique ou matériel entraîne un perfectionnement parallèle dans les autres ordres de l'activité humaine" (51).

E ceeace Căpitanul, cu mult timp înainte, predica ca singură salvare.

Legionarismul crede în om și'n potențele lui latente. în acet tezaur de calități pe care *numai el le are* și *numai el le poate desvolta*. Legionarismul nu pleacă dela convingerea că individul și deci politica, au fost de când lumea așa cum sunt și că prin urmare nimic nu le poate transforma, nici înbunătăți, nici opri din calea lor deja trasată. El pleacă dela ideia că în viața psihică a individului cât și viața socială a Statului, nu există stagnare, nu există forme determinate și eterne.

Prin simplul fapt că Machiavel cerea omului să fie mai viclean, mai intransigent, mai rău decât altul dacă voia să cucerească un loc de frunte în societate și să-l mențină, avem o dovadă în plus că legionarismul are dreptate când susține că *omul e perfectibil*. Deoarece, dacă i se poate cere acestui om să devină "mai" în sensul negativ al perfecțiunei, nu i se poate nega acelaș drept și aceeași posibilitate în celălalt sens. Dacă un individ poate fi "mai viclean" pentru a atinge un scop, poate deveni tot așa de ușor "mai cinstit", "mai corect", "mai uman", "mai înțelegător"...

Amândouă doctrinele pornesc dela elementul *om*. Dar câtă diferență între ele! Omul machiavelian e omul în tot ce are el de abject și de carnal. Pasiuni și ambiții, egoism și tiranie, toate se învălmășesc ca să-l determine și să-i încânte orizonturile. E omul trecutului obscur și violent, e omul ce *nu vrea* să evolueze, să se transforme, să se înalțe. Nimic nu-l răscumpără în acțiunile lui politice, nici chiar atingerea scopului, deoarece nici o schimbare în mai bine pentru comunitate nu are loc.

Toate aprecierile lui Machiavel despre om pleacă dela convingerea că indivizii sunt totdeauna aceeași și nu se schimbă în decursul vremii. Constatare practică, bazată pe istorie, corespunde fără'ndoială unei realități sociale. Așa au fost oamenii în trecut și așa erau în vremea lui Machiavel. Am putea spune că așa sunt chiar în zilele noastre.

Ceeace putem însă reproșa marelui florentin e de a fi considerat datele existente ca definitive și de a fi stabilit în circuitul politic convingerea în incapacitatea omului de a evolua spiritual. In loc de evoluție progresivă, Machiavel stabilește principiile unei evoluții regresive, dând omului prin acest fel de a vedea, impresia —dacă nu convingerea— că numai printr'o atitudine violentă, amorală, se capătă "un loc sub soare".

Tot pesimismul lui Machiavel pornește dela neîncrederea pe care o are în oameni, și dela convingerea că nu mai e nimic de făcut pentru a schimba situația. Cum spune un autor german:

> "A condenação dos homens e sempre predominante, inexoravel, subjugando as idéias. Cada pensamento revela o pessimismo; em cada palavra sôbre politica reponta o desprêzo dos homens" (52).

* * *

După cum în epoca Renașterii putem spune că cea mai importantă descoperire a fost *omul*, care devine un centru de interes și atracție, tot așa legionarismul pune accentul pe această entitate superioară, voind să stabilească și să confirme prin aceasta care este adevăratul element al vieții și-al organismelor politice.

Omul Renașterii se detașează de învăluitoarea atmosferă medievală printr'o brutală manifestare de instincte primare. Contrastul este isbitor între supusul om al Evului Mediu și arogantul "condottieri" al Renașterii. Instinctele cele mai josnice domină lupta între acești indivizi deslănțuiți, pe cari nici o regulă superioară, nici o autoritate organizată nu-i poate stăpâni sau cel puțin struna în elanul lor de afirmare politică. Machiavel, impresionat de această stare de lucruri, nu vedea o altă posibilitate pentru conducătorii de State decât o fortificare a instinctelor, o exagerare a acestor tare ancestrale, deoarece:

> "L'individuo in quanto individuo e sempre egoismo, opaca malizia, peccado originale, e chi dice malizia dice belluinità primigenia dell'uomo, quando questi non è ancora scontrato nella volontà degli altri uomini, che no correggono e ne limitano la sua avarizia e libidine di potenza" (53).

Din epoca Renașterii și până în zilele noastre aceste caracteristici primare ale individului n'au făcut decât să se desvolte și să învenineze atmosfera socială și politică a națiunilor. Dece? Pentrucă nimeni nu s'a gândit la posibilitatea unei transformări a intimului uman. Toți au căutat să desvolte la maximum aceste instincte. In loc de a fi combătute au fost glorificate, ridicate la rang de axiome politice, transformate în reguli esențiale de comportament. Nici un om de stat n'a îndrăsnit să atace structura coruptă a omului, produs al unei educații greșite. Din contră, prin propriul său exemplu a întărit vechea eroare de comportament, deși nici o clipă n'a încetat să condamne și să deplângă imoralitatea, egoismul, șiretenia, perfidia, întrebuințate în raporturile politice și sociale de către... alții.

CORNELIU ZELEA CODREANU a avut acest curaj, deoarece și-a dat seama de gravitatea realităților politice și sociale și'n acelaș timp putea s'o facă fiind un om curat. Mai bine decât oricare alt om politic român, a înțeles că:

> "Il n'y a donc pas de fonction sociale plus grave et sacrée, et qui demande un sens plus profond du devoir, que celle de semeur d'idées dans le sol social" (54).

Intr'o lume coruptă și fără nici un ideal superior, el a înfrânt legile machiaveliene. El s'a ridicat împotriva înrădăcinatelor precepte ce constituiau elementele de comportament social și politic.

Legionarismul nu descoperea din nou omul, ci îi deschidea noi prespective. Prin aplicarea hipertrofiată a instinctelor primare, omul pierdea contactul cu realitatea spirituală, cu linia de evoluție sufletească a speciei. Omul se descompunea. Din simplu animal devenea fiară.

Căpitanul, din primele timpuri, n'a privit individul ca o entitate de voință, a cărei importanță crește în măsura realizărilor, indiferent de mijloacele întrebuințate.

> "Noi plecăm dela ideea de om ca valoare morală" (55).

a spus C. Z. C., răsturnând prin această simplă frază toată concepția utilitaristă perpetuată dela Machiavel și până azi în lume. Morala își relua locul în viața publică, deschizând orizonturi noi pentru relațiile politice și comportamentul uman. VASILE MARIN complectând ideia de bază a Căpitanului preciza la rândul său:

> "Această supremă d e t a ș a r e de material și această spiritualizare o va simți legionarul numai în urma desăvârșirei, în urma realizării operei. Legionarii, se ridică dincolo de vieața de toate zilele, de vieața fizică a fiecăruia dintre noi. Forma aceasta, nu de asceză care este ceva impus în vederea unui scop pe care îl urmărești, poate sublim, dar această conștiința la care ajungi printr'o depășire a ta de tine însuți, aceasta poate constitui cheia de boltă a legionarului de mâine" (56).

Sub influența binefăcătoare a preceptelor legionare un nou spirit civic se cristaliza în societatea românească, deoarece:

> "Avoir l'esprit civique, c'est tenir compte, dans la pensée comme dans l'action, autant et plus de l'intérêt général que du sien propre" (57).

Omul, simplu individ sau conducător, nu se mai putea realiza printr'o simplă atitudine de oportunism, prin manevre oculte sau de forță, ci printr'o reintegrare pe linia de conduită a demnității și onoarei. Nesfârșita gamă de forme dubioase și meschine de parvenire, ce stricaseră complect mentalitatea omenirei, se vedeau în sfârșit combătute direct, pe tărâmul cel mai contaminat de nefasta-i influență: domeniul politic.

(Urmează în pag. 23)

ANTIMACHIAVELISM LEGIONAR

Dar marea viziune a Căpitanului a fost plasarea acestei lupte pentru moralizare, nu exclusiv pe planul exterior al organizației sociale, ci în interiorul capricios și instabil al sufletului. El a înțeles că numai acolo se pot produce marile schimbări. Adevăratele revoluții sunt intime, în străfundul ființei omenești. Nu consistă în răsturnarea câtorva schele instituționale și plasarea în fruntea administrației a unui nou regim, ci în modificarea profundă a unei întregi psihologii. Deaceea, formele de educație pentru atingerea acestui scop au fost complect diferite de cele enunțate de Machiavel. Acolo unde acesta îndemna pe individ să fie când leu când vulpe, sau să pară bun mulțimilor pentru a le putea mai ușor călca în picioare, pentrucă ceeace interesează e:

> "... prendre le pouvoir et... le conserver" (58).

sau:

> "... tout homme sera bon, pourvu qu'il réussisse..." (59).

CORNELIU ZELEA CODREANU opune o poziție cu "otul contrară":

> "Legionarul când intră în Legiune a zis: "Pentru mine, nu vreau nimic" (60).

sau:

> "Statul nou presupune în primul rând și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un Stat nou, cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe" (61).

tot așa:

> In acest om nou, vor trebui să învieze toate virtuțile sufletului omenesc... In acest om nou vor trebui ucise toate efectele și toate pornirile spre rău" (62).

Deaceea putem spune că anti-machiavelismul legionar nu-i o simplă formulă circumstanțială, ci un adevărat antagonism constituțional. Intre legionarism și machiavelism se desprinde un conflict de precepte axat pe mediana ce desparte politica și morala. Dacă concepția marelui florentin —antrenată de evenimentele epocei— s'a lăsat împinsă spre o condamnare a elementului moral pentru a nu admite în acțiunea politică decât explozia elanului vital, marele om al plaiurilor moldovene —într'o epocă tot atât de turbure ca și cea a Renașterii— a ales calea contrară. Nu recursul la caracteristicele negative ale individului, ci apel la forma cea mai superioară și mai greu de atins a spiritului omenesc.

Unul dădea forței o bază oarecum doctrinară, pe când celălalt răsturna premizele, chemând individul la o luptă cu el însuși pentru a înfrânge atavicele instincte de dominare și umilire a altora. Ceeace punea la îndoială însăși suprematia politicei. Dealtfel, chiar apărători dârji ai lui Machiavel recunosc că:

> "La politica non e tutta la vita dello spirito umano, ma soltanto un momento di esso: L'energico politicismo puro del Machiavelli vale indubbiamente a redimere l'uomo dalla sua effeminatezza, ma esso non esaurisce i problemi dell-uomo, e anzi nel tentativo inganuevole di volerli risolvere tutti *sub specie utilitatis*, corrompe la stessa virtù — p r i n c i p e della nueva religione" (63).

Dacă *voința machiaveliană* era întreptată către exterior în scopul bine determinat de a dobândi o cât mai mare influență politică și de a menține o stare favorabilă "imperialismului" personal, *voința legionară* e dirijată către interiorul sufletului într'un efort suprem de transformare spirituală, capabilă de a provoca o nouă manieră de a gândi politica. Premiză a doctrinei noastre această ideie o vom găsi în orice gând sau acțiune legionară:

> "Legionarul este omul care își trăește viața către înlăuntrul său, în opoziție cu "civilizații" predicatori ai materialismului istoric, care trăesc către afară" (64).

Omul machiavelian era și este un om ce caută să domine și să se impună *prin orice mijloace*, fie ele oricât de reprobabile. Omul legionar caută și el să se impună, dar numai *prin mijloace demne* de un individ de onoare.

Dealtfel, devierile doctrinei lui Machiavel sunt azi așa de mari, încât nici o reconciliere nu e posibilă între ea și doctrina legionară. Din nefericire, machiavelienii și machiavelicii sunt extrem de numeroși în epoca noastră, inconciliabili și încăpățânați, convinși de superioritatea unei atitudini ce nu depinde decât de forța brută. Dar nu trebue o clipa uitat că:

> "Arta guvernării nu se poate întemeia, cum credea Machiavelli, numai pe calcul, ci ea cere o adâncă înțelegere a sufletului omenesc, un acord perfect de simțire între conducător și mulțime. Mulțimea nu e nici bună, nici rea; conducătorul o poate face bună, dacă el însuși este într'adevăr bun. El o poate face capabilă de orice jertfă pentru apărarea patriei, a credinței, a moralei, pentru înfăptuirea unei culturi înalte, dacă el însuși e însuflețit de acest spirit de jertfă" (65).

Apariția Mișcării Legionare cu doctrina ei spiritualistă și anti-machiavelică a constituit un semn binefăcător pentru timpurile noastre. Era afirmarea unei poziții spiritualiste în mijlocul unui materialism fără margini ce se manifesta în toate straturile sociale. Era semnul vizibil al conștiinței universale în luptă cu instinctele primare ale individului. Nimic mai îmbucurător pentru noi decât tendința actuală a gânditorilor politici străini spre ideile fundamentale ale Mișcării Legionare. Astfel, LEARNED HARD, care la sfârșitul unei lucrări plină de consecințe (L'esprit de liberté) ajunge să spună 25 de ani după Căpitan ce:

> ... l'art de gouverner trouve l'objet de son étude de dans l'âme humaine" (66).

E ca un balsam binefăcător, cu atât mai dulce cu cât vine dela unul ce ți-a fost dușman și te-a atacat totdeauna...

Soarta a făcut ca acest anti-machiavelism —care astăzi se confundă cu lupta pentru libertate a popoarelor— să apară în mijlocul neamului românesc. Noi, legionarii, am fost primii a-i înțelege chemarea și a-i sacrifica primii martiri. Sperăm ca sacrificiile consimțite cu atâta convingere să nu fi fost zadarnice.

In clipa în care se împlinesc 25 de ani dela moartea lui MOȚA și MARIN ca eroi ai unui nou crez, să fim mai mult ca oricând convinși de victoria preceptelor morale asupra principiului de forță. Legionarii ce-au luat parte la războiul civil din Spania nu erau mercenarii vreunui imperialism machiavelic, ci solii unei credințe la baza căreia veghea spiritualitatea creștină. Crescuți în spiritul onoarei și demnității, înțelegeau să apere legile ce caracterizau noua tendință, chiar dacă această luptă era disproporționată și chiar dacă ar fi fost inutilă. Numai astfel puteau afirma, prin fapte, doctrina anti-machiavelică a Mișcarii Legionare, prin acest protest al sacrificiului, al sângelui vărsat întru apărarea drepturilor și libertății altora.

27) J. CHARMONT: *La renaissance du droit naturel*, p. 125.
28) JAMES BURNHAM. *Les Machiaveliens*, p. 51, Paris, Calmann-Levy, 1949.
29) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 181, col. "Omul nou", 1952, Ediție de exil.
30) MYRON P. GILMORE: Op. cit., p. 169.
31) JAMES BURNHAM: Op. cit., p. 52.
32) DIDIER DE ROUSSILLON: *Introduction à la politique*, p. 23, Suisse, Portes de France, 1946.
33) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 187-88.
34) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 201.
35) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 287, idem.
36) ERNEST BERNEA: *Stil legionar*, p. 16, Col. "Omul nou", 1953, Ediție de exil.
37) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 88, idem.
38) MARC DUCONSEIL: *Machiavel et Montesquieu*, pagina 19, Paris, Denoel, 1943, col. Perspectives.
39) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 7, idem.
40) SIMONE WEIL: *Oppression et liberté*, p. 192, Paris, Gallimard, ed. 9, 1955, coll. Espoir.
41) FOREZ (pseud. de FR. MAURIAC): *Le cahier noir*, p. 46-47, Paris, Editions de Minuit, 1943.
42) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 157.
43) JACQUES MARITAIN: Op. cit., p. 155-56.
44) MARC DUCONSEIL: Op. cit., p. 33-34.
45) SIMONE WEIL: Op. cit., p. 113.
46) MACHIAVEL: Op. cit., p. 38.
47) MACHIAVEL: Op. cit., p. 40.
48) LAO-TZÉ: 3-B (cité par Garnier: *L'esprit du Tao*, p. 144, Paris, Flammarion, 1957).
49) ALLAN H. GILBERT: *Machiavelli's Prince and its forerunners. The Prince as a typical book "De Regimine Principium"*, p. 235, Duke Univ. Press, 1938.
50) LUIGI BOTTIGLIERO: Op. cit., p. 166.
51) DIDIER DE ROUSSILLON: Op. cit., p. 31.
53) OSCAR VON WERTHEIMER: Op. cit., p. 170.
53) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 249.
54) SALVADOR DE MADARIAGA: *De l'angoisse à la liberté*, p. 44, Paris, Calmann-Levy, 1954.
55) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Pentru Legionari*, p. 242, idem.
56) VASILE MARIN: Op. cit., p. 237-38.
57) JEAN BARTHELEMY: *Structure et dimensions de la liberté*, p. 248, Paris, Ed. de l'Ecole, 1956.
58) MACHIAVEL: Op. cit., p. XI, idem.
59) MACHIAVEL: Op. cit., p. XV, idem.
60) CORNELIU ZELEA CODREANU: *Cărticica șefului de cuib*, p. 84, idem.
61) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 87, idem.
62) CORNELIU ZELEA CODREANU: Idem, p. 88, idem.
63) LUIGI RUSSO: Op. cit., p. 243, idem.
64) VASILE MARIN: Op. cit., p. 132.
65) TRAIAN BRAILEANU: Op. cit., p. 38.
66) LEARNED HARD: *L'esprit de liberté*, p. 312, La Colombe, 1957.

(Fragment din studiul ceva apare în Colecția "Carpații".)

COMEMORAREA FILATELICA A 25 ANI DELA MOARTEA LUI MOTA SI MARIN

XXV ANIVERSARIO
DE LA MUERTE DE
ION MOTA y VASILE MARIN
cruzados caídos en Majadahonda en defensa de Cristo, de España y de Europa
13 de enero de 1937

MADRID
13 de enero de 1962

«¡Se ametralla el rostro de Cristo, se bambolea el fundamento cristiano del mundo! Si la Cruz fuese extirpada de las tierras de España, su base tembloría también en el resto de Europa —y por tanto en Rumanía—, y el comunismo triunfaría al fin... He amado a Cristo, y voy feliz a morir por El. Así he entendido el deber de mi vida.» Esto escribía Ion Mota en su testamento, al salir para luchar en España.

«Era un deber de honor que pesaba sobre los hombros de nuestra generación; lo he hecho con el mismo amor que si lo hubiera realizado por mi patria», finalizaba Vasile Marin en la carta de despedida a su familia.

Contemplando, después de veinticinco años, el desastre que se advierte en el mundo por pactar con el comunismo—fuerza del diablo—, las palabras de Mota y Marin se nos muestran como una profecía.

El mundo no quiso ver a su debido tiempo lo que significaba el sacrificio de estos hombres, y ahora paga muy cara la cobarde abdicación del santo deber de combatir sin cuartel el principio del mal, levantado al rango de dogma por el comunismo.

A pesar de ello, su ofrenda no fue inútil. Hoy, después de cinco lustros, las creencias por las que combatieron y murieron se transforman en la doctrina política que vencerá definitivamente al marxismo materialista y al capitalismo liberal.

Ya es tiempo de que Europa despierte del error en que fue sumida por los irresponsables que firmaron los turbios acuerdos de Teherán, Yalta y Potsdam, y por los desertores que predican la paz a costa de todo.

Cu prilejul comemorării a 25 de ani de la moartea la Majadahonda a lui Ion Moța și Vasile Marin, comitetul de acțiune "Romania Liberă" a emis cartonul și vignetele postale reprezentate mai sus, în memoria acestor cruciați ai Europei, cari prin jertfa lor voluntară, au trasat pentru posteritate drumul de urmat pentru salvarea tradițiilor creștine și civilizația vechiului continent.

ECOURI DIN LUMEA LEGIONARA

Inmormantarea lui Mota si Marin

de *Nicolae Teban*

NU împlinisem încă opt ani când într'o Duminecă mama m'a luat de mână sus pe dealul ce desparte comuna noastră de Pischiuţi să văd pe Aurel cum sboară. Aurel Vlaicu din Binţinţi, sat aproape de râul Mureş, depărtat de-al meu vreo 6 kilometri.

"Veniţi, români, că sboară Vlaicu."

Şi au venit români din toate satele din jur, ba şi mai de departe, să vadă pe primul român din Ardeal care sboară. Vestea nu s'a dus numai dela om la om prin târguri şi sate, ci şi prin foaia "Libertatea" a Părintelui Protopop Ion Moţa din Orăştie. Nu exista familie românească mai răsărită de prin satele ardelene, care să nu fie abonată la această foaie, care mai avea şi un supliment, odată pe lună, "Foaia Interesantă", cu chipuri şi veşti din lumea întreagă. Apoi revista "Bobârnacii" dela Cluj, redactată de către Bornemisa, neam de aproape cu familia Moţa.

Pe timpul acela, acum cincizeci de ani, Dumineca nu era numai zi de odihnă şi de mulţumire Domnului, ci şi zi asteptată cu veştile ce priveau soarta noastră, a românilor subjugaţi. Parcă văd cum şedeau bătrâni şi tineri în faţa caselor pe câte o *laghiţă* lungă şi scaune de *chiatră*, cum ascultau cu mare băgare de seamă pe cel ce citea îndrumările din "Libertatea", ştirile din "Foaia Interesantă", apoi glumele din "Bobârnacii". La crâşmă nu prea mergea lumea căci avea *ghinars* în casă, iar de sfadă sau de *înceluială* se auzea rar de tot, nu ca azi când nu vezi doi inşi veseli, ci tot timpul *bosumflaţi*, de parcă a tunat *dihonia* în ei. Pe atunci glasul preotului "pe pământ pace şi între oameni bună învoire" avea mai multă înrâurire, căci zilele de sărbătoare creştinească erau ţinute cu mare evlavie. Aşa au fost îndrumaţi copiii de atunci: cuviincioşi cu părinţii şi bătrânii, teamă de Dumnezeu, dragoste şi iubire de Neamul Românesc. Aşa a crescut şi copilul Ionel al Părintelui Moţa dela Orăştie.

Personal l-am cunoscut târziu de tot, prin anul 1932, dar îl aveam în inimă de mulţi ani şi-l iubeam cu acea dragoste a omului care îşi doreşte neamul desrobit, liber şi stăpân pe avutul lui. Lupta şi suferinţele prin care a trecut, dar mai ales jertfa lui cea din urmă şi cea mai mare a ridicat din nou neamul românesc pe culmile de vitejie ale strămoşilor noştrii. Atunci când pe pământ spaniol, fiarele comuniste vărsau sânge creştinesc, necruţând nici preoţii din altar, şi nici mânăstirile, Ionel Moţa, împreună cu Inginerul Clime, principele Alexandru Cantacuzino, Vasile Marin, Preotul Dumitrescu —Borşa, Totu Nicolae şi Bănică Dobre se duc să lupte pentru Cruce şi să întoarcă lumea cu faţa spre Dunmnezeu. Dupăce şi-au făcut datoria, Moţa şi Marin sunt aduşi pe scut în ţară de Generalul Cantacuziino şi supravieţuitorii legionari din crâncenele lupte dela Majadahonda.

De când am auzit de moartea lor nu mai aveam astâmpăr. In fiecare seară, după orele de lucru, mă duceam la sediu să văd ce ordine şi dispoziţii mai sunt. Ce-a fost în Ţară, am auzit şi am citit. Ce s'a petrecut la Bucureşti, am trăit şi văzut cu ochii mei. Deşi în ziare se scria puţin, lumea bucureşteană lua parte adânc la durerea noastră. Pe străzi, în localuri, în familii, pretutindeni se vorbea de Moţa...

A murit Moţa. Se poate? Dar cum a murit şi pentruce? Cine l-a trimis şi tocmai pe el? Nu putea merge şi muri altul? L-a trimis Codreanu să scape de el, şopteau răuvoitorii. Nu! A mers singur, el a cerut să meargă! A murit ca un sfânt, ca un erou, răspundeau cei curaţi la suflet. Şi ce tânăr era! Ce frumos şi ce inteligent! Să vedem ce va face Codreanu fără el...

Câte şi mai câte comentarii bune şi rele. La drept vorbind erau mulţi, chiar dintre legionari, cari n'au înţeles jertfa lui Moţa, ca să nu mai vorbim de indiferenţi sau de duşmani, cari se bucurau.

La fabrica unde lucram, în aceste zile de durere, muncitorii legionari ţineam post. In timp ce ceilalţi mergeau la masă, noi ne adunam în sala de montaj şi, rezemaţi de câte un motor ori fuselaj de avion, vorbeam despre Moţa şi Marin. Cu mintea străbăteam distanţa de mii de kilometri de Spania şi ne opream în tranşeele dela Majadahonda. Vedeam cum vin hoardele comuniste, iar noi cu mitraliera trăgeam în plin, fără milă. Cu baionata respingeam pe năvălitori şi toţi am fi dorit să fi fost alături de cei doi eroi. Am fi dorit să ştim cum au murit, luptând la baioneta, răpuşi de un glonte sau sfârtecaţi de un obuz. Aşa ne-am frământat minţile săptămânile cari s'au scurs de când s'a aflat de moartea lor şi până ce trupurile lor au ajuns la Bucureşti.

In faţa Gării de Nord şi în spatele ei erau mii de cămăşi verzi. Comandantul legionar Victor Vojen, însărcinat cu organizarea ceremoniei, ne dădu ordin să facem cordoane dealungul peronului. Aşteptam încordaţi sosirea trenului. Megafoanele anunţau: "trenul mortuar a plecat din Chitila".

După puţin timp apare locomotiva trenului având în faţa două litere mari M. M., făcute din remuri de brad, iar felinarele aprinse. Aşa de încet a intrat trenul în gară că nu se auzea niciun sgomot. Cei doi mecanici cari îl conduceau erau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare şi nu-şi mai puteau stăpâni lacrimile.

"Gardă, pentru onor înainte", se auzi o comandă şi se luă poziţia comandată.

In timpul cât se coborau sicriile, am primit o altă dispoziţie: să legăm frânghiile la carul mortuar ce staţiona în faţa gării. O sută douăzeci de legionari au primit misiunea să tragă carul mortur al lui Moţa şi Marin. Am parcurs Calea Griviţei, Clemenceau, Calea Victoriei, Bulevardul Elisabeta până la Biserica Sfântu Ilie Gorgani. Pe tot parcursul, trotuarele gemeau de lume. Toţi se descopereau şi salutau cu mâna întinsă, salutul nostru legionar. Am văzut soldaţi şi ofiţeri descoperiţi, salutând. Pe feţele tuturor se putea citi durerea.

La o cotitură mi-am întors capul şi am văzut înapoia sicrielor pe tatăl Capitanului ducând de mână pe cei doi copilaşi ai lui Moţa, Mihai şi Gabriela.

Pentru menţinerea ordinei n'a fost nevoie de niciun poliţist. Două cordoane de camarazi înaintau paralel cu noi, pe lângă trotuar, iar alte două cordoane deschideau drumul, înlăturând obstacolele, pe eventualii curioşi.

Ajunşi la Biserica Sf. Ilie Gorgani, Căpitanul mi-a dat ordin să ridic tricolorul depe sicriele lui Moţa şi Marin şi să-l duc în Biserică.

Când cele două sicrie au fost transportate la "Casa Verde", am făcut parte din grupul care mergea paralel cu Căpitanul, lângă care se mai aflau, reprezentanţii diplomatici ai Spaniei, Italiei, Japoniei şi Germaniei, Generalul Cantacuzino Granicerul, precum şi echipa din Spania, în uniforma militară a soldaţilor din Tercio.

Cortegiul a străbătut străzile Schitu Măgureanu, Stirbei Voda, Calea Griviţei până la Bucureştii Noi. Pe tot parcursul lumea plângea şi saluta cu mâna ridicată. Două cruci de lemn, una a lui Moţa, alta a lui Marin, purtate de doi camarazi, deschideau drumul. Venea apoi impresionanta cruce vie, formată din studenţi cari cântau:

"Sunt ruguri şi flăcări, e Spania în scrum
Gloanţele cad în altar
In negrele şanţuri cu sânge şi fum
Plouă cu schije şi jar."

Moţa, Arhanghel şi Munte
Marin ca o flacără mare...

Numai acest cântec ar fi fost de ajuns ca să arate lumii întregi rostul jertfei lui Moţa şi Marin.

In coloana nesfârşită, am remarcat pe studenţii germani în uniformele lor, cu steagul plecat în semn de doliu, pe muncitorii mineri depe Valea Jiului. Toţi aveau felinarele aprinse, aşa cum le au în timpul lucrului în măruntaiele pământului, de unde scot bogaţii pe cari hienele Ţarii Romaneşti le devorează.

Buciumele Moţilor sunau a jale.

Prin lapovită şi frig, ud până la piele, am ajuns la "Casa Verde", unde s'a terminat ceremonia şi tot pe jos m'm întors acasă.

Dumnezeu mi-a mai hărăzit zile ca să pot povesti celor ce vor veni că am fost şi eu prezent la înmormantarea celor doi mucenici ai neamului, Ion Moţa şi Vasile Marin.

Au trecut mulţi ani de-atunci şi, Doamne, multe s'au mai întâmplat: mişeleasca ucidere a Căpitanului, împreună cu Nicadorii şi Decemvirii, masacrarea legionarilor din lagăre şi închisori sub Regele Carol, prigoana Generalului Antonescu, urgia comunistă, cu tot arsenalul de bestialităţi pentru a înfrânge dârzenia românească a Legionarilor. Inchişi în ţară, pribegi prin ţări streine, fugăriţi pe oriunde am putut să ne aciuăm. Oare suntem noi un alt popor ales? Cât va mai dăinui această prigoană?

Noi, ce pribegim prin ţările libere, nu trebue să desnădăjduim şi nu trebue să lăsăm arma din mână nici o clipă.

Va veni ziua când Dumnezeu Işi va întoarce faţa şi către noi şi atunci ne vom bucura cu toţii de libertatea pe care am plătit-o cu atâtea umilinţe, chinuri şi morminte.

O conferinta la Cluj

de *Marin Barbulescu*

IN tabăra dela Carmen Sylva din vara anului 1935 am avut prilejul să văd alături de Căpitan, o serie de figuri legendare ale Mişcării: Caratanase, Gheorghe Istrate, Tudose, Nicoleta, apoi din grupul "Axa", pe Mihail Polihroniade, Vasile Marin, Eugen Ionică, pe Aurel Ibrăileanu şi pe Alecu Cantacuzino.

N'aş putea spune că i-am cunoscut, i-am zărit numai. Eram fericiţi cu toţii că puteam să-i vedem; ne apropiam cu sfială de ei, cu multă smerenie. Ne împărtăşeam cu gândul din luptele lor, Tutova, Bârlad, Neamţ, Panciu...

Noi păream nişte firicele de praf în faţa acestor giganţi, stânci neclintite înfipte în pământul românesc în faţa oricărei vijelii. "Marea Neagra de s'ar deslănţui, zicea Căpitanul, legionarul nu se clinteşte rămâne înfipt adânc în pământul strămoşesc, în credinţa lui."

Această dorinţă de a-i zări măcar pe aceşti munţi de oameni, pe a căror gând şi faptă Capitanul voia să clădească Legiunea, mă dusese cu, vreo lună de zile înainte, pela sfârşitul lui Iunie, la Cluj, unde fusese anunţată o conferinţă a lui Moţa, în sala Teatrului.

Abia ieşit dela examene, m'am urcat în ultimul tren cu care mai puteam ajunge a doua zi la Cluj, cu un ceas înainte de începerea conferinţei. Nu avusesm timp să iau nici adresa. Dealtminteri, la ce bun. Oricine mă putea îndrepta către Teatru.

In drumul dela gară am văzut câţiva tineri cu iconita Arhanghelului la butonieră. I-am salutat şi m'am prezentat. Eu veneam din Centrul Studenţesc Timisoara, iar ei făceau parte din cuiburile muncitoreşti dela Dermata. Ne-am împrietenit repede şi am fost toată ziua împreună.

După bucuria întâlnirii cu aceşti camarazi muncitori, întristare şi revoltă. Camarazii clujeni mi-au comunicat că autorităţile au interzis conferinţa lui Moţa. Motiv: se pot produce turburări în oraş şi în special minoritatea maghiară ar considera această conferinţă ca o provocare!

De ne închipuit!

Ion Moţa nu avea dreptul să vorbească în Clujul liber, în România Mare.

Clujul, inima Ardealului, pentru a cărui eliberare, tatăl lui Moţa, protopopul Ion Moţa, a înfundat temniţele maghiare.

Oligarhia, politicianismul român, n'a putut găsi o altă justificare decât acest pretext odios.

Moţa n'a putut vorbi decât doar grupului de legionari, atât cât au putut încape în "Hrubele lui Straulea". In România Mare, în vara anului 1935, Ion Moţa n'a avut dreptul să vorbească Clujului, ci numai câtorva prieteni în "hrube".

Peste capetele celor din faţa mea n'am reuşit să văd decât faţa încoronată de barbă a lui Bănică Dobre, care, de altfel, a prezentat raportul lui Moţa, care era condus de Banea.

A vorbit puţin. A cerut celor prezenţi să aibă toată răbdarea şi să nu se lase antrenaţi de provocări.

Una din recentele încercari politicianiste era de a face să creadă pe Ardeleni că tot răul le vine dela "Regăţeni". Această încercare, spunea Moţa, este o crimă; serveşte numai duşmanilor neamului. Dacă Ardelenii au luptat pentru drepturile lor de secole, fraţii lor din Vechiul Regat s'au jertfit cu sutele de mii pentru eliberarea lor. In Legiune sunt toţi egali şi nu există decât români.

In vorba lui domoală, cumpănită, simţeam amărăciunea loviturii ce o primise. El care îi arăta acestui neam calea onoarei, calea mântuirii, dragostea nelimitată până la jertfa de sine, nu putea vorbi în Clujul românesc.

Cu un an mai târziu, în capătul calălalt al Europei, în Spania catolică "se tragea cu mitraliera în obrazul lui Christos".

—Alarmă—pericol de moarte.

—Majadahonda.

—Testament: "Să faci, Căpitane, o ţară ca soarele sfânt depe cer".

S'au cutremurat munţii şi văile. Buciumul suna a jale din creastă în creastă. Preoţii în odăjdii cădelniţau în şiruri fără număr.

Drumul lui ultim, drum de împărat. Deoparte şi de alta zeci de mii, sute de mii de oameni în genunchi se rugau.

Eroii neamului şi ai creştinătăţii treceau pe scut în istorie şi în eternitate.

DECE?

Căci iată, mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen război împotriva Bisericii întemeizte de Domnul nostru Isus Hristos. Niciodată, de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii cu atâta ură şi pornire, pentru a dărâma aşezarea, rânduiala creştină a lumii, ca în zilele noastre... Fiara Roşie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârşit... Noi credem în învierea Bisericii, atât în Rusia cât şi în Spania comunistă. Dar această înviere, cât şi mântuirea ţării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, *atârnă de vrednicia noastră*... Să nu lăsăm ca urmaşii noştri să piardă binefacerile sufleteşti ale Naşterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o ţară fără biserici, fără icoane, fără icoane, fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiilor noştri o viaţă în care vor fi pierdut pe Hristos!"

Cuvinte frumoase, care ar fi rămas însă numai cuvinte frumoase dacă Ionel Moţa nu le-ar fi pecetluit cu moartea lui. Cu o moarte voită, conştientă, acceptată cu bucurie:

"Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Christos şi am mers *fericit* la moarte pentru El."

Şi izbucnirea avântată, din cea din urmă scrisoare către Căpitan:

"Mor, Corneliu, cu tot elanul şi toată fericirea, pentru Hristos şi Legiune."

Ceasul de care se temea Moţa a venit... De la Marea Baltică şi până la Marea Egee o sută cinzeci de milioane de creştini sunt supuşi celei mai metodice şi mai perseverente încercări de desnaţionalizare şi descreştinare. Acolo se trage şi astăzi cu mitraliera în chipul lui Hristos, ca acum 25 de ani în Spania. Gloanţele, torturile, închisorile, câmpurile de concentrare, ucid pe cei mai buni fii ai lui Hristos. Mai primejdios încă, o abilitate diavolească lasă în picioare o bucată de vreme altarele şi pe unii din slujitorii lor, secătuind însă Biserica de cuprinsul ei sfânt de credinţă şi ucigând sufletul preoţilor.

Şi nu numai acolo, în inima Europei. In China, în Africa şi până şi în Cuba prin uneltirile aceluiaşi diavol roşu, preoţii creştini sunt martirizaţi, bisericile dărâmate, o muncă de veacuri distrusă.

In zilele noastre Hristos e din nou crucificat, în mii de locuri, în mii de feluri. Din nou gloanţele mitralierelor îi ţintesc chipul, cu gândul nebun să-l ucidă pe El.

"Se trage astăzi din nou cu mitraliera în chipul lui Hristos. Se clatină aşezarea creştină a lumii. Putem rămâne liniştiţi? Sunteţi gata să muriţi pentru Hristos?", ne întreabă azi Moţa şi Marin din'naltul cerurilor.

Suntem oare în stare să dăm un răspuns de care să nu ne ruşinăm?